

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · tercer període · sèrie P · número 46

Ple del Parlament

Sessió 26, segona i darrera reunió, dijous 1 de desembre de 2016

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre la violència de gènere 300-00100/11	3
Interpel·lació al Govern sobre els sistemes d'emergències 300-00102/11	9
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge 300-00103/11	15
Interpel·lació al Govern sobre la política internacional de la república catalana 300-00101/11	22
Interpel·lació al Govern sobre el cotxe elèctric 300-00105/11	28
Interpel·lació al Govern sobre la manera d'aconseguir més equitat en la sanitat 300-00104/11	33
Interpel·lació al Govern sobre la inversió en les carreteres 300-00106/11	38
Proposta de resolució de creació d'una comissió específica d'estudi de l'emprenedoria i els autònoms 252-00003/11	45
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'espai català de comunicació audiovisual 302-00089/11	53
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les places residencials i de centre de dia 302-00085/11	60
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la planificació d'equipaments sanitaris 302-00086/11	68
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ocupació juvenil 302-00087/11	77
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la transparència del Govern 302-00088/11	87

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 26.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i la lletrada Immaculada Folchi i Bonafont.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Empresa i Coneixement.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Molt bon dia a tothom. I també donem la benvinguda a la diputada Esther Niubó, que és el primer dia que ve després de la seva recent maternitat. Enhorabona.

(Aplaudiments.)

Interpel·lació al Govern sobre la violència de gènere

300-00100/11

Bé. El novè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre la violència de gènere, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a presentar-la, té la paraula la senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, el passat 23 de novembre el Govern organitzava una jornada institucional per parlar de polítiques estratègiques contra la violència masclista –jornada, per cert, molt interessant.

La conferència marc que va pronunciar la senyora Begoña Lasagabaster, directora de la divisió de polítiques de l'ONU Dones, portava com a títol «La invisibilitat de la violència masclista en les dones polítiques». Les seves primeres paraules, al meu parer, eren la clau per entendre com hem d'abordar el tema de la violència masclista. Deia: «La violència masclista no és un tema de les dones, és un tema de tota la societat.» Suposo que els diversos membres d'aquesta cambra comparteixen aquesta afirmació. I, lligant la violència masclista amb les dones en l'àmbit polític, deia: «Les dones pateixen violència masclista de tot tipus, sobretot insults, desqualificacions, que solen tenir connotacions sexuals o que al·ludeixen a tasques domèstiques.» De fet, va recitar un reguitzell d'insults que crec que ara no cal repetir. I es preguntava per què els diferents estats no denunciaven aquests assetjaments, que són públics i notoris.

La resposta és clara: la política, com la majoria d'àmbits de poder de la nostra societat, ha estat dominada per homes bàsicament, i la por a la pèrdua del poder fa massa sovint que sorgeixin aquestes manifestacions. A pocs dies d'haver celebrat el Dia contra la Violència Masclista, res més adequat que avui, des d'aquest faristol, reclamar a la Generalitat el lideratge d'un gran pacte, consellera, un gran pacte català contra la violència masclista i desenvolupar totes les lleis que tenim a la mà. De fet, fa pocs dies al Congrés s'ha impulsat un gran pacte d'estat, a través d'una subcomissió que properament es crearà. Per tant, animem el seu Govern a liderar aquest gran pacte català on s'hi sentin representats i representades totes les entitats, les associacions, els diferents partits polítics, els sindicats i els moviments socials.

Diputades i diputats, la violència masclista no té ideologia política, perquè la lluita contra aquest xacra no millorarà si tots i totes no treballem conjuntament: ni federalistes, ni independentistes, ni nacionalistes; tots fent front comú. Les grans lluites no es guanyen amb missatges de cent quaranta caràcters o fent declaracions per posar-se medalles o venent fum, no és ni ètic ni saludable. El compromís és treballar per fer real una política efectiva i per lluitar contra aquesta violència masclista. Es tracta de treballar de forma transversal, interdepartamentalment i de forma real.

I per què li dic «de forma real»? Doncs, perquè no podem ignorar la tasca que es porta a terme en aquests moments a nivell de diferents departaments de la Generalitat, que jo podria dir que no està del tot ben coordinada, encara. Podria afirmar que el De-

partament de Justícia i el Departament d'Interior estan fent una bona tasca transversal, això sí; però encara queda molt camí per recórrer en la coordinació d'aquests dos departaments amb la resta i, per exemple –i amb una necessitat clara i urgent que sigui així–, amb el departament d'educació. Això ho hauria de liderar vostè, consellera, perquè, com a responsable de polítiques d'igualtat del Govern, cal millorar aquesta coordinació. De fet, parlo del departament d'educació perquè desgraciadament els últims mesos hem sentit massa sovint que la violència masclista augmenta en el col·lectiu dels més joves.

De fet, és un fet molt preocupant, perquè, a més, els últims estudis detecten que molts d'aquests joves no saben percebre l'assetjament, la dominació o el control en les seves parelles. I això sí que és inquietant. L'eina bàsica per lluitar contra la violència de gènere és, sens dubte, l'educació. Ens cal un protocol per als centres educatius i ens cal ja.

En aquests moments el departament d'educació fa una feina preventiva, i ens cal de forma urgent una tasca formativa per a alumnes, però també per a mestres, per a personal extern... En definitiva, l'educació, la formació de la coeducació és una de les claus per la pugna contra la violència masclista. Els joves són el nostre futur i hem d'esmerçar esforços per abocar totes les eines i recursos en abordar aquest problema.

Els currículums de primària i secundària ja contempnen continguts de violència de gènere, però ens cal un pas més endavant. La formació ha de tenir objectius per apoderar els joves, per garantir l'autonomia i treballar conjuntament amb ells, per adquirir noves pautes sobre els models de relació entre homes i dones, per transformar els imaginaris socials i apostar per les relacions de parelles igualitàries.

I, canviant de tema però sense deixar la violència masclista, sí que m'agradaria parlar, encara que sigui breument, de la polèmica que va sorgir fa unes setmanes, coneguda..., la problemàtica dels jutjats Vido, els jutjats de violència sobre la dona. El risc de suprimir els jutjats de violència persisteix, atesa la petició del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, ja que, finalment, és l'Estat qui ho haurà de decidir.

A Catalunya la plantilla de jutjats de violència sobre les dones ha passat de 467 efectius, l'any 2010, a 448, l'any 2015, i va en paral·lel a la reorganització i a les retallades que van patir els serveis d'informació i atenció a les víctimes, els EAD; els serveis d'intervenció especialitzada en violència, els SIE, que no són suficients, consellera, i vostè ho sap. Ni tampoc ho són els serveis d'acollida i recuperació de violència, els SARA, com hem denunciat des de fa molt temps el PSC. No pot ser, consellera, que a l'entrada d'alguns jutjats ens trobem cartells com aquest (*l'oradora mostra un full a la cambra*), que diuen: «Hi ha hagut reducció de personal, per tant, tinguin paciència.»

Els pressupostos destinats a la prevenció, detecció i subvenció de les entitats que lluiten per la igualtat va caure dels 9,8 milions l'any 2011 als 7,4 el 2015. Hem de poder fer el desplegament integral de la llei. No fa massa temps algú deia: «No hi ha jutges especialitzats en violència masclista; s'hi especialitza de base, de treballar-hi, perquè no existeix formació prèvia.»

Consellera, això no ho deia jo, malgrat que ho comparteixo plenament, ho deia la secretària de Relacions amb l'Administració de Justícia, la senyora Patrícia Gomà. No podem perdre competències en violència ni als jutjats de Cornellà, el Prat, Martorell, Berga, Vilafranca, Vilanova, Valls, Figueres, Blanes, Balaguer, Cervera, Vic... Només per posar-ne alguns exemples, eh? En total, podríem perdre competències en trenta jutjats.

I sé, consellera, que estic trepitjant competències d'un altre departament, del conseller Mundó; però, en definitiva, les possibles conseqüències d'aquestes retallades en els jutjats Vido tenen resultats directes en l'assistència que se li dona a les dones que han estat víctimes de violència. I sé que probablement em respondrà que no pateixi, que la reorganització ha estat aturada i que el seu Govern no permetrà semblant error. Ens tindrà al seu costat en la defensa de la proximitat i l'assistència immediata de les víctimes, però li demano que no deixi únicament en mans del Departament de Justícia la defensa de la proximitat a favor de les víctimes. Aixequi la veu i faci-la sentir davant de totes les dones... Paral·lelament, ens cal la formació específica al Departament de Justícia, que sigui obligatòria, perquè ara no ho és, i que s'acrediti prèviament en ocupar un lloc de treball. Necessitem eines per posar fi a la violència masclista. Hem de saber identificar els problemes que impedeixen avançar en l'eradicació de les diferents formes de violència de gènere.

L'essencial és que el Parlament, com a màxima expressió dels ciutadans i de les ciutadanes, respongui avui al clam de les víctimes, de les seves famílies i de totes les dones.

Destinem més recursos per desplegar els cinquanta-tres articles vigents de la Llei 17/2015 i treballem perquè a aquesta xacra no existeixin ni retallades ni partidismes. La nostra lluita i de tots i de totes és ara i sempre el masclisme.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Respon la senyora Neus Munté, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Neus Munté i Fernández)

Bon dia. Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, presidenta i directora executiva de l'Institut Català de les Dones, que ens acompanyen. Moltes gràcies per aquesta interpellació, diputada Moreta.

Crec que és molt oportuna per reafirmar, una vegada més, el que vostè molt encertadament deia a l'inici de la seva intervenció. La lluita contra la violència masclista és una lluita de tot el país, al marge de les ideologies. I crec que aquest Parlament ha donat i continua donant *molt* bones mostres d'aquesta qüestió, ho fa amb les resolucions que es van adoptar en el passat debat de política general, ho fa en ocasió del Dia Internacional contra la Violència Masclista, i ho fa, sempre que és possible, en un debat com el que vostè avui proposa, que és més a mitjà i llarg termini, però amb decisions que hem de prendre de manera urgent, però tenint en compte i valorant la feina feta. No parlo només des del conjunt del Govern, sinó, evidentment, també, des del conjunt d'administracions i per part, també, de les entitats que treballen en l'àmbit de les dones. Perquè estem parlant d'una violència que s'exerceix contra les dones pel fet de ser dones, que es manifesta de moltes i diverses maneres, moltes vegades entrellaçades, quan parlem de violència física, de violència sexual, de violència psicològica, econòmica, i que segueix sent, i ho hem de reconèixer així, un gravíssim problema de la nostra societat. Vostè feia referència a la jornada que es va organitzar fa pocs dies i que em consta que va ser exitosa, des del punt de vista de la seva assistència, però, sobretot, de la qualitat de les ponències i dels missatges que s'hi van poder discutir.

Continua sent molt preocupant, també, rebre dades com les que coneixíem divendres passat, precisament, 25 de novembre, dia internacional, les que proporcionava la Comissió Europea en un sondeig fet a trenta mil persones el passat mes de juny, quan constatem que una de cada tres dones europees més gran de quinze anys ha patit algun tipus de violència masclista, sigui sexual o física; que una de cada tres ha patit abusos psicològics per part de la seva parella, o que una de cada vint ha estat violada. Són dades no només preocupants, sinó gravíssimes, intolerables per qualsevol societat democràtica, i efectivament, a Catalunya, independentment de la ideologia, però ben segur que pensant en l'Estat que tots volem, un estat lliure de violència masclista, hem de renovar el nostre compromís i els nostres esforços perquè això sigui d'aquesta manera.

Vostè ha fet referència a qüestions molt diverses, m'agradaria anar-m'hi referint, a totes elles. Crec que una molt essencial és poder comptar amb les aportacions de les mateixes dones, malgrat que aquesta no és una qüestió estrictament de dones, però sí que hem d'escoltar molt de prop el missatge que les dones «supervivents», com elles mateixes s'anomenen, ens llancen.

I, en aquest sentit, vostè ha fet referència a la jornada que es va organitzar des de l'Institut Català de les Dones. També vam tenir aquí un acte excel·lent, organitzat pel mateix Parlament –i, presidenta Forcadell, la felicito per l'acte– on vam poder sentir de primera mà aquest missatge de les dones supervivents de la violència masclista.

Vostè ha fet referència a les lleis, que són, efectivament, eines molt potents amb les quals comptem per poder dur a terme i per poder aconseguir aquest repte, la Llei d'igualtat efectiva de dones i homes, que ens proporciona elements per tal d'eradicar tot allò que ens allunya de l'equitat entre homes i dones en els diferents ordres de la vida; però, sobretot –sobretot–, la Llei 5/2008, del dret de les dones a eradicar la violència masclista, que, com vostè coneix perfectament, aposta per crear i per enfortir una xarxa pública de recursos i de serveis i per dotar de drets a les dones que pateixen qualsevol situació de violència masclista.

Jo refermo que aquesta és una qüestió que abordem des del conjunt del Govern de la Generalitat de manera absolutament interdepartamental i coordinada. Vostè ha fet refe-

rència al Departament d'Interior –després també en parlaré–, de tota la feina que fa i de les novetats molt importants que vam conèixer també la passada setmana al Departament de Justícia –també ara m'hi referiré–; el departament d'educació; el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, que compta, també amb unitats específiques des de l'àmbit de la igualtat d'oportunitats, de joventut, de famílies, etcètera, i, evidentment, el Departament de la Presidència que, com vostès saben, precisament en compliment i desenvolupament de la Llei d'igualtat efectiva, que va aprovar aquest Parlament l'anterior legislatura, doncs, té dins el seu organigrama l'Institut Català de les Dones per tal de donar aquest impuls a les polítiques de gènere; un impuls i una prioritat màxima de govern incorporats al Pla de govern, que compta –parlàvem dels instruments normatius–, també, d'instruments de planificació i de coordinació, una coordinació sempre millorable. Sempre estem disposats a millorar aquesta coordinació. Però comptem amb instruments –igual que puc definir els instruments normatius– de planificació i coordinació, que també són molt i molt potents.

En aquest sentit, un, el Programa d'intervenció integral contra la violència masclista. La setmana passada a la Comissió d'Igualtat ja vam tenir ocasió d'explicar quins són aquells aspectes que volem millorar d'un programa que entenem que ha estat vàlid i que ha funcionat molt bé, i que per tant el que pertoca no és fer-lo de bell nou, ni molt menys, partir de zero, sinó reforçar aquells aspectes que veiem que són especialment sensibles i estratègics. Un, clarament, té a veure amb la coeducació, efectivament. No només amb la prevenció de la violència masclista a les escoles, que ja es produeix i tenim programes importants que es desenvolupen, sinó el desenvolupament de la coeducació com a concepte i programa.

També el treball amb els mitjans de comunicació, molt important. En vam parlar també a la compareixença de la presidenta de l'ICD..., i jo mateixa..., com hem de continuar treballant amb els mitjans de comunicació en aquest sentit per millorar la representació de les dones, però també millorant l'actualització, diguem-ne, dels indicadors sobre violència masclista que recullen els diferents àmbits d'intervenció, creant aquest observatori d'igualtat i centre d'estudis, de recerca i capacitació sobre la violència masclista i, i vaig a un dels temes que vostè ha tocat, millorant l'accés de les dones en situació de violència masclista al sistema judicial.

Sobre els jutjats Vido, vostè hi ha fet referència, no tinc cap inconvenient a reiterar allò que de manera ja molt clara i explícita el mateix conseller de Justícia, el conseller Carles Mundó, ja ha manifestat, i també ho feia, amb la mateixa contundència, la presidenta de l'Institut Català de les Dones el passat dimarts en el si de la comissió. En aquest sentit, llegeixo literalment les paraules del conseller: «Descartem absolutament fer efectives les conclusions d'aquest estudi. Per tant, és una qüestió que queda tancada. Els jutjats de violència sobre la dona continuaran en tots els partits judicials, en els trenta-cinc partits judicials, com fins ara.» Per tant, és una qüestió que no té cap mena de viabilitat, que aquestes conclusions puguin ser adoptades, perquè no les compartim des del conjunt del Govern de la Generalitat. En aquest sentit, proximitat, especialització i mantenir tots i cadascun d'aquests jutjats. Això no vol dir que no estiguem absolutament disposats a millorar la formació dels professionals del conjunt dels jutjats, i per tant a apostar per la línia que vostè deia de millorar aquesta especialització.

Li ho dic perquè vostè deu conèixer que està presentada de fa molts pocs dies una proposta de resolució, precisament del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, en el sentit d'analitzar..., de dur a terme una avaluació de la implementació de la Llei 1/2004 a l'àmbit judicial català; també de poder analitzar la informació quantitativa i qualitativa en els processos judicials, la formació especialitzada dels advocats d'ofici en aquesta matèria, i tot plegat per tal de dur a terme les reformes legislatives que facin falta per garantir el compliment del Conveni d'Istanbul, de l'11 de maig del 2011, sobre la prevenció i la lluita contra la violència envers les dones i la violència domèstica.

En aquest sentit, vostè coneix que disposem d'unes oficines d'atenció a les víctimes, d'equips d'assessorament tècnic i penal, d'unitats de valoració del cas, evidentment de tot el que té a veure amb l'assistència jurídica gratuïta, però entenem que cal elaborar conjuntament amb el Tribunal Superior de Justícia, i per això coincidim plenament amb l'esperit i amb l'objectiu d'aquesta proposta de resolució..., disposar d'una radiografia de la situació dels jutjats catalans i adoptar totes aquelles propostes de millora que convinguin.

En aquest sentit, i també en el marc de la necessària coordinació, vostè no hi ha fet referència però existeix una resolució aprovada per aquest Parlament, pel Parlament de Catalunya, en el sentit d'impulsar una taula també al voltant de la lluita contra la violència masclista, una taula composta per molts agents, no només de l'àmbit polític, sinó també social, acadèmic, etcètera. Jo li he de dir que saludem i felicitem aquesta iniciativa, i oferim tota la nostra coordinació des del conjunt del Govern, precisament a partir d'un dels òrgans que abans li esmentava de coordinació com és la Comissió per a una Intervenció Coordinada contra la Violència Masclista, un òrgan que treballa de manera molt intensa, que es reuneix, el seu plenari, molt ampli, dues vegades l'any, cada sis mesos, però que treballa després en comissions i grups de treball de manera molt més sovintejada, on són representades el conjunt d'administracions que treballen en el territori del nostre país, però també els col·legis professionals i els agents socials i econòmics, i on, i en virtut de la llei, en desenvolupament de la llei, pertoca analitzar i aprovar diferents instruments de planificació i d'anàlisi.

Li ho dic perquè aquest òrgan que es crearà per impuls d'aquesta cambra parlamentària pot suposar també un element major de coordinació pel que fa a les polítiques del Govern d'abordatge...

La presidenta

Consellera...

La consellera de la Presidència

...de la violència masclista.

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

La consellera de la Presidència

Sí, en sóc conscient, senyora presidenta, disculpi'm. Ho deixo aquí fins al següent torn.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. Té la paraula la diputada.

Marta Moreta Rovira

Consellera, vostè acaba d'esmentar que el seu grup, Junts pel Sí, té a punt una proposta de resolució. Jo començaré explicant una cosa que tenia més endavant, i és que nosaltres, el Grup Parlamentari Socialista, conjuntament amb el Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, el mes de febrer –el mes de febrer, eh?, febrer– a la Comissió d'Afers Institucionals vam presentar una proposta de resolució que es va aprovar. Es va aprovar i plantejava exactament això: l'eradicació de la violència masclista. I demanàvem la constitució d'una taula per l'acord social i polític per eradicar la violència masclista. I, en concret, es va aprovar el següent text, que li llegeixo: «Convocar en el termini d'un mes» –això era el mes de febrer– «la primera reunió de les institucions polítiques catalanes i les organitzacions socials, feministes, sindicals i polítiques per constituir la taula per l'acord social i polític per eradicar la violència masclista, que ha d'evitar la regressió social respecte al dret de les dones a elaborar recomanacions i mesures contra la violència masclista, fer el seguiment de les polítiques públiques en aquest àmbit i emetre informes de caràcter públic.» Home, està bé que presentin una proposta de resolució, però aquesta va estar presentada el mes de febrer i no han fet res. Aquest, el primer punt.

El segon punt. Hi insisteixo: jo li he fet una proposta que vostè no ha ni esmentat, perquè suposo que no l'ha vist necessària. Fa uns dies li deia que el Govern central feia un gran pacte d'estat contra la violència masclista, i jo li proposava: «Consellera, faci un pas endavant i faci el gran pacte català contra la violència masclista.» És una bona idea, ens hi sumarem tots, i segur que ens tindrà al seu costat, seguríssim. L'altra cosa que li deia: temes de formació. Evidentment, que dintre del currículum hi han temes de formació, però són insuficients, consellera.

Per tant, segon punt: temes de formació per als joves. Mirin, els experts en psicologia i sexologia ens alerten que la manca d'aquesta formació bàsica, que a països com Suècia és una realitat des de fa vint anys, deixen la gent jove sota l'única influència del

que veuen al seu entorn i de la pornografia quant a la sexualitat. Això ho diuen els experts en psicologia i sexologia.

Per tant, segona qüestió. Primera, pacte català contra la violència masclista; segona, formació per als joves, i, la tercera, no deixem de banda el tema dels jutjats, malgrat les paraules que es puguin dir. No podem permetre, i ho ha dit i hi estic d'acord, que es tanqui ni un jutjat, eh? Estarem al seu costat, en això.

També voldria dir que vostè ha esmentat un tema de comunicació. Crec que cal crear convenis de col·laboració amb els mitjans de comunicació. A l'entorn del 80 per cent dels joves adolescents, i fins i tot el professorat, declaren que la televisió, la premsa o internet són els mitjans que els serveixen per formar-se sobre la idea de què és o no la violència masclista. Per tant, aquest és un tema molt –molt– important.

Jo crec que s'han de posar les piles i treballar amb força. Però no només vostès. Nosaltres també. Entre tots. No és una crítica només cap al Govern, només faltaria. Tots hem de treballar per això. Però agafem les bones idees i treballem, i el que està aprovat posem-ho a la pràctica. És molt important. Despleguem tota la llei, com deia.

I una cosa última, ja per acabar: el tema dels pressupostos. Vostè, en la Comissió d'Igualtat de fa una setmana ens deia que el pressupost d'igualtat pujaria un 8 per cent; el 2012, respecte al 2015, havia baixat un 22, i ara pujarà un 8. Considerem que encara és insuficient, i d'aquesta manera no podem tirar endavant tots els bons propòsits que volem tirar endavant en aquest Parlament per eradicar la xacra contra la violència masclista.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula la consellera.

La consellera de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, ras i curt: les piles les tenim posades. I, efectivament, aquesta és una qüestió que ens competeix a tots, però el Govern de la Generalitat té tot un seguit de competències en matèria de lluita contra la violència masclista. Li parlava abans dels treballs absolutament transversals i coordinats. Crec que, a més a més, que aquesta coordinació i aquest impuls radiqui en el Departament de Presidència a més a més facilita, diguem-ne, aquesta millor coordinació. Però les piles estan absolutament posades en molts i molts sentits.

Li'n poso algun exemple. Parlant dels mitjans de comunicació, vostè sap que vam presentar ja fa uns mesos, ho vaig explicar també a la comissió la setmana passada, conjuntament amb el Consell de l'Audiovisual de Catalunya la detecció i la posterior i immediata denúncia davant dels jutjats de pàgines a les xarxes socials, a internet, en les quals la imatge de les dones és degradada o s'atempta contra la seva integritat física o moral, denúncies que ja s'han cursat i que han aconseguit la retirada d'algunes d'aquestes pàgines. Sabem que lluitem en un terreny on aquesta eradicació és difícil, però no deixarem d'assenyalar amb el dit, de col·laborar, en aquest cas amb el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, i demanant i exigint també la màxima complicitat al conjunt de mitjans de comunicació, públics i privats, al respecte. És una línia fonamental de treball del Govern de la Generalitat que celebri que vostè hi doni aquesta importància que, efectivament, mereix.

Vostè em parlava del pressupost. És evident que ens els darrers anys el conjunt –el conjunt, eh?– del pressupost del Govern de la Generalitat ha patit uns determinats ajustos, però li puc garantir que el que no s'ha reduït en cap moment, ni un sol euro, són aquelles partides que fan referència a violència masclista que tenen incidència directa sobre aquesta xacra. De fet, efectivament, el pressupost previst per a aquest any 2017, que tot just ahir aprovàvem en el Consell Executiu, preveu, pel que fa a l'àmbit de l'Institut Català de les Dones, un augment del 8 per cent respecte a l'any 2015, atès que no hem tingut pressupost l'any 2016, sinó que hem estat davant d'un pressupost prorrogat. Però aquesta incidència, aquesta necessitat de reforçar totes aquelles partides que van adreçades a aquesta lluita contra la violència masclista, o que tenen a veure amb el suport a les entitats que treballen directament també amb les dones afectades..., no s'han reduït. I en aquest sentit parlo no només d'aquella part del pressupost que correspon al Departament de la Presidència, sinó també del conjunt de departaments.

No he fet referència a la seva proposta de pacte, però no perquè me n'hagi oblidat, sinó perquè no m'ha donat temps en aquesta primera intervenció, perquè volia contex-

tualitzar una mica quins són els aspectes i quines són les principals línies d'acció des de les polítiques públiques que desenvolupem com a govern. Evidentment, que és una bona iniciativa, senyora diputada. Jo hi feia referència..., i ho vaig fer també en la comissió la setmana passada, posant en valor i agraïnt el conjunt de resolucions que aprova aquest Parlament, sigui en comissió, sigui en el Ple. Vaig fer referència concretament al debat de política general, que ens insta, al Govern, a continuar treballant, a intensificar, a reorientar –també és la seva feina, i és molt legítima–, aquelles accions que desenvolupem. Tot allò que vagi en la línia de reforçar la coordinació, o que vulgui sumar esforços i iniciatives en aquesta autèntica lluita de país, és benvingut.

Jo el que li volia fer notar és que, al marge d'aquells òrgans, d'aquelles taules, que pugui i ha de desenvolupar efectivament aquest Parlament, com a Govern continuem treballant amb aquells instruments que estan reconeguts i recollits en la llei, i que, a més a més, poso en valor la tasca que realitzen. Perquè, de fet, hi ha una similitud pel que fa als actors, eh?, del conjunt de la taula que vostès aquí, doncs, han aprovat i impulsaran, d'allò que ja forma part de la Comissió Interdepartamental i de la Comissió Nacional per a una Intervenció integral contra la Violència Masclista. Per tant, benvinguda sigui qualsevol iniciativa, i en allò que ens pertoca com a govern, doncs, disposats a posar-nos al capdavant o al costat dels grups parlamentaris per tirar endavant tot això.

No he tingut temps..., perquè finalment, i per parlar d'una qüestió com aquesta, on hi han tantes i tantes línies d'actuació, deu i cinc minuts són molt escassos. Però, tenint en compte la presència, sempre que parlem d'aquestes qüestions, del conseller d'Interior aquí en l'hemicicle, vull destacar, doncs, l'enorme coordinació, el suport i el treball conjunt que realitzem el conjunt de departaments; abans he fet referència a tots ells, però també des del Departament d'Interior, i més concretament des del Cos de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, i iniciatives que, aprofitant aquesta societat digital en què estem immersos, es van presentar per part del mateix conseller, en aquest sentit una app que ens millorarà –n'estic molt segura i molt convençuda– l'atenció i el suport a les dones víctimes de violència masclista. I, com aquestes, moltes altres iniciatives, també del departament d'educació, que fa una gran tasca i la continuarà fent, el Departament de Justícia, el Departament de Treball... I, evidentment, disposada, senyora diputada, a continuar-li-ho explicant en qualsevol altre moment, perquè ara se m'ha tornat a acabar el temps.

Però, moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre els sistemes d'emergències

300-00102/11

El desè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre els sistemes d'emergències, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Carles Castillo.

Carles Castillo Rosique

Molt bon dia a tothom. Permeti'm començar, presidenta, demanant-li disculpes per aquest començament, perquè crec que és de rebut recordar que avui és el dia 1 de desembre, Dia internacional de la Lluita contra la Sida, i és una xacra que també hem de col·laborar, tots plegats, a eradicar.

Presentem avui una interpellació sobre sistemes de seguretat. Concretament, volem parlar del 112 i de la resta de números d'emergència que coexisteixen i es relacionen amb el 112.

Com a qüestió de fons, permetin-me explicar-los que nosaltres actualment tindriem un model diferent del que hi ha. Nosaltres entendriem el 112 com un gestor d'emergències, i ara mateix el 112 està com a gestor de trucades d'emergències. Però, bé, tampoc no pretenem posar-ho tot potes enlaire; creiem que el sistema funciona raonablement bé, i, per tant, per responsabilitat, nosaltres no proposarem un canvi total de model, tot i que tenim, naturalment, la nostra opinió. Farem propostes pensant en qüestions que creiem que estan desajustades i que es poden millorar.

Tampoc no direm que el 112 funciona malament o que no funciona, perquè no seria veritat. El problema, senyors i senyores diputats i diputades, no és el 112 en si mateix, aquest funciona bé. Té ISO diverses, garantia de funcionament en casos de greus accidents i catàstrofes, atenció en diversos idiomes –molts idiomes–, aplicació mòbil per garantir l'ús a usuaris cecs i sords, instruments de geolocalització... El problema no és el 112, el problema és el 60,31 del pressupost per externalització del servei. El problema és la convivència amb altres números d'emergència i com es relacionen aquests altres números d'emergència amb el 112. El problema és la subrogació que fa el Govern de la Generalitat a empreses privades d'un servei com són les emergències; les empreses privades tenen un interès, que és legítim, a guanyar diners, i creiem que aquest és un dels problemes.

De quins números estam parlant? Doncs, estem parlant del 061 i estem parlant del 092. El 061, fent una mica d'història, hi va haver uns moments, als governs de la Generalitat anteriors, on es va intentar que el 061 desaparegués i s'integrés al 112. Finalment es va decidir no *meneallo*. Per què es va decidir no moure el 061? Bé, doncs, per un problema de decidir qui manava sobre qui. Hi havia problemes entre, diguem-ne, Sanitat i Interior, a veure qui estava per damunt de qui en una situació d'emergència; és a dir, per regnes de taifes, d'alguna forma –no parlo d'aquest Govern, parlo de governs anteriors.

Però ara mateix el 061, per exemple, s'està promocionant amb funcions com Sanitat Respon, que ens semblen molt bé, però el que volem és recordar i portar a collació que el 061, a banda de ser un telèfon per trucar en cas de dubtes mèdics, també és el telèfon d'atenció d'emergència sanitària, el telèfon que mobilitza els recursos sanitaris en un moment d'emergència, en un moment determinat.

Creiem que això provoca desajustos greus. Primer, es deixa de promocionar el 112 com a número únic d'emergències a nivell de tot Europa; forcem, per tant, la ciutadania a haver de recordar més d'un número, quan és el 112 el que s'està promocionant a nivell europeu. S'ha de repetir dues vegades la informació quan truques al 112, i els CAP, molts CAP de la sanitat d'aquest país el que aconsellen als seus professionals és que en cas d'emergència truquin al 061. És lògic, i ho entenem perfectament, perquè, si no, si truquen al 112, han de repetir la informació una vegada, el 112 els trameta cap al 061, i l'han de repetir una segona vegada.

Un altre desajust greu que es produeix, al nostre entendre, és la filosofia respecte al treball especialitzat i específic dels que atenen les trucades del 061. Se'ls aplica el conveni col·lectiu del *call centre* –perquè ens entenguem, el mateix que se'ls aplica a la Teletienda i a la telefonia mòbil–, que és molt digne, però, clar, no creiem que sigui de rebut tractar d'igual manera les persones que estan atenent el 061. Per cert, abans d'ahir hi havia una vaga també de noranta mil persones cridades per demanar el conveni col·lectiu del *call centre*; tot el recolzament cap a aquestes persones. Però, hi insisteixo, que s'apliqui el conveni col·lectiu de *call centre* a persones que atenen situacions d'emergències, doncs, està produint que no se'ls reconegui ni que fan tasques d'emergència ni, per tant, el plus corresponent per fer aquestes tasques d'emergència. No poden posar al currículum que han treballat en aquesta qüestió tan específica, que requereix unes aptituds molt concretes; no ho poden posar al currículum. Això sí, quan hi ha una vaga a la vista, com aquesta del *call centre* que els deia, fa dos dies, sí que se'ls fa arribar una aviset molt maco, un advertiment on se'ls recorda que treballen en un servei d'emergències. Per tant, tenen el dolent d'un cas i el dolent d'un altre. No és de rebut tractar treballadors amb un treball tan específic i de tanta responsabilitat..., perquè, hi insisteixo, calen aptituds i coneixements especials.

Respecte al 092, aquesta història és completament diferent, en aquest cas l'anàlisi és diferent. És el número de les policies locals. Tu truques, depenent del lloc on estiguis, al 092, i et comunica amb la policia local corresponent. A vegades es produeixen desajustos i estàs a Tarragona i et pot posar amb la Guàrdia Urbana de Reus; tampoc no passa absolutament res.

Ara bé, entenem que els ajuntaments tinguin prevencions i dubtes per anar-se'n al 012, és a dir, perquè desaparegui el 092, perquè no hi ha –o almenys el món municipal, que jo sàpiga, els desconeix– uns criteris clars i transparents d'assignació de requeriments a les policies locals. És a dir, les policies locals no saben, si van al 112, quins te-

mes es traslladen a la policia local. En aquesta situació ningú, lògicament, vol arriscar-se a perdre el número directe de contacte amb la seva policia local; també és molt lògic.

Els explicaré una mica el cas de Tarragona. Nosaltres, a Tarragona, en el seu moment, volíem apostar pel 112, i estàvem fins i tot disposats que desaparegués el 092. No ho vam fer perquè en moments puntuals de derivació al 112, és a dir, en moments, dies que pactàvem, perquè la policia local tenia unes puntes de treball específiques, doncs, el 112 el que derivava a la Guàrdia Urbana de Tarragona eren qüestions assistencials, merament assistencials; perquè ens entenguem, el borratxo que ha caigut al carrer o la picabaralla sense problema que es pot produir –qüestions assistencials. Vam demanar el protocol que derivava, que es feia servir per decidir quines trucades anaven a la policia local, quines a Mossos d'Esquadra; el senyor Felip Puig, el senyor Espadaler, tots dos es van comprometre a fer-nos arribar el protocol, i aquest protocol no ens va arribar mai.

Clar, davant d'això, tens dues possibilitats. La conclusió pot ser: u, o no se'ns vol ensenyar, o dos, no existeix aquest protocol de derivació de trucades a la policia local. Jo personalment crec que és més aviat que no se'ns vol ensenyar. I em sembla greu aquest obscurantisme, perquè, hi insisteixo, això segurament ajudaria que els ajuntaments decidissin retirar o poguessin..., tinguessin més fàcil retirar el 092, en benefici del 112.

Només perquè tinguin una dada, a Madrid, per exemple, aquest protocol de derivació, que també existeix, està publicat a la pàgina web. Nosaltres, hi insisteixo, l'hem demanat al llarg de la història diverses vegades, fins i tot alguns consellers s'han compromès, en juntes locals de seguretat de Tarragona, a donar-nos-el, i mai no se'ns ha donat.

Llavors, nosaltres volem fer una sèrie de propostes concretes que creiem que poden ajudar a millorar aquesta situació i concentrar en el 112..., com a telèfon únic a tot Europa, i concentrar totes les trucades d'emergències.

Els demanem, senyors del Govern, que posin solució a aquesta multitud de números d'emergència que hi ha; que apostem realment per unificar-los en un de sol, que la ciutadania només hagi de recordar un sol número, que és molt més senzill, i, a més, que ho fem tancant el cercle al voltant del 112, que ja els he dit que és una bona referència fins i tot per a la ciutadania –per cert, també el dirigeix un tarragoní, que això alguna cosa, doncs, també segur que aporta. Creiem, ja els ho he dit al començament, que hauria estat millor escollir, sota el nostre punt de vista, el model del 112 com a gestor d'emergències, però permetin-nos ajudar i col·laborar a fer el millor 112 possible com a gestor de trucades.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Respon el senyor Jordi Jané, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Jordi Jané i Guasch)

Senyora presidenta, consellera de la Presidència, senyores i senyors diputats, jo agraeixo aquesta interpel·lació, perquè permet, en seu parlamentària, poder debatre sobre els telèfons que estan al voltant de les emergències, i permet també, senyor Castillo, potser en la posterior moció, consensuar dins del Parlament de Catalunya el que són mesures que vostè, jo crec que amb la millor de les intencions, estava apuntant, d'aspectes que puguin dirigir-se a una millora del servei. Per tant, tot allò que pugui realment ajudar a millorar el servei serà benvingut per part del Govern.

Hi ha algun aspecte conceptual que vostè ha apuntat i que no tindria la necessària acceptació, jo crec, per part dels diversos cossos que tenen les emergències. Estem parlant dels Mossos d'Esquadra, estem parlant dels bombers, estem parlant de les policies locals, estem parlant dels agents rurals també, d'altres forces i cossos de seguretat, però, en el global, una cosa és qui rep la trucada per direccionar-la a aquell cos que realment l'ha d'atendre amb prioritat, i a vegades diversos cossos a la vegada, i l'altra, que el 112 fos qui gestiona l'emergència. Aquest sistema, cregui'm, senyor Castillo, no funcionaria.

El 112 ha de ser aquest telèfon –i coincideixo amb vostè– que centralitzi les trucades d'emergència, i hem d'anar cap a aquest camí, que la gent tingui molt clar que quan té una emergència ha de trucar al 112, i el 112, quan rep la trucada, l'ha de redireccionar

immediatament –immediatament– als diversos cossos que han d'actuar; però no ha de gestionar l'emergència. Ha de gestionar la trucada amb la màxima celeritat, qualitat i eficàcia i amb la màxima accessibilitat d'aquelles persones, doncs, que per alguna raó tenen dificultats; per tant, ampliar el nombre d'idiomes en què s'atenen les persones, donar les facilitats que s'estan donant a les persones sordes o estudiants universitaris que vénen i se'ls dona una aplicació específica, o facilitar en els punts dels parcs naturals, zones de muntanya en què hi ha poca cobertura, facilitar aquells punts on hi ha cobertura per indicar que des d'allà es poden fer trucades...

Tot això va en la línia correcta, però intentar, com m'ha semblat que vostè feia, de dir: «No, no; no ha de ser gestió de trucades, sinó que ha de ser gestió de l'emergència», no. Si és una emergència perquè hi ha una amenaça gihadista, l'ha de gestionar el Cos de Mossos d'Esquadra, i l'amenaça li ha d'arribar al més aviat possible a partir de la trucada que es dirigeixi al 112; però no ha de ser el 112 el que dirigeixi l'emergència, perquè cregui'm que no funcionaria i no donaríem la resposta adequada.

També m'ha sobtat, senyor Castillo, el fet que vostè, d'alguna manera, critica l'externalització del servei, la subrogació, que vostè diu, a empreses privades... Aquest és un model en què aquesta plena externalització es va fer quan el president Montilla era president de la Generalitat, i és un model que s'ha anat seguint amb els diversos governs i diversos consellers de diversos partits polítics, i tots han optat per aquesta externalització, però amb la màxima qualitat i mitjançant un concurs que és exigent quant al personal que ha de prestar el servei, garantint-ne una formació, garantint-ne una qualitat i garantint-ne un nivell. Però aquesta externalització és una externalització que es dona no en aquesta legislatura, que ve, i ho repeteixo, la plena externalització, perquè primer no era així i va augmentar el percentatge, i es produeix, precisament, doncs, amb un govern presidit pel president Montilla. Per tant, no entenc que ara es vulgui discutir aquest aspecte.

Sí que jo coincideixo que els treballadors de les empreses que han guanyat el concurs i que finalment presten aquest servei públic cabdal ho han de fer amb la màxima qualitat i han d'estar –i ho estan ja– per sobre de les condicions dels convenis dels *call centers*. Ho estan, tenen plusos específics, i jo estaria disposat que es reconegui aquesta qualitat que han de tenir i, per tant, això ha d'anar acompanyat, evidentment, de la retribució específica. Però també és una realitat que, en aquest moment, els 112 es regeixen per aquest conveni; no és un tema del 112 de Catalunya, és un tema global del sector professional a què s'adrecen.

I també un punt de coincidència amb el que vostè apuntava, i crec que va en la direcció correcta, i crec que ens queda molt camí encara a tots: ajudar que tothom tingui present que quan tenim una emergència on s'ha de trucar *sempre* és al 112. I aquesta informació, que, evidentment, nosaltres volem aprofundir a reafirmar-la davant la societat, és cabdal, perquè si no es truca al 112 i es truca a altres números quan hi ha una emergència ens trobem que es demora la resposta per part d'aquell cos específic que ha d'atendre aquella emergència. Per tant, és molt i molt important, senyor Castillo, que entre tots, i vostè ho ha fet, intentem reafirmar el 112 com el telèfon on trucar quan tenim una emergència. Altres telèfons existents són d'informació, no de gestió de l'emergència, d'informació, necessaris.

I, en aquest sentit, també crec que és important, el 112 –ens acompanya aquí el seu director general, el senyor Fede Adan–, el 112 atén trucades operatives i trucades que no són operatives. Les operatives són aquelles trucades que atén el 112 i que estan directament vinculades a una emergència, i les no operatives són aquelles que truquen per error al 112 o que en el fons no són trucades que haurien de dirigir-se al 112 perquè no són per una emergència. Doncs, bé, el global de trucades que rep el 112 –el global– és menor aquest any que l'any passat. I algú podria dir: «Doncs, es truca menys al 112.» Doncs, si mirem les trucades rebudes finalment, hi ha un augment significatiu de les trucades operatives, pràcticament un 7 per cent més en nombre de trucades operatives d'aquelles que ha de rebre el 112, d'aquelles realment que tenen una emergència. I en canvi, hi ha una disminució d'un 13 per cent de les trucades no operatives. Això és una bona senyal, això vol dir que anem en la direcció correcta, això vol dir que cada vegada les persones tenen present que quan truquen al 112 és per una trucada operativa perquè hi ha una emergència, no per rebre una informació, i per activar com abans millor els serveis de resposta.

I, evidentment, encara que hi hagin menys trucades el temps requerit per les persones que hi treballen ara és superior al de fa un any, perquè les trucades operatives, aquelles que realment són les que s'han de dirigir al 112, requereixen en la seva resposta un temps d'atenció major, perquè han d'activar, han d'atendre. La trucada no operativa aviat finalitza; la trucada operativa és aquella que exigeix, doncs, l'activació de diversos cossos policials, de bombers i, per tant, requereix per part de l'operador un esforç major. I d'aquí que fins i tot amb el nou concurs el cost és superior, perquè s'haurà d'incrementar aquestes hores d'atenció en el sentit que es requereix més temps i, per tant, requerirà també més hores d'atenció per part dels operadors, que no cal emfasitzar que és un telèfon vint-i-quatre hores operatiu, com no pot ser d'altra manera, i que és un telèfon, a més a més, que funciona sempre i que sempre ha d'estar atès amb la màxima empatia, amb la màxima eficàcia i amb la màxima capacitat de coordinació en uns instants de qui s'ha d'avisar perquè hi arribin com abans millor.

Per tant, jo li agraeixo, senyor Castillo, aquesta interpellació i ja li..., estem en un àmbit de transparència absoluta i, com que estem en un àmbit de transparència absoluta, nosaltres no podem tenir un protocol de derivació de trucades a les policies locals i que vostè, com a diputat, que hi té tot el dret, no el pugui tenir. Jo, a mi no me l'ha demanat mai però, evidentment, aquesta transparència, que no pot ser d'altra manera, jo ja li ofereixo, doncs, que ens demani, ens peticioni aquest protocol; jo no sé quines característiques té, però aquí hi ha també el secretari general del departament, que atén totes les peticions dels grups parlamentaris, i segur que li podrem donar tot tipus de detall i podrà veure exactament com funciona.

Dir també –i amb això acabo, senyora presidenta– que amb el tema de les policies locals, del telèfon específic per a les policies locals, s'estan introduint algunes app municipals per a ajuntaments que no ajuden a concentrar en el 112 la trucada d'emergència, perquè és una app que dirigeix primer la trucada a la policia local quan, per l'abast de la trucada, potser hauria de ser atesa directament pel 112 i derivar-la a mossos, a bombers o potser, també, a la policia local. Per tant, aquests...

La presidenta

Conseller, ha exhaurit el temps.

El conseller d'Interior

Acabo ja, senyora presidenta– ...aquestes aplicacions noves s'han d'estudiar molt per no diversificar les atencions en les emergències.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula el senyor Castillo.

Carles Castillo Rosique

Gràcies, presidenta. Molt breument, o bastant breument. Senyor conseller, en nosaltres tindrà en aquest tema –i en general, amb Interior, ja li ho vaig dir al principi– sempre un debat lleial, i allò que puguem consensuar, doncs, ho farem. També allò que veiem criticable, també ho farem, ja ho sap, vostè.

A veure, em deia... Un aclariment, em deia: «El 112 no ha de gestionar l'emergència.» No, no, jo li he dit..., només apuntava la filosofia que tenim els socialistes respecte d'això, filosofia a què d'alguna forma renunciem, entenem que no és el moment de canviar un sistema que raonablement funciona. Per tant, ara no ho posarem tot potes enlaire, no, no; acceptem ja el sistema que s'ha escollit, efectivament, també en governs del tripartit, etcètera, tot i que no m'hi sento lligat, perquè la política també evoluciona, i jo estic personalment en contra de l'externalització aquesta, però, en fi, jo crec que estem d'acord tots a buscar la màxima qualitat en els sistema de gestió de trucades amb el 112.

El que li apuntava també del protocol de derivació de trucades, no, no ho he demanat com a diputat, li explicava..., a l'etapa de regidor. La veritat és que com a diputat no ho he fet, bé, per no «tensionar», diguem-ne. Primer volia saber si realment el protocol no existeix, si és que no es vol donar, no es vol ensenyar..., una mica veure què passava. Però jo crec que estem d'acord amb la línia a seguir, el que sí que li demano és que es mulli una mica amb això d'aglutinar el 061 i el 092. Jo sé que té els seus problemes i té els seus

riscos i algun peu es trepitjarà, diguem-ne, algú no estarà content amb això, però jo crec que és de rebut i és absolutament lògic ajuntar en un sol i exclusiu número d'emergència. Vostè ho deia també abans, no?, no és lògic que la ciutadania s'hagi de recordar del 061, del 092... Escolti'm: 1, 1, 2 o 112, i punt. I jo crec que hem de treballar tots decididament en aquesta direcció i aquí ens trobarà sempre.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Té la paraula el conseller.

El conseller d'Interior

Senyora presidenta... Senyor Castillo, tal com visualitzo jo les trucades d'emergència en un futur, crec que arribaríem a acords molt amplis, perquè, efectivament, la diversificació de telèfons no sempre ajuda al missatge que volem potenciar, que és que les emergències, les situacions realment que requereixen, per urgència, una trucada, vagin al 112. De fet... –i vostè ho recordava de manera molt encertada al començament–, de fet, això és el que ens imposa també la normativa europea, malgrat que la normativa europea *no* prohibeix que hi hagin altres telèfons, però sí que diu que qualsevol persona de la Unió Europea, estigui el país on estigui, trucant al 112 rebrà l'atenció necessària si té una emergència. I això ens obligava a tots. Per això la llei del 112 es va aprovar en aquest Parlament per unanimitat. Ens obligava a estructurar un servei perquè, a més a més, Catalunya, que som un país de recepció de milions de persones que ens visiten cada any, han de tenir aquesta seguretat que trucant al 112 rebran l'atenció necessària.

I per això –i ho vull posar molt en valor–, en aquest moment, el 112 atén en cinc idiomes i a partir del 2017, del primer trimestre del 2017, ho ampliarem a vint-i-nou idiomes més. Per què? Per donar, totalment, aquesta resposta necessària amb un objectiu: quan algú truca al 112, si la trucada està ben direccionada, és que té una emergència. Vol dir que, segurament, pateix, que està en una situació crítica. I quan està una persona en una situació crítica, agraeixes que qui tens a l'altre costat de la línia t'entengui en el teu idioma. Aquesta ampliació de cinc a vint-i-nou idiomes més ajuda a això, que quan la persona està angoixada pugui rebre en l'idioma seu, doncs, aquesta resposta immediata i es pugui explicar. Per tant, anem en aquesta línia.

Una altra línia molt important: saben que, també per exigència europea, l'octubre de l'any que ve tots els 112 han d'estar adaptats a quelcom que és bàsic, que és aquest sistema *eCall* que els cotxes portaran incorporats, ja com obligació els fabricants ho tenen a l'any 2018, i amb aquest sistema, quan un cotxe té un incident, automàticament, encara que la persona hagi quedat inconscient, no pot trucar enlloc, el cotxe fa la trucada. I aquest sistema *eCall* exigeix també un operatiu específic per part del 112, i ja els avanço que aquest operatiu específic per part del 112 el tindrem a punt aquest proper any per integrar plenament aquestes trucades que es requereixen quan es produeix una emergència.

També vostè deia: «Mulli's amb la integració.» Miri, si em mullo, tindrà problemes, senyor Castillo, segurament, amb alcaldies importants que el Partit Socialista té en aquests moments a Catalunya. Segur, eh? Perquè aquí hi han diversos alcaldes, dir-los de sobte que desapareixeria el 092, que no es podria trucar a un número de les seves policies locals perquè s'ha de trucar al número 112, segur que podria ser molt operatiu, eliminaria, d'entrada, moltes app que s'estan creant i que jo considero que no van en la direcció adequada i que molts ajuntaments s'estan gastant diners per incorporar aquestes app de seguretat en el seu municipi, pensant-se que, a partir d'ara, doncs, això els anirà molt més ràpid, i el que pot fer és que aquestes app deriven la trucada cap a la policia local en supòsits en què no hauria de ser així. Estic d'acord que la passarel·la 112 - policia local ha d'estar molt ben greixada perquè la policia local rebi, realment, la trucada com abans millor. Però això de fer el pont al 112 i derivar-ho via la policia local no és la millor de les sortides possibles quan es produeix una emergència i, per tant, anem en la direcció encertada, senyor Castillo, si diu: «Hauríem d'intentar potenciar el 112.» Ho repeteixo, no sé si aquesta seria la proposta. En nivell d'Ajuntament de Barcelona sí que estem fent ara un diàleg en el sentit d'intentar que Guàrdia Urbana de Barcelona, Bombers de Barcelona s'integrin

també en la plataforma del 112 i es pugui, d'alguna manera, facilitar encara millor el traspàs de la informació quan es produeix una emergència, en aquest cas, a la capital de Catalunya.

Per tant, anem en aquesta direcció i esperem, senyor Castillo, que la seva interpel·lació ens serveixi també a tots per consensuar una bona moció que tendeixi també a la millora del servei. Res més.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge

300-00103/11

L'onzè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Noemí de la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. Bon dia a tothom. Consellera Borràs, diputats, diputades..., la semana pasada hablamos del Proyecto de Ley para garantizar el hábitatge a les persones en risc d'exclusió social, un intento desesperado de paliar los efectos más graves de la burbuja inmobiliaria de la que todavía nos estamos intentando recuperar.

Con la LAU, la Ley de arrendamientos urbanos, de 1964, se inició una trayectoria legislativa hostil hacia el acceso a la vivienda. En 1985, tras el decreto Boyer, el precio de los alquileres aumentó un 80 por ciento. En 1994, una nueva versión de la LAU pone fin a los contratos indefinidos. Entre 2000 y 2008, los precios se duplicaron en muchas zonas, como consecuencia de unas medidas legislativas en materia de vivienda que apuntaban a la financiación de créditos inmobiliarios conduciendo inevitablemente a la inflación.

No podemos olvidar que las administraciones públicas permitieron los crecimientos totalmente descontrolados; no solo los permitieron, sino que se aprovecharon, y todos los proyectos urbanísticos que se hacían se aprobaban.

La Generalitat tiene mano sobre todo el urbanismo a través de la Comisión de Urbanismo, y podía frenar los crecimientos descontrolados de cualquier municipio, y no lo hizo. Como decía, además, las administraciones públicas no solo permitieron esos crecimientos descontrolados, sino que además se aprovecharon, se alimentó la burbuja inmobiliaria desde las administraciones, llenaron sus arcas vendiendo suelo público mediante plusvalías, creando una red clientelar y, ¿por qué no decirlo?, también de corrupción. Fueron cómplices y corresponsables. Y aquí todos han participado: los ayuntamientos, la Generalitat, los partidos que tenían a su gente en los consejos de administración de las cajas de ahorros.

La semana pasada..., bueno, en el Pleno anterior, preguntaba: «¿Sirvieron las políticas públicas de vivienda para evitar la nueva burbuja?» No; brillaron por su ausencia. Si es que hasta el ministro Solbes dijo: «Cuanto más endeudado estás, más rico eres.» Y la poca vivienda protegida que se hacía era en condiciones especulativas y para la venta.

¿Se han tomado las medidas necesarias para impedir una nueva burbuja? No, porque seguimos –ejemplos– con el mismo Decreto de habitabilidad, la recaudación del impuesto de transmisiones patrimoniales es el mismo y no habido ninguna política relevante de vivienda pública de alquiler asequible.

Desde el 1 de enero de 2014 hasta el 30 de junio de 2016 se realizaron 29.583 ejecuciones hipotecarias solo en Cataluña. Ese número son familias desahuciadas, expulsadas de sus viviendas.

Tenemos, por un lado, la falta de crédito, y todos esos desahucios, las cláusulas suelo, que se rescatara con dinero público a las entidades bancarias, el conocer cómo operaban ciertos directivos, el escándalo de las preferentes, todo esto, ha generado tal desconfianza hacia el sector financiero que el ciudadano al que sí le podrían conceder un crédito intenta interactuar lo mínimo con él y ha empezado a confiar en el mercado de alquiler.

La cada vez mayor demanda y la escasa oferta presionan los precios al alza; el precio de alquiler empieza presentar síntomas muy parecidos a los que se vivieron hace años con la burbuja de viviendas de compra; en las grandes ciudades no para de aumentar, especialmente en algunas zonas. Estamos en una posburbuja; es decir, no acabamos de salir de la burbuja inmobiliaria de la construcción y ya nos amenaza una nueva burbuja, esta vez la del alquiler.

Y le voy a dar unos datos. En solo dos años el precio medio de los alquileres se ha disparado. En Barcelona en 2014 el precio medio de un alquiler era de 688 euros y actualmente está en 764 –estos son datos del Idescat–; en Badalona en 2014 era de 538 y actualmente está en 566; en Girona ha pasado de 466 a 500; en Sabadell, de 488 a 527. Tarragona, Hospitalet, Granollers..., todos suben. Los precios del alquiler se están disparando. El lobo ya está aquí, y nadie lo ve venir. Tenemos una burbuja 2.0, y todo porque no se han puesto las medidas necesarias para que no volviese a ocurrir, por seguir con una inexistente política de vivienda pública.

El desempleo, el mercado dual de trabajo y la precariedad hacen que muchas familias tengan un nivel de ingresos tan bajo que no pueden acceder al mercado libre. La única opción para estas personas sería optar a una vivienda cuyo precio sea proporcional al de sus ingresos, y esto solo lo puede garantizar la Administración. Pero nos encontramos que tanto en Cataluña como en el resto de España hace falta una política generalizada que apueste por un parque público de vivienda de alquiler y políticas de vivienda a largo plazo. Jamás tendremos un parque público de vivienda para absorber la demanda si el Gobierno no se pone las pilas.

Lo cierto es que ha habido iniciativas públicas, tanto del Govern de la Generalitat como de ayuntamientos y diputaciones –como la de conversión de viviendas vacías en alquiler social, acuerdos con entidades financieras, expedientes sancionadores–, medidas de emergencia para paliar de forma urgente los casos más sangrantes y dramáticos, pero es que no dejan de ser parches. Hace falta que todas las fuerzas políticas se tomen este tema en serio y acuerden, gobierne quien gobierne, aumentar el parque público de vivienda para que los ciudadanos no vean cómo se vuelve a poner en peligro su derecho a la vivienda.

Más aún. Para resolver el problema de la vivienda hace falta consenso político, tanto a nivel de los partidos políticos como de distintas administraciones, y la complicidad de los actores privados –arquitectos, ingenieros, constructoras, tasadores, promotores, bancos, aseguradoras, geólogos, sectores industriales...–; si todos no remamos en la misma dirección, el problema de vivienda se convertirá en una lacra que frenará el desarrollo.

La falta de apoyo institucional al mercado de alquiler provoca que, mientras en 2010 seis de cada diez jóvenes se planteaba emanciparse, ahora solo dos de cada diez lo vea como una opción real. El retroceso de la tasa de emancipación juvenil catalana entre dieciséis y veintinueve años es brutal. En el año 2015 fue la más baja de los últimos diez años. En 2007, con los precios en alza, la tasa de emancipación estaba en un 32,9 por ciento; en 2015 ha caído a un 24,5. ¿Qué medidas va a tomar el Govern para que los jóvenes puedan emanciparse e iniciar su proyecto de vida?

Supongo que les suena lo de la «gentrificación», un término muy de moda; dicen que cuando aparece la primera tienda de *cupcakes* es que tu barrio se ha gentrificado. La gentrificación es un proceso por el cual la población habitual de un barrio es progresivamente desplazada por otra de un nivel adquisitivo mayor o por el turismo. En algunas zonas de Cataluña, la presión turística está llevando a la reducción del mercado del alquiler y elevando los precios.

Algunos políticos populistas han aprovechado para criminalizar al turista, alimentando la turismofobia, como en el caso de la alcaldesa Colau, limitando las plazas hoteleras en Barcelona. Esa no es la solución. La única forma de prevenir ese fenómeno es creando un parque público de vivienda pública en barrios gentrificados y en las poblaciones cuyo precio aumenta por la demanda de los turistas, para que los precios estén controlados y los vecinos no se vean expulsados.

En la moción subsiguiente a esta interpelación les haremos una propuesta de cómo se puede aprovechar ese turismo para crear un parque público de vivienda. Lo bueno de mantener a los ciudadanos de toda la vida en un barrio gentrificado, junto a los nuevos de mayor poder adquisitivo, es que se favorece la movilidad social. Vivir en un barrio

de classe mitjana amb diversitat de ingressos és una de les millors maneres de saccar a una família de la trampa de la pobresa.

Agresives inversions en vivenda pública, ja sea per construcció o per recuperació de vivendes vacies, són algo comú en Europa. En Holanda, Suècia, Regne Unit, Dinamarca, França, Finlàndia, el parc de vivendes socials de lloguer ronda el 20 per cent, aquí només arribem al 2.

Els parcs de l'Administració es canalitzen a través de la mediació, la distribució d'ajudes per al pagament de lloguer, les penalitzacions..., però així el problema no es resol, només es conté. Per exemple, les ajudes que dona la Generalitat al pagament de lloguer, que vostè va declarar el dia anterior que eren 111 milions d'euros. ¿Què succeeix quan el Govern dona una ajuda en el cost de la demanda, però no toca l'oferta? Que els potencials inquilins tenen, per un costat, més diners en el butxaca per alloguer, i per als propietaris això significa que hi ha més potencials clients, al haver més gent amb diners en el mercat; o sea, més demanda amb més diners: «Ostras, doncs subim els preus.»

¿Es conscient de que en breu acabarà la moratòria hipotecària i els desahucis tornaràn a punta pala? ¿Que se començarà a eixar altra vegada a la gent de les seues cases? ¿Què passarà, quan acabe aquesta moratòria? ¿Què passarà dins de cinc anys, quan els convenis de cessió que han firmat amb els bancs es terminen? ¿I dins de deu anys? ¿I dins de deu? ¿Tindrem alguna vegada un parc públic de vivenda, un parc potent? ¿Va a apostar este Govern per crear un parc públic de vivenda més enllà de lo merament anecdòtic?

Perquè me recordo que el seu grup parlamentari, Junts pel Sí, va votar en contra de la mesura que presentem en el Ple de política general per prevenir noves burbujes immobiliàries i crear un nou parc públic de vivenda amb una visió a llarg termini. En la moció del proper Ple tindràn l'oportunitat de replantejar les seues polítiques de vivenda, perquè encara estem a temps.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Respon la senyora Meritxell Borràs, consellera d'Administracions Públiques..., de Governació, Administracions Públiques i Habitatge –això ha canviat.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge (Meritxell Borràs i Solé)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada De la Calle, ens ha fet, ens ha iniciat amb una anàlisi de com és que estem en aquesta situació en el moment actual. Jo no hi entraré, com pot imaginar, d'aquí hi ha molta literatura; en algunes coses hi coincidim, en d'altres, doncs, lògicament no. Però és evident que en el passat hi han hagut coses, que cal que aprenguem la lliçó, i, per tant, en aquest sentit, que fem algunes coses diferents.

És evident que el Govern ens planteja polítiques. I a mi m'agradaria que quan vostè parla tingui en compte que ho fem. Vostè menciona com si no estiguéssim fent cap acció en matèria d'habitatge, i això no és així. Perquè si una cosa aquest Govern ha tingut molt clara i ho hem manifestat pel dret i pel revés és que el dret a l'habitatge és una qüestió que està en el frontispici de la voluntat d'aquest Govern i que, a més a més, és un àmbit en el qual tenim molt clar que el dret a l'habitatge és una qüestió de país i així ho hem demostrat en les diferents actuacions, en les diferents intervencions que hem fet.

Per tant, nosaltres tenim dos objectius molt clars en matèria d'habitatge que nosaltres hi posem el màxim accent. Per una banda, fer front a un tema molt important, que vostè en parlava, que és el tema de l'emergència; en situacions de desnonaments, com vostè citava, que lògicament el Govern hi ha de ser i ha de ser amatent. I aquí nosaltres hi hem posat molta atenció.

També hem posat molta atenció, perquè no podem menystenir de cap manera que hem de resoldre i hem d'ajudar a totes aquelles famílies, a totes aquelles persones que, sense trobar-se en una situació d'emergència, sí que requereixen ajut, sí que ho requereixen, perquè tenen dificultats per accedir a un habitatge. I aquí el Govern també hi ha de ser per donar respostes a aquestes persones. Per tant, aquí nosaltres estem actuant d'una forma més clara, i d'una forma clara estem posant més recursos que mai en

aquesta matèria, més recursos que mai. Jo li vull recordar que en aquests moments en ajuts en l'àmbit del lloguer seran aquest any 111 milions d'euros, això és un increment del 50 per cent respecte a les polítiques que es feien fa cinc anys. I, per tant, en aquest sentit no és una xifra en cap cas que es pugui menystenir.

A més a més, sap també que no és només en un àmbit de recursos econòmics, que hi hem posat la màxima atenció, sinó també amb recursos legislatius, podríem dir. I, per exemple, recordar-li que tenim, doncs, cinc lleis que recentment van ser aprovades, i que una d'elles..., una no, quatre, ens van ser portades al Tribunal Constitucional i suspeses; una d'elles la ILP, la 24/2015, una llei que malauradament ens ha estat suspesa i hem de..., el Parlament de Catalunya saben que han d'acabar d'impulsar una llei que el Govern ha portat a aquesta cambra i que, per tant, ha de donar resposta a allò que va suspendre la Llei 24/2015. Però recordar-li a vostè, que és de Ciutadans, que el seu grup parlamentari a Madrid va fer un acord perquè, si vostès tenien, doncs, accés directament al que era l'àmbit del Govern, farien que es tirés enrere el recurs sobre el tribunal, en l'àmbit del Tribunal Constitucional, sobre la Llei 24/2015. Per tant, una bona política i que vostès tenen a la mà perfectament és la pressió al Govern espanyol, al Govern del PP, que retiri el recurs sobre la Llei 24/2015. I aquí guanyaríem, doncs, moltes eines, molts elements per poder resoldre. Cregui'm, aquesta és una feina que des del seu grup parlamentari poden fer, i la poden fer de forma molt correcta.

Per tant, recursos i mitjans; recursos i mitjans que posem nosaltres, per exemple, en l'àmbit de l'Ofideute; en tot l'àmbit, doncs, d'evitar que hi hagin desnonaments, fer intermediació i, per tant, arribar a acords. En aquest sentit, sàpiga que aquest any hem ajudat prop de set-centes persones i hem..., i, per tant, això vol dir recursos: seixanta cinc oficines, dues-centes persones treballant-hi.

Quin altre àmbit hi ha? Doncs, escolti'm, la línia d'ajuts urgents per pagar el lloguer. Això què vol dir? Que paguem d'una forma, d'una sola tacada el dèficit que tenen aquestes famílies, els ajudem a posar-se al dia. I a partir d'aquí hi ha l'ajut per un any a seguir pagant o el lloguer o el seu habitatge, la seva hipoteca, i, si és necessari, això pot ampliar-se. Per tant, aquí hem ajudat dues mil famílies a sortir d'atzucacs a l'hora del deute que tenien.

Quin altre àmbit hem fet? Doncs, en l'ordre de desnonament amb elevat risc residencial, nosaltres actuem d'una forma molt clara amb la mesa de l'Agència d'Habitatge de Catalunya que quan hi han persones que són desnonades o que cal buscar-los un habitatge, nosaltres hem facilitat cinc-cents contractes. Miri, això vol dir més de tres mil famílies que hem trobat una solució perquè no es quedessin sense habitatge. I això no és poca cosa. Dit això, evidentment, qualsevol desnonament és per si sol prou greu per posar-hi tot l'accent, però, més de tres mil, concretament, 3.200 desnonaments evitats aquest 2016, a mi em sembla que no es poden menystenir.

Quin altre àmbit fem? Doncs, més enllà de l'emergència, com jo li deia, doncs, escolti'm, 111 milions d'euros per ajudar pagar els lloguers a moltes famílies que, si no, doncs, tindrien grans dificultats per fer-ho. Això vol dir ajudes a més de 50.000 unitats familiars, i, per tant, aquí es fa una tasca molt important. Però també es fa en altres feines, com és en l'àmbit del que és la construcció de promocions oficials. Vostè sap que aquest és un tema que ha quedat, de moment, aparcat davant de la situació que tenim, per una banda, de mancats recursos, però, per una altra, també, la construcció requereix temps, i, per tant, no és una via tan ràpida com d'altres per adquirir pisos. I, en canvi, nosaltres, doncs, hem adquirit pisos mitjançant el tempteig i retracte, i, per tant, pisos a bon preu, que ens han solucionat molts àmbits de govern.

Quin altre àmbit nosaltres hem utilitzat? Doncs, escolti'm, tot el que fa referència a la cessió d'habitatges per part de les entitats financeres: 3.660 habitatges. I, per tant, aquí són acords importants que ens faciliten habitatges a un preu molt assequible per les famílies i que, per tant, això vol dir, també, millorar moltes situacions.

Vostè em parlava del que és la situació, doncs, de l'àmbit més estrictament del lloguer, i em deia que era necessari actuar en aquest àmbit. Jo vull recordar-li dues coses, una: a nosaltres no ens agrada la LAU. I això ho hem manifestat pel dret i pel revés. I és en aquest sentit, i vostès ho saben perquè jo ho he manifestat en aquesta cambra, que estem tirant endavant un grup de treball que des de primers de setembre està treballant per donar respostes al que són les necessitats de l'àmbit del lloguer. Aquest és un grup de treball

que en tindrem les conclusions el primer trimestre del 2017, i que, per tant, ens farà aportacions interessants per veure com es pot abordar aquesta situació.

Perquè nosaltres som, i ho sap perfectament perquè ho hem manifestat, de l'opinió que en aquest país és necessari anar revertint la cultura en matèria de l'habitatge del que és la compra per al lloguer.

I, per tant, en aquest sentit, aquí cal fer polítiques interessants tenint molt clar, també, quines són, en aquests moments i a dia d'avui, les competències de tot plegat perquè segons el que fem vostè ens ho recriminarà i ens dirà que no ens posem en polítiques que podem fer.

Per tant, en aquest sentit, nosaltres, la màxima ambició; grup de treball per donar respostes a quines són les necessitats i a partir d'aquí farem el plantejament que calgui per donar respostes a les persones. Però jo crec que cal ser honest quan es diuen les coses, i potser per desconeixement –potser no té tantes dades com, doncs, jo, lògicament, en dispo–, manifestar-li unes quantes coses. D'entrada, la mitjana europea que hi ha del que són pisos assequibles –pisos assequibles– en el conjunt d'Europa, la mitjana europea, segons ens dona Eurostat, és de 9,9 per cent, eh? Això per situar-nos. I, per tant, és evident que aquí tenim molta feina a fer, perquè estem lluny encara d'aquest 9,9 per cent. Però aquesta és la mitjana europea, no el 15 per cent que a vegades es diu o altres xifres en països concrets que vostè mencionava.

A partir d'aquí, escolti'm, els esforços que ha fet la Generalitat per a l'adquisició d'habitatge nou, ja sigui a través del templeig i retracte, ja sigui a través de la cessió d'habitatges a través dels acords amb els bancs, sigui també, doncs, les ajudes que nosaltres fem en els lloguers, en els darrers dos anys –en els darrers dos anys– nosaltres hem aconseguit incrementar el que són els habitatges que tenen un lloguer assequible. Per tant, ja siguin de propietat de la Generalitat, ja sigui a través de les ajudes que dona la Generalitat, ja sigui a través de les mediacions, en aquests moments disposem de més de cent mil habitatges en aquest règim. I, per tant, això vol dir que hem incrementat aquest parc d'habitatges assequibles en el conjunt del país passant-lo del 2 per cent, fa dos anys, al 3,3 per cent.

Per tant, les polítiques que des del Govern s'estan duent a terme, tant de l'adquisició d'habitatges... –sigui a través de la cessió, hi insisteixo, de les entitats bancàries, sigui a través del templeig i retracte o sigui a través de les ajudes directes en el lloguer–, han aconseguit que aquest país passi... –amb unes xifres baixes, sí, sens dubte; que cal millorar, sí, sens dubte; però que ha representat un increment important–, passar del 2 per cent al 3,3 per cent. Aquesta és una xifra que jo crec que no podem menystenir.

Gràcies, senyora presidenta, senyora diputada.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula la diputada.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, *consellera*. Usted ha hablado de la media europea; claro, la media europea es la media de todos los países. Claro, pero nosotros nos queremos parecer, o deberíamos querernos parecer a aquellos países donde el parque sea amplio, no por ejemplo a Portugal o Croacia, que están incluso por debajo de la media que tenemos aquí.

Ha hablado de las leyes recurridas al Tribunal Constitucional, y usted misma lo ha dicho, son parches de urgencia –son parches de urgencia– que se han tenido que poner a un problema al contribuyeron todos los que gobernaron, todos..., de los que fueron corresponsables, y esos parches no servirán de nada si no se ataca el verdadero problema, que no es coyuntural, es estructural. Y tanto que les gusta construir estructuras construyan algo que beneficie realmente al ciudadano, no a ustedes.

Ha comentado los desahucios que han evitado. Dicen que han parado más de tres mil desahucios este año, pero lo cierto es que aquí, en Cataluña, se han producido mil desahucios más que en la Comunidad de Madrid; el doble, ha sido el doble. Ustedes..., apareció esto esta semana en *El Periódico de Catalunya*, que es publicidad institucional, patrocinada por la Agència d'Habitatge; entonces, que tienen que recurrir a ella para que parezca que hacen algo bien, ¿no? El Gobierno intenta evitar más de 3.200 desahucios en nueve meses. Pero la verdad es que estamos en la cabeza de desahu-

cios de España. Entonces, claro, como no tienen a nadie que les diga que eso lo hacen bien, porque no hacen méritos, tienen que pagar para que alguien lo haga.

La publicidad institucional debería servir para informar (*aplaudiments*) al ciudadano, pero yo aquí no veo ningún enlace –no veo ningún enlace–, ninguna dirección, ningún teléfono, ninguna explicación de cómo un ciudadano puede acceder a estas ayudas. Esto es solo publicidad de autobombo, que al único que le hace servicio es a ustedes, no al ciudadano. Y si su intención sería atender las necesidades habitacionales de los ciudadanos, hubiesen aportado algún contacto o alguna información útil. Al no ser así, el coste de este anuncio no ha sido amortizado. Y aquí los únicos que ganan son ustedes.

Y, por favor, no escondan los números reales. Las ejecuciones hipotecarias en Cataluña doblan las de la Comunidad de Madrid. De un total de 11.940 ejecuciones hipotecarias en el segundo trimestre de 2016, de toda España, 1.999 se hicieron en Cataluña, que representa el 17 por ciento del total. Y en Madrid han tenido la mitad de desahucios en este trimestre que en Cataluña, 999, lo que representa solo un 8 por ciento. No es para echarse flores y mucho menos para tirar el dinero pagando por esto.

Si habla de los pisos cedidos por el BBVA o de los bancos. Son los restos de la burbuja inmobiliaria donde nadie los quiere y sin servicios. Usted dijo en la comparecencia de la semana pasada que las entidades bancarias tenían que responsabilizarse. Sí, claro, pero el Govern también tiene que hacerlo y no lo hace. Y, por otro lado, la mitad de estos pisos están ocupados, o sea, que el banco los cede ocupados. Y la Generalitat firma un contrato en el que asume la gestión, y a los cinco años tiene que devolvérselos al banco totalmente arreglados y sin los ocupantes. Pues, ¡vaya negocio! La verdad es que su capacidad negociadora no dejará jamás de sorprenderme.

He encontrado que..., ser autocrítica en su intervención. Yo nací en democracia y desde que tengo uso de razón están ustedes sentados en el Gobierno. ¿Ustedes no se aprovecharon de la burbuja inmobiliaria? ¿No fueron corresponsables? ¿No tenían a gente metida en los consejos de administración de las cajas de ahorro catalanas? Porque llevan ahí sentados más de treinta años, algo de responsabilidad tendrán en ello, ¿no?

El tema de los presupuestos. Dicen que este año han puesto más recursos en vivienda que nunca. Pues, yo les recuerdo... O sea, ustedes han presupuestado 291 millones de euros y les recuerdo que en 2012 se presupuestaron 302 millones, y en 2011, 356.

Para finalizar, en Cataluña, con las competencias que tenemos, si nos ponemos las pilas, tocando cuatro teclas se puede pasar de una política de la propiedad a una política del alquiler; con medidas fiscales tocando el impuesto de transmisiones patrimoniales y los actos jurídicos documentados, que se tendrían que cumplir y no se cumplen; urbanísticamente, con otro decreto de habitabilidad; con un plan de vivienda serio de aquí a 2025, tanto de construcción, de adquisición, como con medidas de rehabilitación.

¿Qué piensa hacer la Generalitat? Porque un parque de vivienda social no se improvisa. ¿Van a situar el gasto público en vivienda a los niveles medios de los países europeos de nuestro entorno? Porque seguimos muy por debajo. ¿Aceptarán...? Por lo que hemos visto, en los presupuestos no va a ser así. Entonces, ¿aceptarán nuestras enmiendas, encaminadas a que así sea? ¿Buscarán fórmulas para adquirir viviendas de alquiler asequible en poblaciones gentrificadas? ¿Asumirán que la política de urbanismo y la vivienda forman parte del estado de bienestar? Si es así, cuenten con nosotros para elaborar un plan de vivienda que evite una nueva burbuja inmobiliaria, que evite la aparición de bolsas de pobreza y la segregación económica entre las zonas ricas y las zonas pobres; en definitiva, zonas deprimidas que ahoguen la movilidad social. Y si no es así, no duden que seguiremos dando la matracca hasta que el derecho a la vivienda sea una realidad y no solo papel mojado.

Gracias.

(*Applaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula la consellera.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, vostè sembla que hagi fet dues interpellacions diferents. La primera, amb un bon to; la primera, doncs, exposant el seu punt

de vista. La segona, amb un punt, i ho dic només així, amb un punt d'agressivitat, i a més a més, faltant a la veritat en molts temes.

D'entrada, d'autocrítica jo n'he fet. Si vostè considera que dir que estem lluny del que aquest país es mereix, que evidentment cal fer altres coses i jo en aquesta i en altres ocasions he dit que havíem de canviar les polítiques de la construcció d'habitatges per fer venda, per fer-ho de lloguer, aquesta és una realitat que vostè no deu voler escoltar. Però, per part meva, aquí autocrítica i veure que les coses es poden millorar, lògicament, escolti'm, això nosaltres ho hem fet. I si algú, no ho dubti, vol emmirallar-se en els millors, evidentment, aquest és el Govern de Catalunya, que volem emmirallar-nos en els millors i aquesta és la nostra pretensió. I, per tant, sabem, som conscients que tenim molta feina per endavant –molta feina per endavant–, la qual no ens espanta i la qual volem assumir amb la màxima de responsabilitat.

Però jo li demanaria que vostè, quan mira les coses, doncs, digui la veritat o que s'ho miri bé, perquè, d'entrada, el document que vostè m'ensenyava era precisament per això, per explicar a les persones quins són els tràmits que s'han de dur a terme, quin és l'*email* amb què han d'entrar en contacte. I, per tant, en aquest sentit, sí, miri-s'ho bé: explica exactament quins són els tràmits que s'han de dur a terme, quin és l'*email* que un s'ha de posar en contacte, i, per tant, a partir d'aquí, facilitem que les coses es facin pel camí correcte, que és la nostra obsessió, que vinguin a les oficines d'habitatge, que vagin als serveis socials dels ajuntaments, perquè aquesta és la via de l'obtenció d'habitatge, i aquesta és la via que cal.

I quan vostè parlava de «parche», referint-se a la Llei 24/2015, potser ho diu ara perquè es troba amb la incomoditat que segurament no podrà fer enrere el que és el recurs del Tribunal Constitucional, però per nosaltres no és cap pedaç, la Llei 24/2015, i li demanem que faci honor a allò que va signar davant de la PAH i davant dels altres grups parlamentaris, i que, per tant, ens veuríem, aquest Parlament, alliberat d'haver de fer una llei a mida perquè el Govern espanyol ens ha portat al Tribunal Constitucional una llei que ens servia, que ens donava eines i que, per tant, ens donava la possibilitat de respondre a les necessitats dels ciutadans.

Vostè fa comparacions, però jo crec que seria bo que les fes també en l'ordre de les coses que a vostè potser no li deu interessar. Vostè ens parla de comparacions. Doncs, miri, fem-ne una: el Pla «vivenda» de l'Estat espanyol preveu que hi hagin 100.000 ajudes en lloguers per a les famílies que ho requereixin. Doncs, sap què? Aquest Govern, només el Govern de Catalunya, en fa 60.000. Per tant, si vol entrar en les comparacions, entri-hi, però entri en allò que tenim honradament sobre la taula, i que, per tant, en aquest sentit, ens fa veure quines són les polítiques que uns i altres duen a terme. Aquest és un àmbit en què cal tenir-ho en compte.

I jo li demanaria que no menystingui –que no els menystingui– els acords que tenim amb les entitats financeres per incrementar, doncs, el parc d'habitatge públic, que no menystingui el que és la possibilitat que té aquest Govern –i que la vam possibilitar a través d'una llei d'aquest Parlament– que és el fet de poder fer tanteig i retracte en els pisos, i, per tant, obtenir pisos bé de preu; que, gràcies a la llei que també vàrem tirar endavant, podem tenir un impost sobre els habitatges buits, fet que ens garanteix dues coses: una, disposar d'uns diners, precisament, per poder obtenir habitatges a través del tanteig i retracte –li recordo que són més de tres-cents habitatges els adquirits a través d'aquest sistema–, i, després, un altre element, això també fa que les entitats financeres tinguin una voluntat més ferma a l'hora de la veritat, de mobilitzar el parc d'habitatges. I aquest era l'objectiu clar d'aquesta llei.

Per tant, escolti'm, segurament –segurament–, 111 milions per a ajuts a les famílies són insuficients. Quan les necessitats són moltes sempre les ajudes són insuficients, però créixer un 30 per cent respecte a l'any anterior a mi em sembla que no es pot menystenir i, per tant, si nosaltres hem de fer autocrítica, no dubti que vostè ha d'apreciar alguna cosa positiva, i també hauria estat bo sentir-la quan parla de quines són les polítiques que, en matèria d'habitatge, es fan en aquest país, perquè sens dubte en són moltes, en col·laboració amb les ajuntaments; no menystingui tampoc la feina que es fa des dels ajuntaments.

I a partir d'aquí, la seva proposta, que vostè presentava en el Parlament ja fa uns dies i que ens anuncia que ens la tornarà a presentar, vostè sap que estava parlant de

més de 1.000 milions d'euros i que, per tant, aquest és un tema que és inassumible i, escolti'm, si vostè vol viure en el país de les meravelles, segurament haurà d'anar cap a una altra banda.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la política internacional de la república catalana

300-00101/11

El dotzè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre la política internacional de la república catalana, presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Conseller, com a preàmbul, com a pròleg a aquesta interpel·lació, vagi per endavant el meu reconeixement, el nostre reconeixement a la trajectòria del conseller, a la seva trajectòria en matèria de polítiques internacionals, sovint compartides en diversos fòrums, relacionades amb l'altermundialisme i la defensa dels drets col·lectius dels pobles, que estem convençuts, estem convençudes que, de ben segur, s'estan plasmant, estan tenint ja una incidència concreta en la seva acció de govern, cosa que, evidentment, celebrem i compartim. També vagi per endavant que la voluntat d'aquesta interpel·lació, més enllà dels debats o controvèrsies que hi puguem tenir, és sobretot la de construir un camp ampliat i comú pel que fa a les relacions internacionals, tant en el moment actual de les acaballes de l'autonomia com en el moment futur –i esperem que pròxim– de la independència.

També encara com a pròleg, com a preàmbul d'aquesta interpel·lació, no volem renunciar, des d'aquesta tribuna, a reivindicar el que ha estat la nostra presència, la presència del nostre grup parlamentari en els funerals de Fidel Castro, a l'Havana. I no només per raons ideològiques ni només pel reconeixement, doncs, que sens dubte ens mereixen els valors de la revolució cubana, sinó també –i això té directament a veure amb la nostra interpel·lació– per representar-hi el procés català d'independència, perquè el nostre país hi estigui directament representat i els nostres objectius d'alliberament nacional, mot que tanta ressonància té a Cuba, doncs, hi estiguin plenament representats. Val a dir que no hi hem estat soles; el senyor Gerry Adams, sens dubte un referent avui, no només en la lluita de les nacions sense estat per la seva independència, sinó en un camí de resolució pacífica, democràtica, dels conflictes relacionats amb les drets col·lectius dels pobles, també hi era. També hi volia ser el senyor Arnaldo Otegi, però no ha pogut arribar a l'Havana perquè el Govern dels Estats Units li ha impedit poder accedir-hi a través de l'espai dels Estats Units.

I mirin, en relació directa també amb la interpel·lació, com els deia, he volgut reivindicar la nostra presència a l'Havana no només per les afinitats i solidaritats que ens mereix la revolució cubana, sinó per la importància que aquesta revolució ha tingut en les lluites de descolonització en el mateix concepte modern actual de sobirania nacional; òbviament, també en les lluites antiimperialistes i, en general, en la defensa dels drets col·lectius dels pobles, cosa que li ha donat a Cuba un paper molt rellevant en el sistema de Nacions Unides. Actualment, Cuba és una nació, és un país que té un pes rellevant en el sistema internacional de Nacions Unides i que lidera un grup molt ampli, el que anys enrere es deia el «grup dels no alineats», que és un grup que avui encara té personalitat i té existència real en el sistema de Nacions Unides.

A propòsit d'aquesta qüestió vull fer esment que, per exemple, la meua experiència, la nostra experiència en el camp de Nacions Unides, en un moment donat, quan vam anar a defensar-hi el reconeixement de la Declaració Universal dels Drets Lingüístics, o de la Declaració Universal dels Drets Col·lectius dels Pobles, vam comptar, per exemple, amb el suport explícit de Cuba, com també de Bolívia, com de Mèxic, etcètera, i –no és paradoxal– vam comptar amb l'oposició, doncs, d'estats com l'espanyol, com el francès, com el grec, com de Turquia, com d'Israel, etcètera. I Cuba va estar al capda-

vant de la solidaritat i del suport que vam rebre dintre del sistema de Nacions Unides per intentar que aquests plantejaments prosperessin.

Bé, concretament, ja entrant en matèria, pròpiament, de la interpellació, el procés català d'independència entenem que reclama, efectivament, una política exterior que projecti la nostra lluita i els nostres objectius d'autodeterminació a nivell internacional, a nivell mundial, tot obtenint els màxims suports internacionals possibles. I és des d'aquí que entenem la política internacional o la diplomàcia internacional des del criteri de pragmatisme i de realisme, com no pot ser d'una altra manera. Però, a la vegada, també representa per nosaltres una oportunitat per a construir una nova diplomàcia, un nou concepte, una nova praxi de les relacions internacionals, és a dir, també volem reclamar i reivindicar des d'aquí el criteri d'utopia, eh?, el criteri d'innovació, de renovació, de mirar lluny, de mirar més enllà, amb base a esdevenir una nació que pugui ser una referència pel que fa a la defensa dels drets col·lectius dels pobles, un nou país, un nou estat que sigui un referent a aquest nivell, a nivell internacional.

Un país i una noció que sigui un referent en la defensa de la sobirania dels pobles davant dels imperialismes, els colonialismes i els processos de globalització, que limiten greument les sobiranes nacionals: la sobirania alimentària, la seva sobirania a nivell de coses tan elementals com les relacions laborals, com són el TTIP, el CETA, etcètera. Una nova nació, un nou país que pugui treballar molt activament per la necessària i imprescindible democratització del sistema de Nacions Unides. Un país que treballi activament per la defensa del dret de l'autodeterminació de les nacions sense estat d'Europa i de la construcció d'una nova Europa dels pobles davant l'actual decadència de la Unió Europea i dels seus estats nacionals. Un país que sigui referent, exemple i actiu pel que fa a la resolució pacífica i democràtica dels conflictes relacionats amb la conculcació dels drets col·lectius dels pobles per part dels estats. Un país, una nova nació, la catalana, que defensi en l'ordre internacional una reformulació d'aquest ordre basat en els drets col·lectius dels pobles, la sostenibilitat del planeta, la igualtat, la justícia i la pau entre pobles, el respecte a les sobiranes de les nacions i en el desenvolupament humà i social igualitari de tots els pobles en la seva diversitat.

En aquest sentit, volem avançar en un acord al més ampli possible en aquest Parlament, i també amb el Govern i amb la conselleria que vostè representa, en el sentit de reclamar una política exterior més pluralista, que ens permeti guanyar més i noves aliances, que no es ceneixi només a la *realpolitik*, al pragmatisme d'una diplomàcia basada en les relacions amb els estats, amb els estats actualment constituïts i amb les institucions internacionals que els representen, sinó que vagi més enllà, i això ho pot el Govern; i això ho pot el Govern reforçat amb una col·laboració estreta amb les organitzacions no governamentals, amb la societat civil catalana, que té una llarga i avançada i innovadora tradició en aquest sentit. En definitiva, reclamar una política exterior que ens faci referents en una nova diplomàcia, que estigui centrada en la construcció de la pau i d'un ordre internacional més democràtic i en el reconeixement explícit i en el suport a l'exercici del dret a l'autodeterminació de tots aquells pobles que ara com ara no el poden exercir per la conculcació, per l'opressió que reben dels estats nacionals actualment constituïts.

També li proposarem, en el curs de la moció que pretenem que segueixi a aquesta interpellació, que el nostre país, que la Generalitat pugui assumir i liderar activament la promoció d'un observatori internacional dels drets col·lectius dels pobles, a través dels quals puguem jugar un paper capdavanter, un paper de lideratge a nivell internacional pel que fa al reconeixement d'aquests drets i pel que fa a les pràctiques de resolució pacífica i democràtica dels conflictes que hi estan relacionats.

En definitiva, conseller, el que demanem, sense renunciar al realisme que tot sovint imposa la política internacional en la construcció d'un procés d'independència, que el nostre país, per fer gran, pensi gran i, per tant, tingui la gosadia i la valentia de jugar un paper capdavanter; un paper capdavanter que ens permeti ser un agent actiu, ser un nou país actiu, precisament, i referencial en la resolució d'aquest tipus de conflictes i en la creació d'una nova cultura reconeixedora dels drets i la diversitat, dels drets dels pobles, de l'autodeterminació, de la justícia arreu del planeta.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Riera. Respon el senyor Raül Romeva, conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència (Raül Romeva i Rueda)

Bé; moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, diputat, no només per les seves paraules, sinó també per les seves propostes, sobretot. I, des d'aquesta perspectiva, agrair l'oportunitat que se'ns atorga de poder discutir en positiu en aquesta cambra sobre quin país volem, que, en definitiva, és el que jo crec que toca sempre des d'una perspectiva lògica, parlamentària, d'intercanvi o, en tot cas, fins i tot no d'intercanvi només, sinó de construcció col·lectiva del que és un projecte en aquest sentit també col·lectiu. I l'àrea internacional és una de les dimensions absolutament determinants en aquesta qüestió i faig, d'alguna manera, meves moltes de les reflexions que vostè ha fet, des de la pròpia voluntat que aquest departament té de construir un actor; un actor que en aquests moments té una forma jurídica de no-estat, però que té una clara vocació de ser un estat i, per tant, d'actuar, d'interactuar en un marc *interdependent*.

Vostè ha fet un parell d'esments que jo vull també aprofitar. Parlava de la utopia, en aquest sentit a mi sempre em sembla rellevant recordar la famosa cita de Galeano, citant Fernando Birri –se li atribueix a ell, però tots sabem que, en realitat, el que fa Galeano és citar un director de cinema, Fernando Birri–, quan explica el sentit de la utopia, que és precisament aquell objectiu cap al qual cal caminar, al qual no s'hi arriba mai, però que et permet avançar. Jo crec que, efectivament, quan un país té vocació de construir unes relacions internacionals basades en la construcció de la pau, de la solidaritat, del benestar col·lectiu, ha de pensar en aquests termes i, per tant, faig meves les seves reflexions.

La segona reflexió que també faig meva del que ha dit vostè en la seva intervenció inicial és el concepte de les noves diplomàcies. Tenim encara una percepció absolutament arcaica del que significa la diplomàcia i la reduïm a un paper institucional del que han de fer els estats amb els estats. I avui en dia, en un món absolutament interdependent, això està absolutament superat; no té cap sentit centrar la diplomàcia exclusivament en una colla d'ambaixadors i de cònsols que es van passejant pel món fent trobades, fent reunions i fent, en fi, cimeres que, en definitiva, acaben moltes vegades redibuixant una realitat que no té res a veure amb el que efectivament afecta milers, milions de persones arreu del món.

Avui en dia hi ha unes diplomàcies múltiples en les quals hem de posar tot l'èmfasi: diplomàcies de caràcter cultural, diplomàcies de caràcter esportiu, si m'apures, diplomàcies de caràcter solidari, i aquí és on jo crec que, en tant que un país que vol esdevenir un estat i que es vol dotar de les eines de poder fer aquesta feina internacional amb totes les garanties, tenim un magnífic espai per inventar, per reinventar, per dissenyar un model de diplomàcia, òbviament, a l'alçada de les necessitats del segle XXI, que no són les del segle XIX i que, per tant, en la mesura que hem de construir, i això és el que estem treballant, una diplomàcia per afrontar uns reptes que són nous respecte als que hi havia fa uns anys i, òbviament, fa uns segles, tenim molt de camí a recórrer.

I aquí és on jo crec que tenim una oportunitat com a país, com a Catalunya, absolutament singular. Tots els països tenen una marca internacional, des del punt de vista de quin és el valor afegit que volen proporcionar. A Catalunya tenim un actiu, una estructura d'estat, una estructura d'estat que existeix, que és una societat civil organitzada que fa molts anys, en tots els àmbits –de la cooperació, de la solidaritat, de la mediació en conflictes, del desarmament, de la construcció de la pau–, que demostra que, malgrat no ser un estat, fa polítiques absolutament innovadores, constructores i necessàries en els reptes que avui tenim. I això és un element que hem de veure com una oportunitat. Quan pensem en quin és el paper que pot jugar un estat com Catalunya en el món, o una república com la que volem que sigui Catalunya, davant del món, hem de tenir en compte, també, la mateixa gènesi i la mateixa genètica del que ha sigut la construcció d'aquest país. I aquesta genètica ens porta a pensar en tots aquells moviments que hi ha hagut històricament a favor de la construcció, òbviament, de realitats lingüístiques complexes, però que existeixen i que hem d'afrontar amb total normalitat; de realitats d'orígens diversos, que afrontem amb total normalitat, i de realitats d'ideologies diverses, que afrontem amb total normalitat.

Catalunya té, des del punt de vista de la seva mobilització cívica i ciutadana, crec, un posicionament indiscutible. I ho hem vist aquests dies amb un projecte, crec, absolutament significatiu, com és el «Casa nostra és casa vostra», parlant de la voluntat ciutadana –no institucional, ciutadana– d'acollir refugiats, una cosa que les institucions no estan fent, com se'ls demana que facin, i que, en canvi, a nivell ciutadà estem veient que és un exemple que cal no només posar en valor i reconèixer, sinó fins i tot potenciar. Aquest és, crec, un dels aspectes fonamentals que marquen, que han de marcar i que marcaran sens dubte la dimensió internacional d'aquest país en el moment constituent en què ens trobem.

Però a més a més d'això hi ha alguns elements que crec que ens permeten també explicar –i almenys és la voluntat que tenim quan nosaltres anem també pel món– que pot aportar Catalunya. I moltes vegades se'ns critica o se'ns diu o es vol dir coses que no són certes en el sentit que quan anem pel món només anem a parlar del que nosaltres volem. És exactament al contrari: el que expliquem quan sortim a fora és el que podem oferir. Nosaltres expliquem no només per què volem ser un estat, per què volem tenir les estructures d'un estat..., sinó perquè sobretot el que volem és contribuir a afrontar i a resoldre els grans problemes que avui afecten la globalitat del planeta, i, per tant, els milions de persones que el poblen, visquin on visquin, hagin nascut on hagin nascut.

I des d'aquesta perspectiva Catalunya té una clara vocació de ser en aquells fòrums, en aquells espais on es discuteixen aquestes coses. Alguns d'aquests fòrums són de caràcter estatal, i, per tant, si no ets un estat, no hi ets present; per això, cal tenir la condició d'estat. D'altres d'aquests fòrums no són de caràcter estatal, i, per tant, nosaltres hi som; hi som de manera reconeguda.

En alguns espais crec que hi tenim molta potencialitat. La gestió de conflictes, des del punt de vista de l'anàlisi, de la recerca, de la investigació, de l'acompanyament, és un dels àmbits en els quals tant a nivell d'entitats com a nivell de centres de recerca Catalunya hi té una clara experiència, una expertesa que estem posant en valor, que òbviament moltes d'aquestes activitats tenen un caràcter discrecional i discret –dos termes complementaris–, perquè òbviament no es pot fer tot a la vida, però moltes de les coses que es fan i que s'han de fer s'han de fer de manera discreta.

Aquests dies estem veient com està evolucionant, per exemple, la situació a Colòmbia. Això no és casualitat; passa, entre altres coses, perquè molts actors a nivell internacional s'hi han implicat, molts dels quals són també de Catalunya, a tots els nivells –a tots els nivells. Aquest és un aspecte que, a nivell de centres de recerca, a nivell d'organitzacions, a nivell d'entitats catalanes, crec que hem de posar en valor i serà i ha de ser, sens dubte, el fonament d'aquesta nova política exterior.

Hi ha un segon àmbit en el qual crec que és especialment rellevant el paper que té Catalunya, i vostè l'ha apuntat absolutament, que és com tractar la situació d'aquelles nacions sense estat, i més encara, com avançar cap a la condició d'un estat no sent un estat, i de quina manera podem afrontar aquest debat tal com ho estem afrontant en el marc català, que és democràtic, que és exemplarment democràtic.

Òbviament, al llarg de la història la construcció dels estats s'ha fet de maneres molt diverses, moltes d'elles dramàtiques. Nosaltres volíem fer una cosa diferent, volem assentar un precedent, sens dubte –sens dubte–, i això pot ser una experiència que serveixi com a laboratori per a situacions que en el món es troben en dilemes similars als quals nosaltres ens podem trobar, sens dubte. No vol dir això que pretenguem ser la solució a tots els problemes del món d'aquestes dimensions; ja ho sabem, que això no passarà, però si podem actuar en la manera com estem fent les coses com un referent sobre *com es poden fer* aquests processos de manera pacífica, de manera negociada, de manera dialogada, però sobretot de manera democràtica, a mi em sembla que això ho hem de poder posar en valor i és el que crec que ha de marcar, també, en definitiva, la voluntat no només de la societat catalana en el seu conjunt, sinó particularment de les institucions.

I tercer element que a mi em sembla també especialment rellevant destacar. No podem oblidar de cap de les maneres que Catalunya és un país que es veu absolutament interpel·lat per les emergències que s'estan produint arreu del món. I aquí hem de ser molt conscients de dues coses. La primera, fer una política que sigui coherent amb els objec-

tius de respondre a les emergències. És a dir, no podem estar pendents exclusivament de les emergències sense afrontar-ne les causes, d'aquestes emergències. Per tant, una coherència de polítiques és clau; saber perquè passen les coses i quin grau de responsabilitat tenim –com a país, com a estat, com a societat– en aquestes causes. I òbviament això complementat –complementat, no substituïnt, complementat– amb la resposta a aquestes causes. I el que estem vivint al Mediterrani a mi em sembla que és un exemple prou gran que ens ha de permetre pensar de manera holística, de manera global, en aquesta complexitat.

Aquesta és la voluntat, aquest és el paper que ha de jugar una república com la catalana: veure quin paper pot aportar al món; no només què en pot extraure del món, que és el que passa avui en alguns estats. Nosaltres tenim vocació, capacitat i voluntat, i sobretot determinació, de poder contribuir a la construcció de la pau i del respecte als drets humans allà on aquests es vegin qüestionats.

I, per tant, des d'aquesta perspectiva li agraeixo molt l'oportunitat i estic convençut que en els processos i debats que tindrem a continuació, no només en aquest Parlament, sinó fora d'aquest Parlament, aquest procés es construirà de manera absolutament plural i diversa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el diputat.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller, per la seva resposta que comparteixo, que compartim plenament en la forma i en els continguts. Recordo que era l'any 2009, en el Fòrum Social Mundial a Belém, a Brasil –crec que vostè hi era–, en què vam aconseguir que realment la qüestió dels drets col·lectius dels pobles adquirís, després de molts anys de feina, una total centralitat en el marc del moviment altermundialista i del Fòrum Social Mundial. I va ser en aquell moment en què aquesta qüestió i la causa dels pobles per la seva autodeterminació van entrar, diguéssim, plenament en l'agenda altermundialista.

Jo recordo en aquell moment una conversa amb un amic i referent, que vostè també coneix, el Cândido Grzybowski, del Brasil, un dels lideratges històrics del Fòrum Social Mundial, que ens deia, en el context d'un debat on també hi havien altres actors rellevants del Consell Internacional del Fòrum: «Escoltin, si vostès, com a país català, arriben a la independència, doncs, com es poden imaginar per nosaltres és un motiu de satisfacció i d'alegria, sobretot tenint en compte de qui s'independitzen, diguéssim, no? Però pensin vostès que, si del que es tracta és de crear un nou estat dintre d'Europa, això a nosaltres ens farà gràcia, tindrà la nostra simpatia i solidaritat, però aquí s'acabarà la cosa; és a dir, no hi tindrem gaire interès l'endemà, comprendran que el món és molt gran, les problemàtiques mundials són molt grosses, el Brasil és enorme, no?, i per tant no ens vindrà, no?, d'un estat més dintre d'Europa, eh?, per tal de veure-hi més clar. Ara, en canvi, si vostès aprofiten, en el nou context internacional de les acaballes del segle xx i de l'inici del segle XXI, per tal que l'emergència d'un nou estat dintre d'Europa sigui un revulsiu, sigui un fenomen disruptiu, eh?, des del punt de vista de fer un discurs refundador d'Europa en base a l'Europa dels pobles, a l'Europa de les nacions, als drets col·lectius dels pobles, si vostès irrompen disruptivament en el sistema de Nacions Unides plantejant unes noves polítiques internacionals basades en la solidaritat, la democràcia, la pau, el respecte a la diversitat, el compromís amb la sostenibilitat del planeta, els drets col·lectius dels pobles, etcètera; si vostès són un exemple, en aquest sentit, d'una nova diplomàcia internacional, nosaltres celebrarem amb una enorme il·lusió el vostre accés a la independència, perquè sereu motor d'aquells projectes que nosaltres en aquests moments, des de la societat civil i des dels moviments socials del Fòrum Social Mundial, intentem demanar.»

Per tant, seguint aquesta referència i també una afirmació habitual, doncs, del senyor Grzybowski, i és que per fer gran s'ha de pensar gran, no?, jo crec que hem de donar naixement a aquest nou país realment amb ambició i amb ambició de mires.

Jo, en aquest sentit, molt ràpidament, també els vull traslladar la nostra preocupació, la meua preocupació, pel que potser a vegades és una mirada molt restrictiva en la

concepció de la política exterior del sobiranisme, no? És a dir, aquell eix pragmàtic pel qual Escòcia, Flandes i Quebec són els únics referents, no?, aquella lògica segons la qual nosaltres el que volem és ser un nou estat dintre de l'ordre internacional existent, eh?; és a dir, el que volem és que els estats nacionals actualment constituïts i les actuals institucions internacionals ens estimin, no?, i per tant el que hem de fer és poc soroll i no qüestionar l'actual ordre internacional i no qüestionar aquests estats nacionals, no? O, d'altra banda, la recerca d'aliances en el nostre procés d'independència basades en l'eix Estats Units - Israel, diguéssim, no? Aquestes polítiques a nosaltres ens preocupen, perquè més enllà de la *Realpolitik* i del realisme en la diplomàcia internacional, ens tanquen, ens focalitzen a un marc molt restringit, des del punt de vista de relacions i d'aliances internacionals, i de molt imprevisibles resultats, i potser de peatges i preus molt alts a pagar.

Per tant, nosaltres el que proposem i el que proposarem és un eixamplament, és un qüestionament d'aquesta visió restrictiva i un eixamplament cap als valors i cap als plantejaments polítics en relacions internacionals en què estem coincidint, però que a vegades això ens farà entrar en conflicte amb aquests estats de referència i amb aquestes institucions internacionals de referència. I en aquest cas hem d'actuar amb valentia, amb gosadia, hem de pensar gran, no només en la jugada curta, sinó en el paper que volem adquirir en el món que volem començar a construir, perquè és el territori en què a mitjà o llarg termini recollirem els fruits que necessitem i que ens convenen.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres no hem de tenir vergonya a reconèixer les lluites del poble kurd, del poble palestí, del poble sahrauí, de les altres nacions i pobles sense estat d'Europa que també lluiten per la seva independència, dels pobles originaris d'Amèrica, encara que això entri en contradicció amb els interessos de companyies catalanes, eh?, o de companyies europees que operen en aquells territoris. Em sembla que aquest és el camí que ens permetrà que el món consideri que la nostra independència ha valgut la pena.

Moltes gràcies, conseller. I gràcies, presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Riera. Té la paraula el conseller.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

Sí. Moltes gràcies de nou, senyor Riera. Efectivament, jo crec que en aquests moments hem de ser molt conscients que el món és molt ampli, que hi ha moltes realitats i que hem de ser absolutament, en fi, no només, diguem-ne, humils, sinó a la vegada, també, conscients que hem de poder trobar espais de diàleg amb actors molt diversos: alguns formen part de la Unió Europea, d'altres no; alguns estan encara en la Unió Europea, d'altres s'estan plantejant, potser, sortir-ne; alguns volen entrar a la Unió Europea, molts no. I des d'aquesta perspectiva el món és ampli, és global, és divers. I nosaltres, en tant que una realitat que vol ser un estat, hem de ser absolutament capaços de poder tenir ponts amb tots aquells actors.

Jo en tot cas potser ho matisaria. No, no es tracta..., jo crec que, òbviament, hi han realitats concretes que des del punt de vista d'un procés que estan vivint és similar al nostre; els casos d'Escòcia, Quebec i Flandes són similars bàsicament perquè des de la lògica de ser un no-estat que vol ser un estat segueix un procés democràtic per aconseguir aquesta fita. I aquí hi ha una coincidència procedimental. I, des d'aquest punt de vista, jo entenc que sí que hi ha algunes coincidències, però, com sempre expliquem, i, de fet, com sempre expliquen ells, cada cas és completament diferent, cada realitat és completament singular. I òbviament ni la realitat escocesa té a veure amb Catalunya en la seva totalitat..., entre altres coses perquè Escòcia està en un marc de relacions amb un estat, que és el Regne Unit, que, òbviament, tampoc té res a veure amb l'Estat espanyol, i tot el que significa avançar en un cas i en l'altre cap a la condició d'estat està condicionat per aquestes circumstàncies, cadascú les seves. Per tant, des d'aquesta perspectiva, és evident que, en fi, jo crec que hem de trobar la singularitat de cada cas i al mateix temps veure les oportunitats que significa el fet de poder tenir coincidències amb altres realitats.

Dit això, nosaltres hem de ser també molt conscients del que signifiquem en tant que realitat en el planeta: som un país de 7 milions i mig d'habitants, amb un PIB de 200.000 milions d'euros, i, per tant, això vol dir el que vol dir.

Quins són els valors que podem aportar al món? Tots aquells que hem explicat abans. De quina manera ho hem de construir? Amb diàleg. Amb qui? Amb tothom. I des d'aquesta perspectiva jo crec que tenim efectivament moltes oportunitats. Si guem també conscients que el moment que està vivint avui, per exemple, no només les Nacions Unides com a sistema, sinó també la Unió Europea com a estructura, de moment econòmica, que no política, està en replantejament. Això ho hem de veure també no com un problema necessàriament, sinó com una oportunitat. I, de fet, sense cap mena, diguem-ne, de pudor, sense cap mena d'angúnia. Jo ho plantejo amb tota contundència. El que estem fent a Catalunya pot ajudar també a replantejar, a reinventar, a reconstruir aquest projecte europeu. Quan parlàvem de la Unió Europea en termes de la unió dels pobles, segueix sent una entelèquia, mai ha estat la unió dels pobles, ha estat la unió dels estats i, sobretot, de determinats actors econòmics. Aquesta és la pura realitat a la qual ens hem d'afrontar.

Què podem afrontar nosaltres? Home, un canvi de paradigma. I aquest canvi de paradigma, des del punt de vista del discurs, a mi em sembla que és bo que es produeixi. Perquè precisament avui a la Unió Europea hi han altres forces que van en el sentit estrictament contrari de tot allò que hem estat parlant vostè i jo avui aquest matí, en el sentit radicalment contrari: a tancar-se, a construir murs, a construir fronteres, a dividir societats en termes d'ideologia, d'orígens, de llengua, de raça... Això és exactament el contrari del que nosaltres volem fer. És que la història de Catalunya va en el sentit contrari, és que precisament el que nosaltres podem fer, amb el que estem fent o de la manera que ho estem fent, és actuar de contrapès a aquestes forces que s'estan avui prodigant en el marc d'una construcció europea, jo crec, en aquests moments, molt qüestionada.

El mateix passa amb el sistema de Nacions Unides. El sistema de Nacions Unides va néixer en un context post-Segona Guerra Mundial i va deixar unes estructures i unes correlacions de forces determinades. Tot això ha anat canviant. Vostè ha esmentat alguns països que tenen el mateix nombre de vots que tenen d'altres que també tenen molta rellevància. Per tant, les aliances les hem de trobar allà, òbviament, on puguem coincidir des de la perspectiva dels objectius. No ens tanquem a res.

I complementant –i amb això acabo– la cita que vostè deia, de «per fer gran s'ha de pensar gran», jo la complemento amb allò que ens deia Riordan: «Si vols ser un estat, actua com un estat.» Això és el que hem de fer, això és el que hem de pensar, això és el que hem de construir, i, òbviament, les aliances les hem de trobar allà on o bé ens les vulguin proporcionar, o bé allà on les hàgim de construir. La voluntat hi és, el potencial hi és i la determinació democràtica hi és.

Per tant, jo crec que no tenim alternativa a seguir mirant endavant i pensant en global, perquè els problemes avui només es poden resoldre si tenim aquesta perspectiva universal. Si ens quedem tancats en la nostra, diguem-ne, petitesa, des del punt de vista d'estats i fins i tot de continent, crec que ens equivocarem i errarem de ple.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre el cotxe elèctric

300-00105/11

El tretzè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre el cotxe elèctric, presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Joan Ramon Casals.

Joan Ramon Casals i Mata

Molt bé, presidenta. Conseller, diputats, diputades, el títol de la interpel·lació és «sobre el vehicle elèctric», però en realitat és per interpellar el Govern sobre un nou model energètic que sigui més sostenible, més democràtic, equitatiu, i sobretot per a la millo-

ra en la salut i del medi ambient del nostre país i la seva gent. Perquè per a la reducció de les emissions de partícules en suspensió és clau el cotxe elèctric.

En aquesta línia, ja des de fa temps el Parlament de Catalunya i el Govern estan impulsant mesures molt importants, com són la Llei del canvi climàtic i el Pacte nacional per a la transició energètica, on està fent molt bona feina tant el seu departament, conseller, com també des de la conselleria del senyor Josep Rull, o també persones que avui estan aquí, com la senyora Assumpta Ferran, des de l'Icaen.

Dins d'aquesta estratègia de futur d'un nou model energètic i d'aquesta lluita contra el canvi climàtic, el cotxe elèctric pot ajudar a impulsar i a democratitzar i a catalitzar el procés. I ho dic amb coneixement cert i particular. Com saben, sóc alcalde de Molins de Rei, del Baix Llobregat, un dels quaranta municipis que estem en la zona de protecció especial per contaminació atmosfèrica, especialment per partícules en suspensió. És una zona on tenim molts polígons industrials, fàbriques de tot tipus, cimenteres que fins i tot fan servir residus per a la combustió, grans empreses metallúrgiques, complexos químics... I com a municipi hem fet un pla de millora de la qualitat de l'aire. I el resultat és que, tot i la quantitat d'agents possibles contaminadors que podem tenir al nostre entorn i que he anomenat fa un moment, realment el principal contaminador atmosfèric al meu municipi i, per tant, en aquests quaranta municipis de protecció especial resulta que és el cotxe, el motor de combustió de benzina o de gasoil. I no és d'estranyar: a l'entorn de la meva comarca passa l'A-2, la B-23, la nacional 340, la 1413, l'AP-7..., i podria estar dient moltíssimes més infraestructures d'aquest tipus.

Per això, des de Junts pel Sí, de la comarca i de l'àrea metropolitana, tenim una gran obsessió amb dos temes. Un, que també és molt important i que a més jo crec que el veuen i el pateixen també els companys diputats de la Comissió de Territori del Parlament, és defensar el transport públic, amb mesures com la rebaixa del que és el mateix preu del transport públic, l'eliminació de zones tarifàries, les inversions que no vénen per part de l'Estat per millorar les rodalies, la puntualitat dels trens, els carrils bus-VAO... Però, complementari a aquesta aposta que estem fent i que hem de fer, i que s'ha de millorar, per al transport públic, per reduir la contaminació i perquè no hi hagi contaminants, és clau el cotxe elèctric. Per això la interpel·lació d'avui.

Però, a més a més, el cotxe elèctric pot significar moltes més coses i pot ser catalitzador també en el que és la transició energètica de Catalunya. Perquè justament afavoreix l'autoconsum i la generació i l'acumulació d'energia també, si es vol, a casa. Permet integrar energies renovables en el transport, tant en el públic com el privat, i també ajudarà l'acceleració de les xarxes intel·ligents d'energia. I, a més a més, el cotxe elèctric està també lligat al desenvolupament de les noves tecnologies.

Però, a més a més, el nostre país encara va més enllà, perquè Catalunya, avui, és una de les regions i motors en la fabricació de vehicles; fins i tot està previst que l'any vinent Catalunya per si sola ja fabriqui més cotxes que tot Itàlia. La importància d'això fa que fins i tot tinguem una comissió en el Parlament dedicada justament a la indústria de l'automoció. Però justament el vehicle elèctric també implicarà un repte molt important i clau per a la nostra indústria i per al futur econòmic del nostre país.

Estem preparats com a país? Jo tinc la sensació que notícies recents, com és la instal·lació de Tesla a Catalunya, el Mobile World Congress, les *smart cities*, etcètera, semblen indicar que, en tot això, estem preparats. Però en una cosa creiem que anem coixos, que és la recàrrega, tant la domèstica com en la via pública.

Per això nosaltres veiem amb molts bons ulls la iniciativa de la seva conselleria, a través de l'Icaen, a través de l'Assumpta Ferran, del Pla estratègic per al desplegament d'infraestructures de recàrrega per al vehicle elèctric, conegut com a PIRVEC, que considerem que és una gran eina i ja està començant a donar resultats. I m'agradaria especialment que avui ens expliqués quines són les seves principals propostes, especialment les que tenen a veure amb una cosa que nosaltres entenem que és un greu problema, que són el que nosaltres identifiquem com les pegues i les traves o la falta de ganes que està posant l'Estat espanyol.

I això, tots aquests canvis que s'estan intentant impulsar des del PIRVEC, des de la seva conselleria, són molt importants, perquè hem de ser conscients que quan es va introduir el cotxe que avui en dia coneixem, de combustió, els canvis que va significar per a la societat d'aquell moment i que encara avui existeixen van ser molt importants. Però tam-

poc no va ser fàcil d'arribar-hi, no va venir de la nit al dia, passar de l'invent del motor de combustió al que avui, d'alguna manera, tenim. Però, a més a més, va generar molts canvis, en positiu, o, en tot cas, ens vam haver d'adaptar com a societat. Jo, com a alcalde, puc dir, fins i tot, va afectar el que serien els dissenys dels municipis, és a dir, afecten. O també la mateixa llibertat, o els canvis de transformacions socials que van generar, en positiu, per a les mateixes famílies, en aquest punt, més llibertat.

Nosaltres entenem que tots aquests canvis, que van trigar a arribar i que es va haver de preparar la societat perquè fossin així, però que al final van donar uns canvis de transformació real com a societat a millor, també els comportarà el cotxe elèctric. Per això estem preocupats, per això volem que Catalunya sigui el país més ben preparat per assumir aquests canvis i que siguem actors i líders absolutament d'aquests canvis.

Però, ho repeteixo, creiem que no avancem a bon ritme. I tinc la sensació que aquesta lentitud ve sobretot per falta de ganes de l'Estat espanyol. Fins i tot tinc la sensació que l'Estat espanyol, això del cotxe elèctric, ni se l'espera, eh?; ni sap que existeix ni se l'espera. I fins i tot també tinc la sensació que hi han interessos de grans empreses i multinacionals del sector energètic, que també han demostrat tenir gran capacitat d'influir, eh?, fins i tot en la creació de l'actual Govern de l'Estat espanyol, i que, a més a més, estranyament –o no– influeixen en la impossibilitat de l'autoconsum o que realment sigui econòmicament viable posar recàrregues, diguéssim, fàcilment per part d'operadors fins i tot privats o públics, o fins i tot dificulten que hi puguin haver punts de recàrrega a les cases particulars.

Justament en això ha fet una gran feina o està fent una gran feina el grup de treball del PIRVEC, específicament, que fa referència a analitzar quines són les dificultats i què s'ha de fer, i quines solucions s'han de posar. Ja han fet fins i tot una proposta de millora de..., bé, i de canvis legals molt importants a nivell de l'Estat espanyol, que per nosaltres poden ser molt importants i que m'agradaria que ens poguéssim explicar, i també què s'impulsa des del Govern en tot allò que nosaltres entenem que està penalitzant justament l'impuls del cotxe elèctric, com poden ser els costos fixos del sistema elèctric, com pot ser el foment de la xarxa de recàrrega, o com es fomenta el fons de recàrrega en els espais públics.

També ens agradaria saber què és el que preveu el Govern de la Generalitat de Catalunya en el pressupost de l'any vinent i en els propers, i quines facilitats entén que s'han de posar perquè els particulars també puguin gaudir d'aquests punts de recàrrega a casa, que a més és un dels aspectes que està generant, diguéssim, més impediments per a la compra de nous vehicles elèctrics en el nostre país.

També, saber si estem preparats també des d'un punt de vista formatiu, perquè dèiem que parlàvem de molts canvis, però hi haurà molta gent, eh?, molts nous professionals, noves professions vinculades al cotxe elèctric... Què s'està fent per estar preparats com a país a nivell de, realment, poder-ho fer?

També és molt important la xarxa territorial de punts de càrrega elèctrica. Entenem que al país, per realment ser impulsors i capdavaners, hem de tenir punts de recàrrega com a mínim cada cent, cent cinquanta quilòmetres, arreu del país. Avui estem molt concentrats a l'entorn de Barcelona.

A més a més, també vull recordar una cosa que també hi va lligada, eh?, i que també dificulta molt la possibilitat de posar punts de càrrega, que és la potència i la capacitat de instal·lació de potència. Fins i tot avui hi han polígons industrials de primera, a l'entorn de l'àrea metropolitana, on aquestes grans empreses dificulten la possibilitat de connectar-se a la xarxa elèctrica amb la potència necessària; imaginem-nos justament per als cotxes la càrrega elèctrica.

Bé, també ens agradaria saber què és, com a..., és a dir, quin exemple també dóna la Generalitat, quines facilitats està posant la Generalitat per impulsar el cotxe elèctric, i si també té plans per posar-s'hi al capdavant com a administració i ser exemplar. En això també faig un apunt: demano a la Mesa del Parlament també que jo crec que també seria necessari que al Parlament també donéssim exemple en aquest punt i tinguéssim punts de càrrega elèctrica aquí, al nostre entorn.

Bé, i per acabar, volem viure en un país capdavanter i impulsor i catalitzador dels canvis que faran una societat millor, més saludable i més neta. Per tant, demanem al Govern què és el que està fent i si realment comparteix aquesta idea que Catalunya té

una oportunitat de ser capdavantera a Europa en un dels punts que serà un nou paradigma i una nova oportunitat també econòmica per tenir una societat millor.

Moltes gràcies, conseller.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Casals. Respon el conseller senyor Jordi Baiget, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Jordi Baiget i Cantons)

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, saludo també la directora de l'Icaen... Com vostè ha dit, senyor diputat, i ho ha dit molt bé, volem que Catalunya aposti per la mobilitat elèctrica. I volem que Catalunya aposti per la mobilitat elèctrica no perquè ens agradi que hi hagi cotxes elèctrics circulant per les carreteres i per les ciutats, que també, sinó perquè la mobilitat elèctrica és una part molt important, és una part, jo diria, decisiva i determinant del que ha de ser la transició energètica i el nou model energètic que hem de bastir, que necessàriament hem de bastir.

Perquè..., només unes quatre xifres. El 42 per cent del consum energètic final va destinat al transport o l'absorbeix el transport per carretera; és així. I, d'aquest 42 per cent, el 96 per cent té un origen en combustibles fòssils, en derivats del petroli. Per tant, aquesta concentració d'un sector que consumeix molta energia i aquesta energia ve del petroli..., és essencial modificar i és essencial canviar aquesta composició.

Per tant, incidir en la mobilitat elèctrica és incidir en el disseny d'un nou model energètic, un nou model energètic que ens redueixi la dependència del petroli, un nou model energètic que doni un paper major a les energies renovables per la via de l'autoproducció, de l'emmagatzematge i de l'autoconsum. I és això el que volem. Volem que cada vegada hi hagi més energia..., que hi hagi producció que provingui d'energies renovables, volem que aquesta energia produïda es pugui emmagatzemar, es pugui emmagatzemar en bateries, i que després es pugui consumir.

Per tant, vehicle elèctric, sí, i mobilitat elèctrica, sí; no només..., que també és molt important i també en moltes determinades zones, perquè ha de permetre la millora de la qualitat de l'aire, sinó perquè és un punt clau en aquesta transició energètica que tots hem de fer. I és veritat, quan comença una tecnologia nova..., quan fa cent vint anys el senyor Benz va posar sobre els camins –perquè no sé si hi havia carreteres, llavors– d'Alemanya el primer cotxe de combustió, no es pensava el que generaria, perquè el cotxe de combustió no és només un cotxe de quatre rodes que corre, és, a més a més, tota una infraestructura que s'ha necessitat i que es necessita per donar resposta a aquesta..., a les necessitats del vehicle de combustió: són benzineres, és transport de combustible fòssil, són noves formes d'extracció del petroli, és també disseny de ciutats..., per tant, anem aquí.

I perquè..., donar aquest creixement i aquest millor entorn de la mobilitat elèctrica, què necessitem? Primer, que hi hagi la tecnologia. La tecnologia, cada vegada, hi va sent. Els productors d'automòbils ja estan construint uns vehicles, però n'hi ha d'haver i han de circular per les nostres carreteres. Us posaré unes dades també: a Noruega, de cada cent cotxes que es matriculen en aquests moments, vint-i-cinc són vehicles elèctrics. A Holanda, deu, pràcticament. A França, dos. Aquí –i hem crescut– de cada cent, 0,4. Per tant, ens queda molt camí. I la tecnologia és igual a tot arreu. Què és el que ens diferencia i què és el que fa que a Noruega n'hi hagi vint-i-cinc, a Holanda n'hi hagi deu, a França n'hi hagi dos de cada..., nous vehicles que es matriculen, i aquí, 0,4? Doncs, poden ser els ajuts? D'ajuts ja n'hi ha. Hi ha ajuts a exempció de l'impost de matriculació; la Generalitat bonifica..., tots els peatges de la Generalitat són gratuïts per als vehicles elèctrics; a més a més, la majoria d'ajuntaments bonifiquen la zona blava o la zona verda. Per tant, els incentius hi són, què falta? Doncs, falta alguna cosa que, de vegades, no hi pensem i que és important: la infraestructura de recàrrega. Fa falta infraestructura de recàrrega perquè un cotxe, quan el tenim, es mou i el cotxe s'ha de carregar i és el que hem de fer, doncs, afrontar de manera intel·ligent aquest subministrament energètic dels vehicles elèctrics.

A més a més, aquesta mobilitat, aquestes infraestructures s'han concentrat, sovint, en grans ciutats, però també és una gran oportunitat per a les ciutats mitjanes, perquè les ciutats mitjanes moltes vegades disposen d'una xarxa urbana i d'una es-

estructura urbana que fa més fàcil que s'implanti aquest nou model energètic que estem intentant construir. És a dir, cases adossades, cases amb menys veïns, on sigui més fàcil, per exemple, posar plaques solars..., que, a més a més, moltes vegades, al costat hi tenen el garatge on hi aparquen els vehicles i, per tant, s'hi poden posar les bateries i es pot emmagatzemar... I, per tant, el vehicle elèctric pot servir com a bateria –com a bateria– per fer autoconsum en el propi edifici. Per tant, en les ciutats mitjanes, també hi hem de fer una especial incidència.

A què aspirem? Aspirem a aconseguir tenir una xarxa de punts de recàrrega a la xarxa viària del nostre territori, una xarxa que es basa en tres tipus. Primer, la xarxa de punts vinculats. Què vol dir la xarxa de punts vinculats? El garatge de casa nostra. Aquells punts de recàrrega que instal·lem a casa nostra, que són punts de recàrrega lenta, però que aspirem..., ara n'hi ha uns 4.000, aspirem a tenir-ne 25.000. Segon, uns punts de recàrrega semiràpida, facilitant i conscienciant el sector serveis i de lleure de la importància de tenir instal·lats aquests punts per poder recarregar amb un màxim de dues hores. Això on hauria de ser? Hauria de ser als hospitals, als centres comercials... Ara en tenim quaranta, voldríem arribar a quatre-cents. I tercer, una xarxa de recàrrega ràpida instal·lada en llocs clau per cobrir el desplaçament de carretera al llarg del territori que permetin recarregar el vehicle elèctric en trenta minuts. I això és el que estem fent. N'hi ha disset; n'hem fet, des que hi ha el PIRVEC, onze. Per tant..., i la nostra esperança és arribar a cent.

La mobilitat elèctrica, si no hi ha inversió decidida ni accions decidides, no s'implantarà. I aquesta inversió, com es fa? En el llarg dels propers tres anys, la Generalitat destinarà 5,8 milions d'euros a donar, a través del PIRVEC, punts de recàrrega i punts de recàrrega del vehicle elèctric.

Però volem fer més coses; de fet, estem fent més coses. Fruit d'aquest pla es va crear la Taula per al Desplegament d'Infraestructures de Recàrrega per tal de poder realitzar aportacions de valor per superar les actuals barreres i aconseguir que la mobilitat elèctrica esdevingui una realitat. I què hem fet? Hem consensuat amb diferents sectors una proposta d'iniciativa legislativa de foment de l'electrificació del transport per carretera, que vam trametre i hem tramés a tots els grups polítics del Congrés dels Diputats, que el que volem, el que pretenem és crear el marc normatiu necessari per impulsar aquesta mobilitat elèctrica i el desplegament d'una xarxa d'infraestructures de punts de recàrrega en el territori. I això és important; hi han contribuït moltes entitats, moltes de diferents. Aquí han treballat colze a colze des d'Endesa Distribució a Som Energia, a Circutor o altres empreses de mobilitat, Nissan..., altres empreses de mobilitat i del sector de l'automoció que han consensuat aquesta iniciativa. Per què? Per eliminar aquelles barreres legals que dificulten la implantació de la xarxa de recàrrega de les infraestructures elèctriques. I és això el que hem fet.

També hem aprofundit, en el Projecte de Llei del canvi climàtic que s'està tramitant actualment, en la simplificació administrativa per fer més fàcil la instal·lació d'aquests punts de recàrrega del vehicle elèctric. I a més a més, estem intentant treure tots aquests peatges que la normativa espanyola i que les grans empreses de distribució ens han ficat, com, per exemple, els gestors de recàrrega, que aquesta és una figura que només existeix a l'Estat espanyol, o bé aquests costos fixos només per garantir la potència necessària: encara que no hi carregui ningú, has de pagar per res. Què és el que provoquen? Doncs, fan un sistema prohibitiu per al desenvolupament de models de negoci privats que inverteixin en punts de recàrrega del nostre país.

Hem de tirar endavant aquesta transició energètica. Ahir precisament, per part del comissari d'Energia i Clima de la Comissió Europea, es presentava el paquet legislatiu en matèria energètica per al període 2020-2030. Dins d'aquest paquet, l'autoconsum és una figura clau i és un avenç. La mobilitat elèctrica, el cotxe elèctric és un element clau en aquesta potenciació de l'autoconsum, i, per tant, és un element clau per afavorir aquesta transició energètica. I aquí la Generalitat hi col·laborarà fent que la seva flota cada vegada més estigui formada per vehicles elèctrics i també disposant de punts de recàrrega de vehicles elèctrics en tots els seus immobles.

Moltes gràcies, senyor diputat, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre la manera d'aconseguir més equitat en la sanitat

300-00104/11

El catorzè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre la manera d'aconseguir més equitat en la sanitat, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Àngels Martínez.

Àngels Martínez Castells

Bon dia, senyora presidenta. Senyor conseller, senyors i senyores diputats i diputades..., miri, aquesta interpellació, teòricament, formalment comença ara, però de fet és una interpellació que ja fa temps que ens està fent la gent afectada per les errades, per les negligències, pels errors mèdics, que va començar, d'alguna manera, a autoorganitzar-se l'any 15, que va seguir presentant, elaborant..., reunint-se, presentant, autoajudant-se i va..., en el Parlament, que jo sàpiga, la primera reunió formal amb diversos grups parlamentaris l'any passat, que va presentar un articulat de solucions a la Comissió de Peticions que la Comissió de Peticions va traslladar a tots els grups perquè decidissin a veure què es podia fer.

Després van tenir una perfecta –jo diria que excellent– presentació en la comissió de sanitat on, a més a més, van tenir l'encert que la presentació fos doble, és a dir, d'una banda, una persona afectada i, de l'altra banda, un lletrat, de manera que van combinar i van saber donar la imatge rodona del que era el patiment i la injustícia i, per altra banda, l'expertesa i la possibilitat de trobar una legislació que realment donés solució a aquests problemes.

En la comissió de sanitat es van més que menys aprovar que, doncs, es faria un treball d'estudi, però la interpellació és massa forta perquè no es torni a portar en aquest Parlament..., no ens tornem a sentir de nou amb la urgència de seguir interpellant en aquest Parlament, i ara aquesta vegada en plenari. Igual com s'ha fet a un nivell... –però també d'organitzacions o d'institucions– de diversos ajuntaments de Catalunya; associacions de veïns, demanant, doncs, als ajuntaments a veure si podien ajudar, demanant les associacions de veïns si podien prendre consciència del que estava suposant aquesta manca de legislació en aquest sentit, i passant un documental que si no l'han vist els el recomano a totes i a tots que vegin, el documental *Que no pase más*, fet amb Sicom i la gent de Que No Pase Más, i que em sembla que dóna la mesura total de la magnitud del problema, tant pel que fa referència a, com he dit abans, el dolor i la injustícia d'aquest buit legal que hi ha, com, per altra banda, la necessitat reconeguda per part dels millors experts que aquí s'ha de legislar, s'ha de regular, s'ha d'omplir aquesta mancança.

Quin és el punt a què s'ha arribat amb totes aquestes presentacions, amb aquests «passes» de documental, amb tots els diàlegs que hi ha hagut en diverses ciutats, pobles..., i fins i tot amb les interpellacions que s'han votat en molts pobles, que s'ha votat la interpellació a favor de les mesures que demanen sense ni tan sols cap vot en contra, és a dir, que tots els grups hi estan d'acord, a quin punt en comú s'ha arribat? El punt en comú a què s'ha arribat és així de senzill: cal fer alguna cosa. I, llavors, aquí em remeto a una de les intervencions que fa el lletrat en el documental, que diu: «Doncs, bé, els polítics que han de legislar, doncs, que legislin.» I ens tornem a trobar amb un altre problema i amb un altre buit: *qui té competències per legislar? Qui ha de fer-ho?* És a dir, hi ha un problema, un problema real que neix en el món de la sanitat per una problemàtica concreta de la sanitat. Hi ha un buit legal i d'alguna manera..., aixecar les espatlles, no?, arronsar-nos, o sigui, tothom mirar cap a un altre costat i ningú assumir que és un problema seriós, que és una fallada greu de govern i que si no intervenim d'una vegada aquest problema s'anirà fent molt i molt més gran.

Per tant, si em permeten a mi, els diré que la solució que jo hi veig és una mica d'aquelles que no es porten, que és la col·laboració; col·laboració entre diferents departaments i diferents nivells de l'Administració, perquè a diferents nivells de l'Administració han reconegut que aquest problema hi era, que aquest problema calia solucionar-lo, que calia intervenir-hi; però, en canvi, com saben vostès molt bé, aquesta col·laboració entre diferents nivells de l'Administració sembla que estigui bloquejada.

Quines serien les essències fonamentals d'aquesta col·laboració? Per exemple, a nivell de la societat civil, entre la gent que pateix i la gent que, per desgràcia, comet les

errades mèdiques, seria eradicar la culpa. Aquesta cosa tan judeocristiana de cercar en el professional o la professional mèdica que s'ha equivocat, doncs, la culpa de tot el que passa. I, al contrari, reconèixer, de manera molt més experta i científica, crec jo, que també en el sector de la sanitat es cometen errades i que no pot ser que la responsabilitat civil d'aquestes errades, o la compensació, o la manera de fer una mica més vivible la vida després d'haver patit una d'aquestes errades, s'hagi de fer a través de tot un laberint legal i jurídic on saps que enfront no tens Goliat. Tant de bo, tinguéssim Goliat. Qui tenim davant són les grans assegurances, que el que cerquen a final d'any és senzillament que els comptes de resultats donin beneficis, i que per tant faran tot el possible i impossible per no compensar. És a dir, condemnen la gent que pateix les errades mèdiques, els errors, que en molts casos, evidentment..., no crec que ningú vulgui fer mal expressament, eh?, o molt poca gent, vaja, tret dels psicòpates..., comet una errada mèdica, però representa un crebant greu en la vida de les persones, i, en canvi, no hi ha legislació, no hi ha baremació, no hi ha re.

Per tant, la primera cosa seria aquesta: no és problema de culpa, és un problema de legislació, que manca, que en no ser-hi, precisament, provoca aquestes patologies de la culpa que hauríem de desterrar. I, al mateix temps, també, deixar de veure les persones que reclamen com unes persones que potser volen, i en alguns casos així se'ls ha acusat, comerciar amb el seu dolor. Tampoc és aquest el cas. Aquí no estem en la indústria de la reclamació dels Estats Units, i potser hem vist massa pel·lícules. El que els puc assegurar és que si vostès han vist massa pel·lícules però veuen aquest documental, *Que no pase más*, tota la cosa que els ha pogut capgirar el cap de les pel·lícules americanes se'ls n'anirà de seguida, en un moment.

Per tant, les responsabilitats per l'actuació mèdica; reconèixer que és una activitat de risc, com tantes n'hi han. I com tantes n'hi han que al llarg del temps, amb el pas del temps, han rebut una atenció i una assegurança. Per exemple, en transport, en trànsit, etcètera. I per què a l'àrea sanitària no? Aquesta seria la primera qüestió que ens caldria reflexionar..., com a manca d'equitat. Si una persona pot rebre el mateix crebant en la seva salut, en la seva vida, en el seu físic, per un accident de trànsit, entrar en un procés de barematge i rebre unes compensacions..., i, en canvi, en el cas de l'accident sanitari això no passa.

Però, en canvi, sí que passa en aquests països que nosaltres diem que ens hi volem assemblar. Sí que passa a França, sí que passa a Suècia, per exemple, a Dinamarca... O sigui, en els països que nosaltres volem..., sí que s'estalvia..., és a dir, es deixa que la persona que ha perdut un membre, o que ha sigut víctima d'una errada, o que ha perdut un familiar, passi el dol tranquil·la, sense problemes; entra en un procés regulat, perfectament establert, que pràcticament ni s'ha de judicialitzar per res, la sanitat, i entra en un barematge. I, en canvi, aquí el que fem és dir-li: «Ràpid, si necessites alguna compensació que t'allegeri la vida d'ara endavant fes una reclamació.» I, compte!, perquè no tots els jutges a Catalunya ni tan sols accepten que el termini de reclamació expiri al cap de tres anys, com diu el Codi civil català, sinó que s'acullen a la llei castellana, o espanyola, i diuen que amb un any n'hi ha prou, i si tarden més d'un any senzillament ja no hi ha manera de poder presentar la reclamació.

Per tant, quin és l'altre punt en què hauríem d'intentar col·laborar? Fent menys judicialitzada la sanitat, i posant de relleu i sent conscients que hi han inequitats...

La presidenta

Diputada...

Àngels Martínez Castells

...manifestes.

La presidenta

...em sap greu, ha exhaurit el temps.

Àngels Martínez Castells

Oi!, em sap greu.

La presidenta

A mi també, però... (*Veus de fons.*) Sí, diputada, després tindrà cinc minuts més. (*Veus de fons.*) Gràcies, diputada. Té la paraula el senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Antoni Comín Oliveres)

Gràcies, senyora presidenta. Jo no voldria que es convertís en una mena de tradició buida quan moltes vegades, amb relació a les interpellacions que m'han fet des del grup parlamentari de la diputada Àngels Martínez Castells, començo dient: «Us agraeixo molt que hàgiu fet aquesta interpellació i que poseu aquest tema sobre la taula.» Però és que és cert. És a dir, agraeixo molt... El departament arriba a molts llocs, però no arriba a tots. A l'agenda del departament hi han tots els temes, però no tots els podem portar a aquest hemicicle. I, per tant, jo us agraeixo molt que hàgiu portat aquest tema al debat parlamentari, perquè és un tema molt sensible, és un tema molt delicat. I, per tant, tota reflexió compartida amb la resta de grups parlamentaris, no només amb la societat civil, segur que és útil, eh?, la qual cosa no vol dir que des del Departament de Salut no hi hagi tota una política que entenem que és molt –molt– important sobre tot això. Però, com tota política, segurament és millorable, diguem-ne, no? Per tant, d'entrada, jo..., em sembla molt encertat, i penso que ja deu ser la tercera vegada, o la quarta, que començo la meua resposta així, i no voldria que semblés una resposta retòrica..., perquè és ben bé així, no?

Primer, dir que m'agrada el marc mental en base al qual plantejava la diputada aquesta qüestió, no? No es tracta d'identificar el culpable. Es tracta d'institucionalitzar la solució –es tracta d'institucionalitzar la solució. Jo entenc que parlem, una mica, d'això.

Perquè el departament sempre intenta... Penso, en aquests moments, molt particularment, en el cas d'Igualada, perquè és un cas que el tenim molt recent. Hem estat molt al costat de la família, des del punt de vista inclús de la sensibilitat, no?, de l'acompanyament, d'informar-la permanentment, etcètera, i intentar, en aquesta funció judicial, parajudicial, que té la inspecció del Departament de Salut, actuar, home, amb molta..., no sé si la paraula és «contundència»..., amb molta equanimitat. Què s'ha fet des del departament en el cas d'Igualada? Recordem-ho. Primer de tot, es va incoar un expedient informatiu, que s'ha intentat fer tan ràpid com un tema tan complex com aquest permet, i un cop finalitzat l'expedient informatiu, de l'expedient informatiu se n'han derivat tres resolucions. Una és, precisament, iniciar els tràmits per part del CatSalut del procediment de reclamació patrimonial, per part del mateix Servei Català de la Salut, no? L'altra és proposar a l'hospital que prengui mesures de millora en els processos assistencials. I, per tant, ja arribar amb un paquet de propostes, que de fet se sumen a les propostes que el mateix hospital ja va decidir que volia fer, amb la qual cosa ja hi havia un reconeixement que hi han millores a fer i que s'han de fer des de les organitzacions, no des dels individus individualment considerats. I incoar un expedient sancionador. Ara comença l'expedient sancionador. El primer és com la fase d'instrucció, diguem-ne, informativa. Ara ve aquesta fase ja sancionadora. Ho dic en el sentit que ja hi ha uns procediments establerts que quan arriba, per desgràcia, el cas es demostra que són sòlids per intentar protegir i evitar que es repeteixin. Perquè quan hi han hagut tragèdies com la d'Igualada hi ha un acompanyament a la família, però hi ha l'obligació d'evitar que es torni a repetir mai més una situació com aquesta.

Per tant, més enllà dels procediments dels quals avui ja disposa el Departament de Salut, i que jo entenc que s'utilitzen amb tota la correcció, és veritat que hi ha tot un laberint, podem dir-ho així, administratiu, judicial, sobre el qual cal discutir i sobre el qual cal reflexionar. El que passa... Per tant, receptivitat total al que ens proposeu. Temps hi haurà de negociar; entenc que hi haurà una moció subsegüent. I, per tant, temps tindrem, també, negre sobre blanc, de veure si som capaços d'acordar propostes concretes amb relació a aquesta qüestió en el marc de la negociació de la moció. Però la receptivitat hi és tota.

Amb relació al fet que..., i ara, en la segona intervenció, la diputada potser té temps de concretar, i així la meua resposta també pot ser més específica, no? Jo, de manera encara oberta, per tant que serveixi de material per a aquesta negociació, deliberació, parlamentària posterior a la interpellació, poso un element de context del qual no ens podem sostreure i que no vull que soni en cap cas a defugir responsabilitats. Mirem els països del nostre entorn; com ho fan, els països que ho fan millor. I, a continuació, identifiquem aquesta normativa que tenen països del nostre entorn –que, probablement, un cop ben analitzada, podem considerar que és millor i que estaria bé, per tant, incorporar-la al nostre sistema de protecció de la víctima d'un error mèdic– de qui és competència. Això

també ho haurem d'analitzar. I després haurem de veure què fem, perquè hi ha una gran part –una gran part–, i no parlo de la interdepartamentalitat, que també és un repte... Ho vull dir, també. És a dir, no és el mateix impulsar canvis normatius que depenen d'un únic departament que impulsar canvis normatius que depenen de diversos departaments. La complexitat, per definició, ja és més alta. Però no em refereixo a això, perquè al cap i a la fi el Govern és un. Per tant, si aquí volguéssim impulsar canvis que depenguessin en alguns..., de procediments judicials, per exemple, pot haver-hi qüestions relatives a la legislació que impulsa el Departament de Justícia, etcètera, no? Però no seria difícil acabar trobant, evidentment, una posició compartida pel Govern. Em refereixo al fet que hi ha competències que, probablement, un cop fem l'anàlisi, convindrem tots que són del Congrés dels Diputats, i jo diria que des del punt de vista de la tramitació judicial, i per tant des del punt de vista processal, etcètera, assegurances, la majoria de les coses que ens podria arribar a interessar modificar deuen ser competència del Congrés dels Diputats. Llavors, davant d'això, veurem quina acció es pot emprendre, però és complicat, i més en aquest moment polític, diguem-ne, no? Això, per un cantó; només com a element d'identificació de la dificultat per tirar endavant alguns dels eventuals, hipotètics, canvis normatius que ens podria interessar tirar endavant.

L'altra qüestió que jo poso sobre la taula, i jo crec que aquí sí que tenim un marge d'acció que crec que podria ser l'element sobre el qual treballar més, és en la lògica de desjudicialitzar, en la lògica de desculpabilitzar, eh?, en la lògica que no siguin actors a qui no correspon els que acabin determinant les solucions institucionals. Les assegurances estan per complir les seves obligacions, i no per influir, dificultar o desincentivar les reclamacions o deixar-les de desincentivar. No, no, és que no és la seva funció. Per tant, aquí, cadascú la funció que li correspon, diguem-ne, no?

Jo crec que el que hauríem de posar sobre la taula és –com una reflexió oberta, hi insisteixo, perquè aquestes coses s'han de fer molt sòlides, molt ben construïdes, perquè romanguin..., pensar quin ha de ser l'instrument de mediació, amb tota l'expertesa, per tant amb tots els professionals mèdics i jurídics, que permeti donar solucions més àgils, menys traumàtiques, menys burocràtiques i igual de protectores a les víctimes d'errors mèdics.

Per tant, hi ha un àmbit per a la mediació, partint de la premissa que els professionals són persones; les persones són humanes, les persones cometem errors. I, per tant, instituïm un servei de mediació que sigui el que intenti donar resposta al conflicte que moltes vegades, per desgràcia, inevitablement es generarà entre un professional, que ha intentat fer la seva feina el millor possible, i un pacient. I, per tant, jo entenc que la mediació ens hauria de permetre més que això es fes evitant un dels riscos, que és que el professional se senti injustament acusat, que el professional se senti injustament atacat.

Aquesta setmana jo rebia..., bé, jo..., un company del Departament de Salut..., rebien un premi d'un mitjà del sector per un programa dirigit als professionals o equips de professionals que s'han vist implicats en un incident relacionat amb la seguretat d'un pacient, que és el que en diem «el programa de segones víctimes», no? La segona víctima. Perquè també hi ha unes conseqüències molt fortes per al professional que s'ha vist implicat involuntàriament, la majoria de vegades, en una situació d'aquestes. I, per tant, també hem de treballar en aquest sentit, no?, com es rehabilita la segona oportunitat de la segona víctima.

Jo entenc que la mediació no és una vareta màgica que tot ho resol, però sí que ens posa en un paradigma nou, que és, això: la no-inhabilitació perpètua del professional, la protecció més àgil, que és una de les coses i menys traumàtica de la víctima, i la capacitat per incorporar professionals experts amb més intensitat del que tenim ara en el sistema judicial, on un dels problemes és que, a vegades, els peritatges no són prou experts. Potser la mediació –i acabaré d'explicar això en la meva segona intervenció– ens permetria avançar en aquests tres sentits.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula la senyora Àngels Martínez.

Àngels Martínez Castells

Sí. Bé, doncs, a nosaltres els asseguro..., li asseguro, senyor conseller, que ens agrada que li agradin les propostes que portem aquí. Vol dir que hi ha una certa sintonia, i a

mi, per exemple, en concret, ahir allò de la universalització de la salut –i no vull perdre temps– em va semblar magnífic; però també li haig de dir que la universalització té els seus «cantos», té les seves esclatxes, i en una d'aquestes esclatxes es produeixen aquests no-llocs, com els que està passant amb les víctimes, amb les dobles víctimes de les errades mèdiques, i per les quals estem aquí.

Miri, nosaltres tenim ara en aquests moments una oportunitat molt important, que és que Catalunya sigui de nou, com en tantes altres coses relacionades amb la sanitat, pionera en resoldre una manca d'equitat, una iniquitat existent que el temps ha de solucionar, que en altres països ja s'ha solucionat i que aquí, doncs, hem d'assumir.

Per tant, si hi ha aquesta sintonia, si hi ha aquesta disponibilitat, si hi ha aquesta humanitat per resoldre aquest problema, doncs, posem-nos-hi. I a mi em sembla que la seva proposta de mediació, doncs, és bona, com serà bona també, segurament, que es vegi amb bons ulls la proposta de moció que farem en el proper plenari, i que quedarà molt curta amb relació a les necessitats que tenen la gent de Que No Pase Más, la gent víctima de..., però que començarem a demandar algunes coses.

Miri, aquesta és una lluita –és una lluita– per reconèixer un fet real que hi ha que no està legislat i que provoca dolor, que provoca iniquitat, que provoca lluites inútils i desiguals que perden, per desgràcia, moltes vegades els més febles; per una banda, això. És una lluita, també, contra la mesquinesa d'unes grans empreses asseguradores que, aprofitant el buit legal, intenten marcar o imposar la seva llei del benefici quan hauria d'estar molt més a favor de les víctimes la resolució d'aquest problema; que, per tant, és una qüestió pública i el sector públic, l'Administració pública, la política s'hi ha d'implicar, i que nosaltres podem ser, en aquest sentit, un abanderat, només que sigui pel reconeixement, per la nostra implicació, per fer palès el nostre interès que això es resolgui, podem ser ja, d'alguna manera, una esperança que les coses es vagin solucionant.

Hi han coses que clamen al cel, per exemple, la qüestió dels costos, com estava dient, la qüestió dels terminis, perquè provoquen els «quebrants» patrimonials quan es perden –quan es perden–, moltes vegades, per uns peritatges, jo diria, fraudulents. I deixi'm només, en un minut que queda, dir una cosa: imaginin-se vostès que s'operen d'una operació, que se'n fan desenes cada dia, d'una operació que en principi no té més complicacions, només les primeres setmanes, però que els deixa incontinents de per vida, i que perden senzillament perquè el peritatge de la gran companyia ha estriparat la part de la Universitat de Harvard o d'Alberta o d'on sigui, que diu que aquella incontinència només es dona les primeres setmanes en la majoria de casos; que en la resta de casos aquesta incontinència passa a mesura que avança el temps. Però el jutge no s'adona que està esquinçada i legisla a més a més amb costes contràries a la persona que pateix aquesta injustícia.

És precisament..., si Catalunya es considera, o pot considerar-se pionera en molts casos en lluites, com, per exemple, la lluita contra la sida i la lluita contra altres malalties, penso que també ha de ser pionera en la lluita contra aquesta doble victimització de les persones víctimes de les errades mèdiques i de processos judicials massa amants i decantats cap a les companyies asseguradores que no pas cap a les persones que pateixen aquestes errades.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Martínez. Té la paraula el conseller.

El conseller de Salut

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, té raó que parla més a poc a poc i com que no crec que la presidenta estigui disposada a adaptar els temps de paraula, perquè el Reglament no crec que li ho permeti, a la velocitat de locució dels diputats, el que valorarem és la possibilitat que un diputat, un conseller generosament cedeixi una part del seu temps a la interpel·lant; ja ho parlarem amb la presidenta i llavors la prope- ra vegada, si de cas, li cediré alguns dels minuts que em corresponen i així quedarà el nombre de paraules, per intervenció, més equilibrat.

Dit això, tenim..., tenim efectivament, eh?, i són les mateixes entitats que abandonen el dret dels pacients davant dels processos judicials les que en fan una mica el diagnòstic, eh?, el seu diagnòstic, però que jo crec que és un diagnòstic que hem d'escoltar,

no?, atentament. I ens diuen que hi ha aquesta asimetria entre la capacitat per abocar recursos en un litigi entre les persones que demanden i les companyies asseguradores. I també hem de ser conscients del risc contrari; també hem de ser conscients que, segons com ho resolguéssim, s'incentivés..., no?, la demanda potser no té tant de fonament, i, per tant, en aquest sentit, sempre hem de ser conscients dels riscos principals però també dels riscos secundaris que estan a l'altre cantó del relat.

Però és evident que en aquí hi ha aquesta asimetria. És evident que hi ha una dificultat d'interlocució de l'eventual víctima amb les organitzacions mèdiques de professionals que poden posar-se, si es judicialitza la solució del problema, amb una actitud més defensiva. I això ho provoca la judicialització, també, perquè ja es planteja la relació en uns determinats termes que genera aquestes posicions defensives de les parts, no?

Després, hi ha probablement molt a millorar en l'expertesa dels tribunals quan tracten qüestions d'aquestes. I, per tant, hi ha un tema de peritatges. Jo no m'atreveixo a parlar de peritatges fraudulents –vostè en parlava– en el sentit que això és una cosa que en cada cas s'ha de poder demostrar. Però el cas que explicava vostè és molt greu, és tan greu que és un delictes, és tan greu que s'hauria de portar davant dels tribunals, perquè això és manipulació de proves, i una manipulació de proves, més enllà que formi part d'una procediment de reclamació patrimonial d'una víctima d'un error mèdic, és gravíssim.

I jo crec que és veritat que és allargar el calvari judicial d'una determinada persona, però cal fer-ho; cal fer-ho per desemascarar quan hi ha pràctiques d'aquestes, perquè són pràctiques..., si es donen, són pràctiques delictives –si es donen són pràctiques delictives, no?

Per tant, hi ha tot això. I, en aquest sentit, la desjudicialització –i, per tant, la mediació–, minimitza els inconvenients de tot això. Perquè la mediació facilitarà que les organitzacions professionals intervinguin en aquest procediment d'una manera menys defensiva, que es pugui tenir en compte l'interès del professional relacionat amb el cas d'error mèdic, i, per tant, tota la lògica de la segona víctima i de la seva... Això jo crec que també és molt important. Que es puguin posar els peritatges experts que convenen en aquest sistema, i que trobem el punt d'equilibri amb relació al que deia al principi: ni..., la mediació ens garanteix un cert equilibri, en el sentit que ni incentiva la reclamació indeguda –el sistema de mediació això no ho facilita–, però, el que fa també és evitar que es desincentivi la reclamació necessària, la reclamació justa, la reclamació deguda, diguem-ne, que segurament és, efectivament, el que avui ens passa massa vegades.

Per tant, jo crec que des de la sensibilitat total cap a totes les víctimes d'aquests problemes, que, ho repeteixo, hem de tendir que no es produeixin mai, però el risc zero probablement és impossible, i per tant es produiran, i per tant hem d'entendre la víctima pacient, però també la víctima professional, la institucionalització de sistemes que trobin el just equilibri ens hauria de permetre, en aquest sentit, millorar, i, efectivament, i m'alegro que en aquest sentit estiguem d'acord, tornar a ser pioners, una vegada més, no?, en l'àmbit de la sanitat.

Tot i que en prenc molta nota, també –més enllà de la intenció de ser pioners–, del suggeriment, que és evident que és molt encertat, que analitzem aquells països del nostre entorn que avui ja ho fan millor. Perquè si en això hi ha països que avui ja ho fan millor, el primer que hem de fer és entendre bé quin és el marc normatiu d'aquests països i veure de quina manera el podem aplicar.

I gràcies, senyora diputada. M'alegro molt que finalment hàgim pogut tenir ja una interpellació en aquesta legislatura.

I gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre la inversió en les carreteres

300-00106/11

El quinzè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre la inversió en les carreteres, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Alberto Villagrasa.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados, el motivo de esta interpelación viene con la intención de mejorar nuestras infraestructuras de comunicación, como son las carreteras de Cataluña. El hecho de tener las mejores comunicaciones e intentar actualizarlas y mejorarlas ha de ser una de las pretensiones de toda sociedad moderna y con una economía competitiva como la española, y, por lo tanto, también la catalana. Las comunicaciones son básicas para ayudar al desarrollo de nuestra economía, nuestras empresas y especialmente al sector de la logística.

En un mundo cada vez más global, en el que la economía cada vez tiene menos fronteras, tener la mejor red posible de carreteras ayuda al éxito de nuestras empresas, y por lo tanto también de nuestra economía. Nos hace ser más competitivos y más eficaces. Pero evidentemente también nos ayuda a mejorar nuestra relación con el territorio. Una buena red de carreteras nos hace las distancias más cortas, nos permite conocer mejor nuestro entorno y la capacidad de conocimiento y contacto con otros municipios. El conocimiento con otras realidades y la facilidad de viajar nos obliga a abrir nuestras mentes y a entender que las comunicaciones están para ayudar a unir territorios, y ayudan a romper barreras.

Pero el objeto principal de esta interpelación viene por el interés de mejorar la calidad de nuestras infraestructuras con el objetivo de mejorar la seguridad de las personas. En este sentido, cuando hablamos de seguridad vial, hay varios factores que influyen en la disminución del riesgo de accidentabilidad.

El vehículo, el conductor y las infraestructuras. El vehículo, evidentemente, en las buenas o las malas condiciones técnicas que esté este, puede elevar o disminuir las posibilidades de un accidente. O el conductor: la actitud o el comportamiento responsable del conductor influye enormemente en la probabilidad de tener un accidente. En este caso la Administración puede ayudar, hacer campañas de sensibilización por una conducción más responsable.

Y el tercer factor: las infraestructuras. Su mantenimiento, su mejora de conexión y su adaptación a las nuevas realidades de la comunicación entre territorios y las nuevas necesidades de transportes es algo esencial. En este caso, hay diferentes actores, los que actúan teniendo su responsabilidad en diferentes infraestructuras: el Estado, la Generalitat, las diputaciones y el mundo local. Y a todas ellas hay que exigirles la máxima diligencia en su actuación y reclamar las inversiones necesarias para que nuestras carreteras sean las mejores posibles.

Vamos a tomar como referencia el estudio Eurorap, que usted debe conocer muy bien, en el que participa el RACC, el Servei Català de Trànsit, la Diputació de Barcelona y la Generalitat de Catalunya. Y aquí vemos algunos datos bastante interesantes: entre los 10 tramos con más riesgo de accidentabilidad en Cataluña entre el 2012 y el 2014, 4 son de titularidad de la Generalitat, 5 dependen de la Diputación de Barcelona y solo 1 del Estado; de los tramos con mayor concentración de accidentes en Cataluña, 4 son de titularidad de la Generalitat, 3 del Estado y el resto de las diputaciones, y en tramos con más accidentes de motos, 3 son de la Generalitat, 2 del Estado y 5 de las diputaciones.

Ustedes tienen aquí la obsesiva y constante reclamación hacia el Estado de que haga constantes inversiones en infraestructuras. Y yo le digo, *conseller*, que aquí nos encontrará y, si hace falta, nosotros también las vamos a reclamar. Pero, desde luego, no son las que más acumulan accidentes; puede haber excepciones, como la 340, pero, desde luego, no son las que acumulan ni más accidentes ni las que tienen un mayor índice de peligrosidad; al contrario. Y seguir con este debate al final puede hacer que desviemos la mirada hacia otros problemas muy graves que tenemos en Cataluña.

En este sentido, vemos que las carreteras de las diputaciones, especialmente de la Diputación de Barcelona, están entre las que más acumulan accidentes, y ustedes, como Gobierno, poco hacen a reclamar. Es verdad que existe esta realidad y ustedes, de momento, no han hecho ninguna reclamación a que se mejoren estas carreteras. Es necesaria una actuación proactiva para planificar inversiones que mejoren el estado de las carreteras de la diputación. Hay carreteras preocupantes, como la de Begues a Gavà o la de Vilassar a Argentona, que necesitan actuaciones inmediatas. Esperemos que esa falta de actuación o de reclamación por parte del Gobierno de la Generalitat no tenga

nada que ver con que la presidenta de la Diputación de Barcelona sea la señora Mercè Conesa.

Y también observamos que, entre los tramos de carreteras de mayor peligrosidad, una gran parte de estos dependen o son de titularidad de la Generalitat de Cataluña. Y aquí sí que ustedes, como Gobierno, sí pueden actuar. Los puntos negros los tienen más que detectados y, por tanto, lo que hay que hacer es planificar y calendarizar las actuaciones, su inversión y su ejecución. Y ustedes, como Administración, lo que tienen que hacer es gestionar y asumir la responsabilidad que tienen sobre las carreteras. Por eso, luego extrañan algunas campañas desinformativas de alguna fundación de reconocido nombre cargando contra el Gobierno del Estado sobre la 340, cuando la gestión depende de ustedes y cuando el anuncio de sacar los camiones de esta carretera lo hizo el propio *conseller* de Interior. Y, sin embargo, no habla de la C-55.

Señor *conseller*, algunas actuaciones son ya de urgente necesidad. Y, en este caso, le voy a hacer hincapié en la C-55, en la comarca del Bages. Una carretera con un alto grado de accidentabilidad, en la que cualquier contratiempo hace que las retenciones duren horas y kilómetros. Tenemos el ejemplo de lo sucedido el 26 de noviembre: vehículos retenidos durante horas, dificultades de los servicios de emergencia para llegar al lugar, mala gestión, mala información. Mala información como, por ejemplo, la declaración oficial de cerrar la C-55 toda la noche en ambos sentidos, cuando solo estaba en el sentido Barcelona. Pero eso es solo un ejemplo de lo que está pasando en esta carretera. Saben que el índice de accidentes en esta carretera es lo suficientemente preocupante como para que se actúe ya en la C-55. Por lo tanto, es una asignatura pendiente del Gobierno de la Generalitat en materia de infraestructuras. Los embotellamientos son diarios y, por desgracia, los accidentes demasiado frecuentes.

El desdoblamiento de Abrera-Manresa ha de ser una de las actuaciones prioritarias y urgentes que ustedes han de poner en marcha. ¿La alternativa cuál sería? Facilitar el desvío a la C-16 con gratuidad de peajes. Usted me dirá que hay bonificaciones; no es suficiente. Mucho nos tememos que esa gratuidad no se va a dar. ¿Por qué? Pues, mire, hay algunas voces en la comarca que opinan que a la Generalitat no le interesa desdoblar la C-55 porque supondría perder usuarios a la C-16 y, evidentemente, esta se tiene que financiar con los peajes y eso conllevaría pagar una mayor indemnización a la concesionaria. Ustedes –yo le doy un dato y usted me corregirá, porque me parece un dato excesivo– pagan unos 30 millones a la concesionaria de la C-16. Evidentemente, entendemos que ustedes no quieren pagar más, pero viendo los accidentes que hay en la C-55, señor *conseller*, la integridad física y la seguridad vial no pueden depender de la relación económica de la Generalitat con la concesionaria de la C-16.

¿Ustedes qué han hecho? Un parche. ¿Cuál fue su alternativa? Instalar unas medianas, unas separaciones tipo New Jersey durante más de diez kilómetros a lo largo de la vía, que al final eso lo transforma en una ratonera. Si hay un accidente, es muy difícil que los servicios de emergencia tengan acceso al punto donde se ha producido el accidente. Esta no es la solución, señor *conseller*. La solución es el desdoblamiento de la C-55 y, mientras tanto, la gratuidad para los turistas en la C-16. Esa es la solución, esa ha de ser su prioridad, señor *conseller*.

En otro estado de cosas, viendo los datos de accidentalidad con las motos, me gustaría saber qué planificación y qué actuación están realizando para intentar reducir el número de accidentes entre los motoristas. Cataluña es una tierra con un número considerable de motos registradas, especialmente en la ciudad de Barcelona, por lo tanto, sabemos el parque de vehículos de dos ruedas que existe en Cataluña, los tramos más frecuentados por ellos y qué tramos son los más peligrosos para los usuarios de la moto. Teniendo todas estas variables, entiendo que ustedes han tenido que llevar un plan de actuación sobre la problemática, campañas de sensibilización, así como mejoras en nuestras infraestructuras. Por eso, le solicitaría que nos hiciese saber cuáles son esas actuaciones que ustedes piensan tomar a cabo.

Voy acabando, señor *conseller*. Está bien reclamar mejoras e inversiones a otras administraciones, y ahí tendrá nuestra comprensión y respaldo siempre que sean razonables, pero miremos también qué podemos hacer desde aquí y dentro de nuestras competencias y con las carreteras que son de titularidad de la Generalitat. Es fácil ver la paja

en el ojo ajeno y no ver la viga en el propio, y en esta materia el Govern de la Generalitat tiene mucho por hacer y muchas actuaciones pendientes y urgentes. Y entre ellas, y de forma prioritaria, la de la C-55.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Villagrasa. A continuació, té la paraula el senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Josep Rull i Andreu)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor Villagrasa, senyor diputat, primer li vull agrair el to de la seva intervenció. Ha sigut amb un tema que és extraordinàriament sensible; quan parlem de seguretat viària, utilitzar un to adequat ajuda a poder trobar espais comuns i, de fet, els ciutadans el que ens demanen, el que ens exigeixen són alternatives, són solucions.

Però, dit això, m'ha costat d'entendre el sentit darrer de la seva intervenció perquè, amb molta cordialitat, jo crec que ha barrejat conceptes molt diferents. És a dir, tinc la percepció, i potser m'equivoco i després vostè m'esmenarà, que ha vingut aquí a defensar l'Administració General de l'Estat. Ha dit: «Compte amb assenyalar l'Administració General de l'Estat en la gestió de la seves carreteres perquè vostès i la diputació, que està governada, la Diputació de Barcelona, pel PDECat, doncs, i per Esquerra Republicana, les coses no les fa massa bé.» Una mica la sensació ha sigut aquesta. I a nosaltres el que ens preocupa és el conjunt del sistema viari català, sigui quin sigui el titular de la infraestructura. Sigui l'Administració General de l'Estat, sigui la Generalitat de Catalunya, siguin les diputacions o sigui l'Administració local. Nosaltres tenim un problema greu d'accessibilitat a nuclis habitats, especialment al Pirineu, i això són carreteres de naturalesa local. Ara en els pressupostos, si finalment els podem tirar endavant, destinem una partida molt important justament a transferir recursos als ajuntaments perquè puguin adequar, perquè puguin fer les actuacions que permetin un dret tan bàsic com accedir al seu nucli de població. Per tant, a nosaltres –tenim una visió general– ens importa la seguretat viària a qualsevol de les infraestructures. I, per tant, aquí ens hi trobarà.

Quina és la prioritat en aquests moments, en una situació de dificultat financera, per part de la Generalitat de Catalunya? I després explicaré quines són les motivacions. Una és de caràcter general: la Generalitat de Catalunya té un problema d'infrafinançament. Catalunya té un problema de dèficit fiscal que és molt evident, molt clar, molt greu i que queda reflectit en l'actuació del conjunt del Govern. Però, més enllà d'això, quines són les nostres prioritats? Les nostres prioritats en matèria de carreteres passen per quatre eixos: u, seguretat; dos, congestió; tres, equilibri territorial; quart, foment de l'activitat econòmica en uns moments que comencem a sortir de la crisi econòmica, i això queda molt reflectit en l'àmbit de la mobilitat.

En aquest quart bloc hi ha una presència molt important de transport públic. Quan nosaltres parlem de millorar la xarxa viària també la volem millorar per incorporar-hi el vector transport públic i, per tant, a l'hora de fer inversions, nosaltres, per exemple, en aquests moments estem prioritzant aquelles actuacions que ens permetin construir carrils d'alta ocupació, reservats, segregats per al transport públic operat per carretera. Nosaltres tenim un sistema que és exitós en aquests moments, que són els busos exprés i que se situen justament a passar per vies de gran capacitat, d'alta capacitat. Però li deia, doncs, seguretat, congestió, equilibri territorial i aquesta quarta variant que és activitat econòmica. I per tant, prioritzem allà on podem posar-hi transport públic i prioritzem allà on podem accedir a activitat econòmica que ens genera llocs de treball. I tot emmarcat amb un criteri bàsic, que és transversal, que és constant d'aquest Govern, que és la sostenibilitat, i la sostenibilitat ambiental. El factor ambiental ha de ser clau des d'aquesta perspectiva.

Segon element, en parlava: el problema de finançament que té la Generalitat de Catalunya des de fa molts anys ens ha obligat a haver de construir vies de pagament explícit, que són molt cares per als ciutadans –molt. Hi ha un cas molt evident, molt clar, molt rotund, que és la C-32, els túnels del Garraf: construir una infraestructura amb túnels és molt, molt car i, per tant, això repercuteix en uns peatges, que són uns peatges més elevats que d'altres administracions; això ho va dir ahir el ministre De la Serna, i té raó, des

d'aquesta perspectiva. El que tampoc no explica és que els peatges de l'Administració de l'Estat s'han dilatat moltíssim en el temps. I el segon, el de la C-16, també és una actuació molt cara, perquè hi va haver un determinat moment que, o es feien aquestes vies amb peatge explícit, o simplement no es feien, no hi havia cap altra opció. O hi havia túnels del Garraf, o continuàvem amb les costes del Garraf; o hi havia C-16, o deixàvem les comarques del Vallès i del Bages i del Berguedà en una situació complicada.

Però, segon, en una segona etapa vam haver de finançar vies de gran capacitat que el país necessitava a través d'un finançament diferit, a través d'allò que en diem els «peatges a l'ombra». I els peatges a l'ombra són extraordinàriament cars i costosos, i tenen un impacte molt contundent en el pressupost de la Generalitat de Catalunya avui. Els dono només una dada: desdoblar l'eix Transversal, a la Generalitat de Catalunya li va costar 710 milions d'euros, aproximadament. Hi ha el secretari d'Infraestructures i Mobilitat, que té tots els números al cap amb major precisió, però em sembla que ens movem en aquesta xifra, 710-715. Ens n'acabarà costant, com a mínim, 3.300 –3.300. Perquè vostès diuen: «Home, doncs, quina era l'alternativa?» O fer una via de pagament explícit, o l'alternativa era no desdoblar l'eix Transversal, que tenia un nivell d'accidentalitat molt alt. Si Catalunya tingués un millor sistema de finançament, no hauríem d'optar per aquesta via. I això és clau, i això és bàsic, i això és determinant, i no es pot fer un debat sobre carreteres ignorant aquest aspecte.

I després vostè ha incorporat la referència a la C-55. Aquesta és una via que a nosaltres ens preocupa, i ens preocupa moltíssim. I vostè parlava del tema de seguretat. Parlem amb xifres concretes, amb números concrets: qualsevol accident ens amoïna, un únic accident és un drama per a la família que el pateix i, per tant, a l'hora de parlar de xifres nosaltres necessitem d'una prudència extrema, extraordinària, però sí que hi ha una dada, que és que a la C-55 l'any 2012 hi va haver vint-i-set accidents o mortals o molt greus, i el darrer any en què tenim xifres, l'any 2015, estem parlant de set accidents greus o mortals. I per tant, hi ha hagut una davallada de l'accidentalitat, i aquesta davallada ve conduïda per l'actuació que ha fet la Generalitat de Catalunya amb relació a incorporar millores en els accessos, i hem fet una inversió molt important en millora en els accessos, i, per altra banda, aquestes mitjanes, aquestes New Jersey que impedeixen que hi hagin xocs frontals. I per tant, en aquests moments, amb molta prudència, però les dades són aquestes, hem estat capaços de reduir l'accidentalitat mortal i molt greu a la C-55.

Però la C-55, i vostè té tota la raó en això, té un problema de congestió –té un problema de congestió–, i és una contradicció que hem de ser capaços de poder gestionar. I aquí és on estem buscant alternatives. El que no té sentit és que tinguem una via lliure, una via lliure de pagament d'1+1 –en determinats casos, d'1+2–, que és la C-55, amb una intensitat mitjana diària de vehicles en aquests moments de 27.000 vehicles; i, en canvi, tinguem una autopista amb una capacitat de 80.000 vehicles diaris per la qual només hi transcorren 14.000 vehicles. Aquesta és la paradoxa. És a dir, tenim una carretera molt plena i amb poca capacitat, i una autopista amb molta capacitat i no prou plena, per utilitzar aquesta..., una expressió adequada.

De què hem de ser capaços? Doncs, hem de ser capaços –i aquesta és la línia d'actuació del Govern de Catalunya– d'invertir o equilibrar els termes. I per això nosaltres estem impulsant una política de bonificacions important, en aquest sentit, que ens ha permès començar a desviar trànsit de la C-55 a la C-16, incorporant bonificacions dels trànsits interns del 100 per cent –els trànsits interns en el Bages– i dels trànsits que van en direcció cap al Vallès o que pugen cap al Berguedà del 50 per cent. Sap que ara estem millorant el primer decret de bonificació, que aquest mes de gener posarem en valor un nou decret de bonificació que ens permetrà millorar i incrementar el nombre d'usuaris beneficiats.

Però més enllà d'això –i acabo, senyora presidenta–, en el segon torn tindrem la possibilitat de fer una visió més àmplia. Perquè això que ens passa, aquesta contradicció que ens passa aquí, en el Bages i en el Vallès, també ens passa en el Garraf i el Baix Penedès, i també ens passa en altres comarques. I hem de ser capaços de fer-hi front amb una visió global, amb la qual sap que estem treballant amb tots els grups parlamentaris.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Alberto Villagrasa.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidenta. Señor *conseller*, la Administración central del Estado se defiende sola. Se defiende sola con las inversiones que hace en Cataluña. Y las deudas pendientes, las están ejecutando; por ejemplo, la variante de Vallirana, una reclamación histórica que al final el Gobierno del Partido Popular ha puesto en marcha. ¿Ustedes pueden decir lo mismo de la C-55?

Usted hablaba de seguridad, congestión, promoción de la economía, sostenibilidad. Estamos de acuerdo. ¿Estos cuatro condicionantes los cumple la C-55? No. Seguridad, no; congestión, la tiene; promoción económica, por el servicio que da, imposible; sostenibilidad, por favor...

No me hable de bonificaciones, señor *conseller*, lo que hay que dar son soluciones. Las medianas New Jersey posiblemente disminuyen, y es verdad, los choques frontales, pero accidentes los hay cada día. Ayer mismo hubo uno y hubo, pues, unas colas kilométricas en la C-55. ¿Por qué? Porque por desgracia las medidas que ustedes toman pueden solucionar un problema, pero crean otros: que cuando hay un accidente, por pequeño que sea, se crea una ratonera en la cual los servicios de emergencia o los servicios técnicos tienen una capacidad de llegar, pues, muy limitada.

¿Y la solución cuál es? Usted me dirá: «No, hay que buscar soluciones alternativas...» No, si no hay alternativa, señor *conseller*; la alternativa es desdoblarse la C-55. ¿Lo van a hacer, sí o no? ¿Lo tienen previsto, sí o no? Al final, es verdad que mientras se hace esta obra hay que dar una solución. ¿Cuál es? La gratuidad de la C-16, esa es la solución alternativa; temporal, porque la solución final es el desdoblamiento, y siempre se ha dicho así. Y si eso no ocurre lo que se hace es frustrar –frustrar– todas aquellas promesas que se han hecho durante mucho tiempo a aquellas personas que van por la C-55, que viven en Manresa o que viven en el Bages. Y eso no se puede hacer.

Usted habla del Estado, pero habla poco de las diputaciones. Se lo decía antes: de las carreteras con más alto índice, según un estudio en el cual ustedes participan, con mayor grado de accidentes son carreteras de la Diputación de Barcelona. A la señora Mercè Conesa dígame que tiene que actuar ya sobre esas carreteras. ¿Le han exigido algo? ¿Le han enviado alguna carta para exigir a esa defensora de las «esteladas» en su municipio que actúe ya sobre esas carreteras que tienen un grado de accidentalidad tan alto? Porque yo a usted, ni a nadie del Gobierno les he oído nombrar para nada la responsabilidad que tiene la Diputación de Barcelona sobre esas carreteras.

Señor *conseller*, es verdad que hace falta una planificación general para que tengamos mejores carreteras, actuaciones y mirar territorio por territorio, provincia por provincia las actuaciones que hacen falta. Pero yo sí que le digo que en el *top ten* ustedes tienen la C-55. Y le pregunto, una vez más: entre esas soluciones imaginativas o alternativas que tienen, ¿está el compromiso de desdoblarse la C-55? ¿Sí o no? ¿Para cuándo? Y si es así, ¿van a tener mientras tanto los vecinos de la comarca del Bages la gratuidad de la C-16? Déjese de bonificaciones: buen servicio, seguridad y perspectivas de futuro. Si usted quiere garantizar la seguridad, la no congestión, la promoción económica y la sostenibilidad de la comarca del Bages, desdoble la C-55 y ayude a los vecinos a que tengan una seguridad vial y una conducción mucho más segura, sostenible, y que las empresas de la comarca puedan utilizarla de forma segura y promocionar la economía del Bages.

Gracias, señor *conseller*.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Villagrasa. Té la paraula el conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, si vostè fos d'un grup que no ha governat mai i que no està governant, aquesta intervenció –que té un punt d'exotisme, si em permet–, la podríem, poder, entendre. Però que vostè vingui aquí i que ens digui: «Faci que la C-16 sigui gratuïta», per tant, rescati-la, que vol dir a l'entorn d'uns 700 milions d'euros, «faci vostè això.» Ens està dient això, eh?, essencialment. I, a més a més, ens diu: «Desdoblí la C-55.» I ens ho diu amb aquests termes.

Vostès... Miri, ahir el vicepresident Junqueras ho explicava: cada dècima de dèficit que vostès ens impedeixen d'assumir són a l'entorn de 200 milions d'euros. Desdoblar tota la C-55 ens costaria uns 110, 120 milions d'euros. El pressupost que hem destinat enguany a nova xarxa viària és de l'entorn de 40 milions d'euros. Faci els números.

Vostè té la resposta. Vostè té la pregunta, fa la pregunta; vostè té la resposta, perfectament. I ens apareix aquí com si no tinguessin cap mena de responsabilitat en res. Diu: «L'Estat sí que compleix.» I ens parla de la variant de Vallirana. Home, si us plau, vagi al Baix Llobregat i expliqui-ho.

Però, miri: l'any... Hi va haver un moment que es feien uns convenis, i es va fer un conveni l'any 2005 entre la Generalitat de Catalunya, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques aleshores i el Ministeri de Foment. I es va plantejar un seguit de previsions d'inversió que eren dues llistes: 3.000 milions de l'Estat i de la Generalitat. El nivell de compliment per part de la Generalitat d'aquestes inversions, en allò que li corresponia a ella fins a l'any 2012, va ser del 80 per cent; de l'Estat, el 30 per cent. I, per tant, vostè, a l'hora de fer determinades exigències amb un to populista, sigui una mica més prudent. Perquè jo li he donat les dades des d'un punt de vista de seguretat. Li he donat aquestes dades específiques de la C-55, i vostè no les ha volgudes escoltar.

Ens ve a explicar problemes d'accidentalitat greus que existeixen a determinades vies, però l'accidentalitat es redueix en la mesura que s'amplien els carrils. I la diputació..., les diputacions no tenen vies desdoblades, o pràcticament no tenen vies desdoblades. I aquest és un factor rellevant, i vostè, com a bon polític i bon diputat, aquesta dada, que no és menor..., vostè, l'hauria de conèixer.

Per tant, què estem plantejant? Home, els projectes de desdoblament els tenim elaborats. Hi ha un tema de disponibilitat econòmica, de disponibilitat financera. I vostè, això, ho coneix. I, per tant, nosaltres què hem de fer? Hem de gestionar el mentrestant? I com el gestionem, el mentrestant? El mentrestant l'estem gestionant, primer, fent mesures concretes que ens permetin reduir l'accidentalitat en aquesta via, reduir l'accidentalitat a la C-55.

Segon: li dono una dada sobre la C-55. Miri, entre els anys 2015 i 2016 el 35 per cent dels recursos d'inversió en noves carreteres de la Generalitat de Catalunya els hem destinat a la C-55. Fixi's si és important i transcendent aquesta carretera, aquesta via, que té un paper estructurant a nivell territorial. Amb els recursos disponibles, estem fent això. I estem fent una altra cosa, que és plantejar-nos incrementar aquestes bonificacions. I quan hi ha situacions d'incidències... Ja li ho avanço, el dia 19 hi haurà una nova reunió per veure com som capaços de perfeccionar els protocols d'aixecament de barres, en cas d'accidents a la C-55, a la C-16.

Però la darrera qüestió –i aquest és un element en el qual el senyor Santi Rodríguez, del seu grup parlamentari, hi treballa–: nosaltres necessitem un nou sistema de finançament de la nostra xarxa viària; nosaltres necessitem obtenir recursos d'alguna manera perquè aquests peatges que obliguen que molts ciutadans hagin d'utilitzar vies que no tenen prou capacitat puguin ser eliminats. I aquest és el nou model de gestió i de finançament de la xarxa viària que els hem proposat.

I hem proposat de participar-hi –i ens hem reunit amb vostès– als grups parlamentaris, als sindicats, a les patronals, a col·legis professionals, a transportistes, a organitzacions de diversa índole. Perquè el que necessitem és canviar radicalment el model, hem d'anar a un model de finançament que sigui harmònic, sostenible, però que ens permeti atacar aquestes situacions d'uns peatges que en molts casos són radicalment injustos (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i el que fan és aquesta absurditat –permeti-m'ho dir en aquests termes– que hi hagi una C-55 congegionada i una C-16 buida. Podem trobar alternatives, busquem les alternatives. Però això no es fa amb discursos populistes (*remor de veus*), sinó que es fa fent mesures serioses, sòlides i raonables. I en parlarem en la tramitació d'aquests...

La presidenta

Conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...pressupostos. I vostès...

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...si volen –acabo, senyora presidenta–, en tenen la clau; aquí i a Madrid.
Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Proposta de resolució de creació d'una comissió específica d'estudi de l'emprenedoria i els autònoms

252-00003/11

El següent punt de l'ordre del dia és: debat i votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió específica d'estudi de l'emprenedoria i els autònoms. Atès que aquesta proposta de resolució ha estat presentada per tots els grups parlamentaris, iniciarem ara el torn perquè cadascun dels grups fixi la seva posició. En primer lloc, parlarà el senyor Joan García, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Joan García González

Presidenta... Diputats, diputades, són més de 548.000 els autònoms que han decidit, o van decidir el seu dia, llençar-se a creure en un somni amb la valentia d'aquells que saben que no ho fan..., o que ho fan sense cap xarxa de seguretat. Però tot i la seva importància al teixit productiu, seguim constatant que han sigut invisibles per al Govern de la Generalitat, i, de fet, ho estem veient en els pressupostos de 2017. Aquí és on es certifica aquesta invisibilitat, quan la partida més important que dediquen en exclusiva als autònoms és la del manteniment de la web del Departament de Treball. Tota una declaració d'intencions que creiem que podem canviar.

Les dades dels últims anys eren especialment preocupants, amb un descens dels treballadors autònoms acumulat del 9,4 per cent, molt per sobre de comunitats com per exemple Andalusia, amb un 2,2 per cent. Les últimes dades trimestrals són també preocupants, amb una caiguda d'altres del 0,6 per cent. I és que l'autònom pateix possiblement el pitjor de ser treballador per compte aliè, en temes com la precarització laboral, i el pitjor de ser empresari, posant en risc el seu patrimoni.

Però a la vegada el treball autònom és també en la majoria dels casos l'espai adequat per ubicar l'emprenedoria, per començar a construir somnis que, transformats en fets, acaben construint la riquesa del nostre model productiu.

També hem de tenir en compte que no tots els autònoms estan iniciant un projecte; molts d'ells necessiten ajudes per consolidar-lo o, simplement, sobreviure i arribar a final de mes. I aquí hem de fer una menció molt especial de moltes dones autònomes que superen dificultats afegides, però que, tot i això, han sigut protagonistes de la recuperació econòmica i de generació de treball dels últims anys, ja que són els negocis liderats per dones els que es mantenen més en el temps.

Avui, amb la creació d'aquesta comissió que impulsem des de Ciutadans i que ens agradaria també poder liderar, i a la qual s'han sumat i se sumen altres forces polítiques, fem realitat, per nosaltres, una part dels objectius que com a grup teníem en aquesta legislatura: tenir un espai dedicat precisament a aquells que amb els seus somnis poden construir la via de sortida de la crisi que encara sofrem. I no és una comissió –i en aquest cas vull llançar un missatge a Junts pel Sí– per amagar, des del nostre punt de vista, carències, o dibuixar escenaris impossibles, o exercir només d'escolta activa, com ens deia ahir la consellera Bassa parlant del Consell del Treball Autònom. Per nosaltres, aquesta és una comissió on ens comprometem a treballar molt seriosament en l'elaboració de propostes útils per al món autònom.

Són propostes que ja expliquem des de l'inici de legislatura, algunes aprovades, però que encara no estan implementades, no han estat implementades pel Govern, com les mesures per facilitar, per exemple, als negocis consolidats d'autònoms que estan a punt de jubilar-se que no tanquin i puguin passar a aturats d'alta vulnerabilitat, com majors de quaranta-cinc anys o caps de família monoparentals, que els poden

continuar; o mesures com les que vàrem proposar sobre la necessitat de donar solucions als treballadors autònoms que han d'agafar la baixa per maternitat, per incapacitat temporal o accident de treball; o com estem fent al Congrés dels Diputats, on abans d'ahir es va aprovar la tramitació de la Llei de mesures urgents del treball autònom, que inclou, entre d'altres, ajudes a la maternitat i la paternitat, tarifa plana d'un any o la reducció i racionalització dels recàrrecs sobre el no-pagament de la quota.

Totes són mesures proposades per Ciutadans en què no estem dotant de cap privilegi els autònoms, sinó que simplement creiem que estem fent justícia: estem retornant una part de l'esforç que els treballadors autònoms han aportat per a la construcció de la nostra societat, perquè fins ara han sigut ells, els autònoms, els que ens han aportat, i ho seguiran fent, recursos a la caixa de la seguretat social, han generat treball i són responsables de gairebé un terç de l'activitat econòmica a tot Espanya.

En definitiva, i acabant, creiem que des de Ciutadans tenim el deure d'oferir solucions als autònoms i aconseguir que potser, inclús, tinguin temps per seguir l'activitat d'aquest Parlament, que potser pensin que nosaltres, els seus diputats, podem fer alguna cosa per millorar una mica, potser només una mica, la seva vida i que potser els posarem les coses menys difícils o que inclús, potser, el que estem fent avui, amb la creació de la comissió del treball autònom, serveix d'alguna cosa.

Gràcies, presidenta, diputats, diputades.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, té la paraula la senyora Alícia Romero, del Grup Parlamentari Socialista.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades. Bé, doncs, avui fem una molt breu intervenció per donar suport a aquesta comissió sobre els treballadors autònoms i els emprenedors. És un tema de què hem parlat molt sovint en aquesta cambra i en diverses comissions, i suposo que no per parlar-ne prou, doncs, millorarem les seves condicions, però esperem que el treball que fem serveixi perquè posem negre sobre blanc davant d'alguns reptes que tenim i algunes solucions, i realment el Govern les tiri endavant. Perquè sense la voluntat del Govern, consellers, és veritat que, per moltes comissions que fem, després, doncs, no es poden millorar les condicions de treball ni d'uns ni dels altres, ni les de treball ni les d'entorn, ni tot allò que necessiten per, realment, tenir una millor situació.

A Catalunya tenim, i ho ha dit també el diputat García, 278.000 persones que són autònomes. És una xifra que va creixent. Som la comunitat autònoma que tenim més autònoms, és veritat; ara un 35 per cent ja de dones, és a dir que les dones comencen a emprendre d'una manera molt clara, i també els estrangers guanyen també quota pel que fa, doncs, als autònoms: en aquests moments ja són un 8,7. Són xifres importants, són xifres interessants, però també hem d'anar amb compte sobre què, també, hi ha un augment sempre d'autònoms o d'emprenedors en el nostre entorn quan estem en moments de crisi. Molt sovint és perquè el fet de no trobar feina acaba obligant les persones a emprendre, a fer-se autònom i, per tant, a intentar iniciar, més enllà de la vida laboral per compte d'un altre, doncs, una aventura que no sempre acaba sortint bé.

És veritat que milloren també els índexs de, diguéssim, mortaldat, però, tot i així, hem d'estar ben atents, perquè ha sortit un nou fenomen que saben vostès, que és el del fals autònom, que no deixa de ser preocupant, perquè al final són persones que haurien de donar servei a diverses empreses, acaben estant molt condicionades només a una, i això, finalment, doncs, no és un autònom: és algú que treballa per compte d'un altre amb una falsa relació. Per tant, aquest és un element que haurem de treballar i haurem de plantejar per veure com solucionem, doncs, justament aquest nou fenomen que ha aparegut darrerament, sobretot amb la situació de crisi.

I amb els autònoms –n'hem parlat moltes vegades– hi han reptes en fiscalitat, en com es passa de ser autònom a empresa, perquè pots ser autònom, però en el moment que comences a contractar personal, doncs, potser és millor passar a empresa, és a dir, hauríem de veure també com aquests passos milloren també les condicions.

Després tenim el darrer estudi del *Global Entrepreneurship Monitor*, de l'any 2015, que jo, que veig aquí l'Oriol Amat, em fa gairebé vergonya parlar d'això, perquè ell és un expert en tema d'emprenedoria, i espero que pugui estar en aquesta comissió, o jo els demanaria a Junts pel Sí –i ara em poso on no em toca– que realment l'Oriol Amat pogués formar-ne part, perquè és veritat que és, jo crec, una de les persones que més en sap; ha dirigit estudis com aquest i coneix molt bé l'entorn en què ens movem.

Si hi ha dos reptes que diu aquest estudi que tenim en l'àmbit de l'emprenedoria és justament la dificultat que tenim a la nostra societat sobre la valoració que hi ha de l'emprenedoria, és a dir, com hi ha una percepció encara baixa sobre l'estatus que genera ser emprenedor. A molts països l'estatus econòmic o social és molt positiu, aquí no ho és tant, i aquest és un element clau perquè la gent emprengui.

I el segon element és justament quina percepció tenim a l'hora de tenir oportunitats per crear empresa. Aquí estem deu punts per sota de països innovadors del nostre entorn. Això vol dir que a la gent ja no només li costa crear una empresa perquè no és un element social massa positiu, encara que ha crescut i ha millorat en els darrers anys, sinó també perquè creu que hi han poques oportunitats. I estar deu punts per sota de països innovadors que tenim al nostre entorn, doncs, fa que aquí tinguem reptes importants a treballar, sobretot si tenim en compte que creix molt l'emprenedoria en èpoques de crisi, com he dit, sobretot pel que fa a l'autoocupació. I no podem confondre autoocupació amb emprenedoria: qui vol emprendre és perquè té una idea i té ganes de desenvolupar un producte o un servei, i el que s'autoocupa ho fa perquè no troba feina i, per tant, no té la voluntat ni la capacitat d'emprendre. Això és molt important tenir-ho en compte i veure com podem solucionar això.

Hi ha després un altre element que jo crec que la comissió també estaria bé que treballés, que és el tema dels intraemprenedors, és a dir, d'aquell que emprèn, dins d'una empresa, un nou producte, un nou servei, o crea una *spin-off* dins la mateixa empresa. Aquest és un fenomen també que en els darrers temps ha sortit, que també està creixent a Catalunya i que probablement, doncs, hauríem de ser capaços també de treballar.

Malgrat que fa molts anys que parlem d'emprenedoria i d'autònoms, crec que és un tema prou important, que tenim encara molt camí per recórrer per trobar-nos en els nivells de països innovadors del nostre entorn, i, per tant, tant de bo aquesta comissió tingui una data de començament i de final, tanqui propostes i el Govern les pugui implementar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Romero. A continuació, té la paraula el senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Bé; gràcies, presidenta. Consellera, conseller, esperem no fer cert el tòpic que, quan no saps què fer amb un tema, crees una comissió. Perquè és cert que la temàtica que es proposa estudiar en comissió afecta –ja s'ha explicat per aquí– un col·lectiu important i que requeriria l'aplicació de mesures també radicals per millorar la seva situació; és cert, per exemple, que cal millorar la protecció social dels autònoms i la seva equiparació en drets i obligacions amb la resta de treballadors, com també seria cert, per exemple, que caldrien polítiques més concretes de suport a sectors de la producció que encara avui dia estan patint la crisi, encara estan castigats, per evitar que el creixement de la desregulació laboral, que aboca molta gent a fer-se autònom sense ser la seva voluntat..., o que també és cert que caldria garantir l'accés al crèdit per a aquells emprenedors amb idees que ens poden permetre generar treball i riquesa. Tot això és cert, entre un grapat d'altres coses, i per això vam acceptar proposar conjuntament la creació d'aquesta comissió.

Ara bé, em permetran manifestar –ho sento, eh?– la poca confiança en l'efectivitat de les comissions d'estudi parlamentàries per resoldre qüestions concretes de la gent, com ha demostrat la recent història parlamentària. Bàsicament, per dues qüestions: el mecanisme de funcionament mateix d'aquestes comissions, i en segon lloc, per la capacitat real del calendari d'un parlament que ja té una quarantena de comissions creades en aquest moment, trenta-nou si comptem els grups de treball i els intergrups.

I una comissió d'estudi sobre un tema ja estudiat, com és el que ens ocupa –i que a ningú ens ve de nou, crec, perquè, si no, seria preocupant–, al nostre entendre té una única virtut, tindria una única virtut: ser capaç de trobar els consensos necessaris en un informe final que tingués voluntat de ser complert. I aquí és on ens trobarem, jo entenc, dos problemes, que són els que hauríem de resoldre i els proposo que resolguem, si volem que això que aprovarem serveixi per a alguna cosa real. El primer és que probablement algunes propostes en què podem o no coincidir seran de competència estatal, i aquest serà un primer problema. Però, és clar, abans ens haurem de posar d'acord en les propostes, i aquí tenim el segon problema, perquè no estem parlant d'una qüestió de gestió sinó d'una qüestió del model laboral que defensem, i el model laboral que defensem, tal com hem vist en diferents comissions, difereix una miqueta.

Per resumir, aquí, al nostre voltant, hi ha una concepció liberal que confon i que prefereix confondre empenedoria amb treball autònom, que considera que el treball autònom i l'autoocupació és el model que cal expandir i potenciar per superar la crisi. I hi ha una altra concepció que considera que prioritant aquest model el que hi haurà, cada vegada més, seran els autònoms dependents, perquè això, justament, el que fa és reduir costos a les empreses utilitzant una estratègia d'externalització del treball basada en l'autoexplotació dels autònoms, que, per necessitat, renunciïn a unes condicions de treball dignes, que és la realitat que ens estem trobant al país. I això no té punt intermedi –això no té punt intermedi.

Per tant, aquí desconfio que ens puguem posar molt d'acord, perquè..., de la mateixa manera que alguns estudis recents ens diuen que el més de mig milió d'autònoms del nostre país ho són per obligació i que un 70 per cent declaren que ho són perquè no poden ser assalariats i voldrien ser-ho. Per tant, tenim una pista de per on podem anar. Això vol dir que ens haurem de centrar en els elements en què segur que coincidim.

Coincidim que cal fomentar l'empenedoria? Sí, segur. Per tant, centrem-nos aquí. Ara, parlem de quin tipus d'empenedoria, perquè hi ha empenedoria que es pot posar al servei del diner o al servei de les persones, al servei de l'economia, al servei d'allò comú; tot és empenedoria, i és qüestió també que debatem i que ens posem d'acord, perquè no tots els objectius seran coincidents.

Coincidirem també que els treballadors autònoms tenen enormes greuges comparatius en les seves condicions laborals amb relació als treballadors assalariats i, per tant, cal millorar-les; aquí coincidirem. Ara bé, també aprofitarem, alguns, per fer un altre debat, que és denunciar la pretensió de representativitat que del col·lectiu fan algunes persones, fent ostentació pública cada vegada que parlen de la paraula «empenedor» i de la paraula «autònom», però no aportant mesures que permetin al país tenir un model laboral amb drets, amb garanties, amb salaris dignes, sinó aprovant reformes laborals que el que han fet és provocar desregulació, baixes salarials, i que, òbviament, en aquest cas, qui en surt més perjudicat és el darrer de la fila, que en el cas que ens ocupa són els autònoms.

Per tant, malgrat les reticències que he manifestat a l'inici, que crec que han vist vostès que he anat manifestant al llarg de tota la intervenció, malgrat la convicció que no farem una gran aportació col·lectiva al país per falta de temps, per falta de mitjans i de competències per fer-ho, malgrat tot això, és evident que hi ha elements de debat que cal fer i hi ha elements que ens poden permetre arribar a conclusions compartides que poden afavorir aquest col·lectiu. I en això ens comprometem, a posar-nos a treballar en la mesura de les nostres possibilitats, i per això votarem, lògicament, a favor de la proposta que hem presentat de la comissió rècord, número 40, en aquest Parlament.

Presidenta, consellera, conseller, moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies diputat. A continuació, té la paraula el senyor Alejandro Fernández, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, presidenta. Bé, nosaltres som diputats i, en conseqüència, la nostra tasca és legislar, quan toca; fiscalitzar l'acció de govern, en aquest cas els partits que no hi donem recolzament, i impulsar l'acció de govern, que això sí que és una tasca compartida per tots independentment de si estem en grups que recolzen el Govern o

no. I aquesta és una comissió que té sobretot la funció d'impulsar, impulsar un govern que no està responent adequadament. No m'allargaré amb més explicacions, perquè les intervencions anteriors ja ho han expressat de manera clara: el reguitzell de resolucions, mocions i més mecanismes parlamentaris per parlar d'autònoms i emprenedors és espectacular, i la resposta del Govern ha sigut sempre tímida i feble.

Aquesta comissió, en conseqüència, ha de ser un toc d'alerta més, una manera d'introduir a l'agenda del Govern polítiques que fins ara no ha impulsat, sobretot si tenim en compte que les darreres dades que s'han presentat en el pressupost són bastant preocupants. Abans s'ha fet referència, i hi coincideixo, a les partides gairebé inexistents per a autònoms, però és que, per exemple, la partida d'emprenedoria passa de 47 milions i mig a 46,3, és 1.200.000 euros menys, que algú pot pensar que no és una barbaritat, però és que, clar, quan s'està dient que s'està augmentant la despesa social això reflecteix perfectament les prioritats del Govern en la mesura que no hi ha millor política social, en definitiva, que l'ocupació, i estem parlant d'ocupació.

En qualsevol cas, aquesta comissió ens ha de servir també, i parlo ja en nom del Grup Popular, per aportar moltes de les nostres propostes, com, per exemple, poder iniciar activitat amb declaració responsable prèvia a la formalització de la llicència; això té com a objectiu fonamental que cap tràmit sigui un obstacle per a la ràpida constitució de l'empresa i poder generar ocupació. Serà una comissió on podrem analitzar la fines-treta única empresarial –anys i anys, i la cosa no acaba d'arrencar de manera adequada. O serà una comissió, efectivament, on podrem analitzar com combatre el fenomen del fals autònom –també s'hi ha fet referència abans, en la intervenció de la portaveu socialista. I aquí, doncs, el Grup de Ciutadans, ja que s'ha ofert a liderar la comissió, segur que ens podrà aportar alguna experiència de fals autònom, en aquest cas, mala praxi, perquè la puguem analitzar convenientment.

En definitiva, aquesta comissió també hauria de servir per fer una miqueta de pedagogia, pedagogia de la cultura de l'emprenedoria de l'autònom, pedagogia de l'esperit. Ho dic perquè també hi ha hagut alguna intervenció que, en fi, com deia aquell, «con estos amigos, ¿para qué necesito enemigos?», deuen pensar molts autònoms després d'haver sentit el representant de Catalunya Sí que es Pot.

Quins són aquests valors que ara mateix alguns pensen que no estan de moda? Cultura de l'esforç, llibertat econòmica, creixement econòmic com a garantia d'ocupació, i ocupació com a garantia de polítiques socials; fil per randa, els valors que han tingut sempre els autònoms, i que són, també cal dir-ho, els valors del Partit Popular de sempre.

Per tant, avanço que participarem d'una manera entusiasta i intensa en aquesta comissió.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Fernández. A continuació, té la paraula el senyor Albert Botran, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Albert Botran i Pahissa

Bé, gràcies. Fa un parell de setmanes ens visitava el geògraf David Harvey, que, doncs, ha sigut bastant celebrada la seva conferència, perquè des d'una veu molt autoritzada també tenia un punt de vista crític sobre el turisme i el model de ciutat.

Però la trajectòria de Harvey, doncs, no la basa només en l'anàlisi del turisme, sinó que això ho emmarca en el que ell s'ha dedicat a fer fonamentalment, que és a analitzar les transformacions del capitalisme en els últims quaranta anys, i, per tant, el resultat de les societats com la nostra i la forma que tenen, i per què és així.

I una de les coses que explica és que el model econòmic que avui vivim és el resultat que en un determinat moment històric el neoliberalisme i el capital, doncs, es van adonar, van decidir que el món del treball tenia un excessiu pes respecte al capital i que, per tant, tant Reagan com Thatcher, com tots els seus deixebles, van dirigir les seves polítiques a desfer aquest equilibri que s'havia donat durant unes dècades i a disciplinar el món del treball. I d'això en són resultat principalment, doncs, fenòmens que aquí debatем recurrentment, no?: les deslocalitzacions, la desindustrialització i el trossejament dels antics grans centres productius en xarxes jeràrquiques de clients i proveïdors. I d'això és fruit també l'expansió del món dels autònoms.

En les economies de capitalisme desenvolupat com la nostra, el que un dia van ser feines d'empleat avui són petits negocis o són autònoms. I d'aquesta manera, doncs, el gran capital s'estalvia una bona part en salaris i en protecció social, dispersa aquella incòmoda concentració obrera que facilitava la lluita sindical i les conquestes de drets en l'època central del segle xx. I evidentment el problema és que tot això va acompanyat, evidentment, s'ha plantejat ja, d'un procés de precarització.

Paradoxalment, per això, i en algunes intervencions que m'han precedit, doncs, també se n'han fet ressò, la construcció ideològica d'aquest sector dels autònoms idealitza, no?, l'emprenedoria; idealitza aquests petits negocis com si es tractés, doncs, del que abans s'anomenava «la petita burgesia». El mateix títol de la comissió contribueix una mica a aquesta confusió, no?, «emprenedoria i autònoms», quan per «emprenedoria» a vegades ens referim, doncs, des del que munta un forn de pa fins al que ha muntat una gran empresa, no?; hi contribueix a aquesta confusió. Però el cert és que la majoria, la majoria d'autònoms no deixen de ser part de la classe treballadora, que ha substituït els antics patrons pels clients que li fan aquests encàrrecs i li paguen. I en molts casos, doncs, són aquests autònoms dependents.

És més, una comissió d'estudi sobre els autònoms també haurà d'atendre aquells autònoms que són autònoms però volen deixar de ser autònoms; és a dir, els falsos autònoms, que ja s'ha apuntat aquí, i que, en nombre de dades, doncs, CTAC-UGT calcula que al voltant d'un 30 per cent de les noves altes en el règim d'autònoms ho són d'aquest perfil de fals autònom. I que els últims anys hem tingut almenys dos grans exemples de lluites en el sector, eh?: la victòria de la marea blava de les subcontractes de Movistar i una lluita que encara a dia d'avui dura, que és la del sector de la carn i de les falses cooperatives, no?; doncs, treballadors que un dia van ser, per exemple, empleats, obrers d'un escorxadador municipal, i que avui dia són feliços autònoms que s'han de comprar ells els ganivets i que, evidentment, no tenen coixí per a la baixa ni per a les vacances, no?

Feta aquesta constatació obligada, doncs, de la gran diversitat interna del sector, això és el repte de la comissió d'estudi. Aquesta diversificació, que era precisament el que buscava el capital i el neoliberalisme quan va impulsar els canvis amb què començava la intervenció, aquesta diversificació, doncs, dificulta la unitat reivindicativa dels sectors, dificulta la sindicació, dificulta que tinguin una veu pròpia en el debat polític sobre les mesures que l'afecten i sobre com poden millorar.

Per tant, a la comissió d'estudi ens proposem ser rigorosos en l'anàlisi d'aquest sector social, donar veu a les diverses veus que reflecteixen diferents realitats, i, en conseqüència, doncs, proposar polítiques concretes i no genèriques preveient l'impacte que tindran en la recaptació fiscal, en la redistribució de la riquesa, i apuntant com a prioritat la lluita contra la precarietat i pels drets socials.

I votarem a favor de la constitució de la comissió d'estudi.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Botran. A continuació, té la paraula el senyor Jordi Munell, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bon dia. Bé, el tema que ens ateny és un tema, com heu vist, de fet, en les intervencions precedents, important, és un tema que desperta passions, desperta vehemència. Per què? Perquè és un tema, en l'economia i en la societat catalana, suficientment important. Ahir teníem xifres, ens les donava la consellera, gairebé 550.000 persones amb la condició o amb la filiació d'autònoms a la seguretat social. Per tant, és una realitat econòmica crucial, vital per a l'economia del país i pel que això suposa, eh?

Nosaltres sempre entenem també l'autònom..., i combatem també aquest tema dels falsos autònoms, evidentment, però sempre tenim l'autònom com el sinònim de l'emprenedor, eh?, una persona amb empenta, amb emprenedoria. Aquest ADN de l'economia catalana, si la mirem des de fa molts segles d'història, eh?, és l'emprenedor que en aquests moments la fórmula jurídica i la fórmula econòmica que té, legalment, és convertir-se en autònom. I encarna, justament, doncs, aquest fet inicial, de fet, de moltes de les empreses, petites, grans, mitjanes, que hi ha al nostre país.

Per tant, com dèiem, és un tema essencialment important, en el Parlament ha passat contínuament, passa: preguntes, interpellacions. Ahir mateix en teníem una; la consellera ens explicava què es fa amb el «Catalunya emprèn», aquesta dotació de 20 milions..., aquí escoltem també grups de l'oposició que és insuficient... De fet, sempre..., nosaltres també pensem: mai és prou, mai fem prou, evidentment, perquè és un sector especialment crucial com dèiem abans, eh?

També ens parlava ahir d'aquests nous trenta-set assessors territorials que hi hauran al territori justament per ajudar, doncs, els emprenedors a convertir-se en autònoms i engegar iniciatives empresarials, i, per tant, com dèiem, és un element essencialment imprescindible en l'economia catalana.

Com hem dit abans, uns veuen que no es fa res o es fa poc, uns veiem que fem però es fa poc, perquè no tenim més recursos i en voldríem més, eh? En tot cas, això ens porta, doncs, a crear aquesta comissió, que justament estudiï si el que es fa és suficient o s'ha de fer més, i com s'ha de fer més, d'on han de venir els recursos, i, per l'altra part, també combatre aquelles males praxis que puguin existir també en aquest món, eh? Per tant, jo volia posar de manifest, també, doncs, algunes paraules que ja s'han fet servir aquí. Quan parlem de l'emprenedor, de l'autònom, també ja s'ha dit la cultura de l'esforç, el somni; jo hi afegiria, també, en bona part, doncs, el risc, l'aventura, però també l'esperit de superació, la creativitat, la resiliència, la perseverança, aplicar un talent o una capacitat que té un mateix, eh?, i, per tant, continuar insistint amb aquest sinònim, no?, d'«autònom» com a «emprenedor», i finalment com a «empresari», i, per tant, clau en l'economia del nostre país i en el model del nostre país.

Aquesta comissió, doncs, que impulsem que es creï, alguns l'hem vist, també, amb molta passió i altres possiblement amb una certa incredulitat, que esperem que canviïn al llarg del treball de la comissió, sí que estem convençuts, nosaltres, que podrà prendre mesures i que podrà impulsar fins i tot canvis legislatius, que és la feina, també, dels parlamentaris que estem en aquesta cambra, eh?

Per tant, impulsar tot el que fa referència a millorar; fer créixer la cultura emprenedora en el món de l'escola ja s'està fent; es pot fer, evidentment, molt més, fins a la universitat; com es poden fer polítiques que estimulin justament, doncs, el pas aquest de la..., quan algú té la..., pensar ser emprenedor, el pas per fer-lo fer; per tant, el model d'assessorament i informació; facilitats. Estudiar també la situació de les *start-ups* a Catalunya; quines propostes es poden fer encara de cara endavant. Avaluar i millorar el programa «Catalunya emprèn». Internacionalitzar, també, aquestes microempreses, les empreses dels autònoms. Pensar també què es pot millorar, encara, de tot el sistema d'incubadores i d'acceleradores d'empreses que tenim al nostre país. Evidentment, revisar l'Estatut del treball autònom; aquí, segurament, doncs, ens tocarà, també, barrallar-nos, discutir-nos amb el Govern central, amb la feina dels nostres parlamentaris d'allà. El tema de les cotitzacions, cotitzacions socials; les prestacions que reben els autònom; problemes, com ja s'han posat de manifest: la maternitat, les baixes, la pensió final. El tema de garantir el cobrament de les factures als autònoms, eh? Per tant, el tema, també dels autònoms a temps parcial, eh?

Per tant, fronts per estudiar i per debatre i per buscar propostes de millora són molts, no? El tema de la fiscalitat progressiva, a mesura que incrementen la facturació. Un altre tema importantíssim, la simplificació administrativa, de la qual es parla molt però que també ha d'arribar a la creació, doncs, de..., a l'inici de les empreses per part d'emprenedors, eh? O el tema –també s'ha dit abans– que els autònoms puguin participar, també, eh?, en la discussió, doncs, dels temes socials o dels temes de legislació o de competència a nivell de país.

Com ja hem esmentat abans, també, completament d'acord...

La presidenta

Diputat...

Jordi Munell i Garcia

...a analitzar el cas dels...

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Jordi Munell i Garcia

...falsos autònoms –i ja estic acabant–, eh? I, per tant, doncs, volem un país, i en aquesta comissió volem treballar-hi, eh?, que sigui un ecosistema en el qual els emprenedors i els autònoms puguin néixer, créixer i reproduir-se, perquè és un model bàsic per a l'economia del nostre país.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Senyor Vidal, per què em demana la paraula?

Marc Vidal i Pou

Sí; per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Marc Vidal i Pou

Era pel senyor Alejandro Fernández... No, que ha parlat del diputat de Catalunya Sí que es Pot, crec que sóc jo... (*Veus de fons.*) Sí que ho ha dit. Molt bé.

No, no, vull dir, la interpretació que puguin fer els autònoms sobre qui és el seu enemic o no, no ho sé, m'és igual. En tot cas, del que estic bastant convençut és que el 70 per cent d'autònoms que diuen que ho són per necessitat saben perfectament que el seu obstacle principal és el fariseisme del Partit Popular, que mentre amb una mà els defensa, segons diu, amb l'altra mà el que fa és desregular el mercat de treball i afavorir precisament les grans empreses que els subcontracten en les pitjors condicions possibles.

Gràcies.

(*Aplaudiments. Alejandro Fernández Álvarez demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Fernández, per què em demana la paraula?

Alejandro Fernández Álvarez

Contradiccions. Trenta segons.

La presidenta

Trenta segons, senyor Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Ni caldran, trenta segons. No, simplement per aconsellar-li al senyor diputat que agafi les dades de les enquestes del Centre d'Investigacions Sociològiques i vegi el percentatge de vot entre els autònoms del seu partit: no els vota ni el Tato. Per tant, aquesta és la dada fonamental per analitzar qui recolza a qui.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Estem cridant a votació.

(*Pausa llarga.*)

Posem a votació la Proposta de resolució de creació d'una comissió específica d'estudi de l'emprenedoria i dels autònoms.

Comença la votació.

La Proposta de resolució de creació d'una comissió específica d'estudi de l'emprenedoria i els autònoms ha quedat aprovada per 123 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Es suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a la una del migdia i tres minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, de Territori i Sostenibilitat i de Treball, Afers Socials i Famílies.

La presidenta
Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'espai català de comunicació audiovisual

302-00089/11

El setzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'espai català de comunicació audiovisual, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a presentar-la, té la paraula el senyor Albert Botran.

Albert Botran i Pahissa

Bé, gràcies. És una hora complicada, aquesta. Expliquen que Ronald Reagan va dir que si hi havia alguna emergència el despertessin, fins i tot si estava reunit amb el seu Govern. A vegades en el Ple penso que hauríem de dir: «Si hi ha alguna cosa important al Ple, desperteu-me, fins i tot si estic al Ple.»

La d'avui és una qüestió important, parlem de l'espai català de comunicació audiovisual i la nostra moció l'hem articulada al voltant de quatre grans eixos reivindicatius. El primer és el reconeixement, doncs, de la gent que ha lluitat per poder veure TV3 i, per tant, per fer d'ella alguna cosa més que un canal autonòmic, sinó una eina d'articulació interna de tota la comunitat lingüística catalana. En el cas del País Valencià, la lluita és molt més coneguda perquè també ha sigut molt més dura l'oposició, històricament, de l'Estat i dels seus aliats, i per això demanem, per exemple, que en les negociacions per restablir les emissions s'incorpori també aquesta societat civil, aquest teixit associatiu que ha sigut el nervi per mantenir les emissions en el País Valencià. En altres territoris la lluita és més petita, és menys coneguda, però no per això és menys important. Sense aquesta lluita, doncs, avui hi hauria moltes menys persones que considerarien TV3 i Catalunya Ràdio les seves televisions i ràdios de referència. Per tant, en primer lloc, reconeixement.

En segon lloc, garantir la cobertura. Políticament, això vol dir acords de reciprocitat amb altres governs, i tècnicament, vol dir, doncs, petites adaptacions que ho permetrien.

En tercer lloc, garantir continguts que reflecteixin el conjunt de terres de parla catalana. Ha sigut una coincidència que en aquests dies, entre que vam fer la interpellació i hem treballat la moció, doncs, s'han produït, per exemple, uns capítols d'*El gran dictat territori*, amb concursants de la Franja de Ponent, del País Valencià, de les Illes, de Catalunya Nord. Doncs, bé, parlàvem de coses com aquestes. Fem que un espectador de Perpinyà, per posar el cas, se senti tan reflectit, en la mesura del possible, en aquestes televisions i aquestes ràdios, com ens sentim la gent que vivim en Catalunya estricta. Per això, específicament, en el cas de Catalunya Nord hem defensat, doncs, corresponsalia, i per això també hem defensat la possibilitat d'una desconnexió territorial, com existeix en altres zones dintre del Principat.

Relacionat també amb continguts, la presència de l'occità, que reclama, doncs, la comunitat organitzada i el moviment associatiu occità. I treballar perquè tots puguem veure el mateix, tot el domini lingüístic pugui veure els mateixos continguts de TV3, els mateixos continguts d'IB3, els mateixos continguts de la futura televisió pública valenciana.

I, finalment, la proposta més estratègica, la creació d'un consell de l'espai de comunicació audiovisual en català. També amb posterioritat a la interpellació que vam fer, doncs, es va fer un anunci a través del secretari de Comunicació pel qual, doncs, hi hauria una primera producció conjunta amb IB3. Doncs això ens sembla intel·ligent, ens sembla una línia de futur per fer valer el que som: una comunitat de 14 milions de telespectadors potencials i radiooients que si ens presentem com un sol comprador, que si unim esforços en producció, que si ens coordinem en les emissions de tots els canals, doncs, serem molt més forts, mentre que anant per separat ja sabeu que la mata de jonc, «la trencarà tota un fadrí de vuit anys, que sol un jonc no hi romandrà», Ramon Muntaner.

Agrair la disposició, finalment, dels grups esmenants a negociar, i agrair, sobretot, la feina del moviment associatiu Acció Cultural del País Valencià, Voltor i l'Obra Cultural Balear, la Federació d'Entitats de la Catalunya Nord, la Plataforma per la Llengua i Enllaçats per la Llengua, amb qui he tingut, doncs, el gust de col·laborar per elaborar-la.

I al cap i a la fi, que aquesta moció es transformi en realitats depèn de la prioritització que hi doni el Govern. Això també depèn de quant insistent sigui la CUP, i ho serem, però sobretot de quant intensa sigui també la reivindicació dels qui esteu a primera línia d'aquest objectiu. Vosaltres dos sou els legítims dipositaris d'aquestes reivindicacions, feu-vos-les vostres i que el Govern, doncs, consideri prioritaris els compromisos que avui contreu amb la votació d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Botran. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula la senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Bé, agrair a la CUP la presentació d'aquesta moció perquè sempre és bona qualsevol ocasió per posar damunt la taula la importància que tenen els mitjans de comunicació com a difusors i com a divulgadors, també, de la llengua, i, per tant, de la manera en què entenem la cultura, en què entenem la societat, en què entenem el món, que és una manera que es representa també amb la llengua, i evidentment, la realitat històrica i cultural dels territoris que formen part del domini lingüístic català.

Dit això, un petit «però» al títol de la moció, perquè nosaltres entenem que parlar de «l'espai català de comunicació audiovisual» seria molt més ampli. Estem parlant, bàsicament, en aquesta moció només d'una part concreta d'aquest espai, dels mitjans de comunicació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i dels mitjans públics dels altres països de parla catalana. Però no hi ha referència als mitjans locals, per exemple, que són una pota importantíssima en tot el nostre territori de l'espai català de comunicació audiovisual, o els canals de televisió locals o territorials, o els mitjans comunitaris, o l'Agència Catalana de Notícies, no? Per nosaltres és això, l'espai català de comunicació audiovisual. És un petit «però» molt semàntic, però, bé, aprofitem per posar en valor, no?, tota aquesta pluralitat de mitjans que tenim en l'espai català de comunicació audiovisual.

Anant al contingut de la moció, i especialment de les nostres esmenes. Les esmenes que hem fet són bàsicament les esmenes que ens va fer arribar la Plataforma per la Llengua, als diversos grups parlamentaris, i que nosaltres ens hem fet nostres perquè les compartíem plenament, i, per tant, entenem que era important, no?, que també des de les plataformes ciutadanes i des dels experts en temes de llengua intentin millorar-nos els textos de les nostres mocions, i no només estiguem parlant-ho des de..., els polítics en el Parlament de Catalunya, i eren bones aportacions. Agraïm que s'han pogut incorporar amb matisos i amb millores, de fet, i, per tant, farem suport no només a la moció, que ja anàvem a fer-hi suport, sinó a la moció millorada també amb les esmenes de Junts pel Sí i amb aquestes esmenes incorporades.

Volem, però, també fer un petit advertiment d'un perill, que és que, tot i que ha quedat matisat amb les esmenes, és una moció que partia d'un cert «principatcentrisme» respecte de la resta dels territoris del domini lingüístic català. Gairebé a tots els punts es parlava en relació amb els altres territoris del domini lingüístic català només fent esment a fer-hi arribar els mitjans de comunicació i els continguts dels mitjans de comunicació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I, en canvi, creiem en la importància –que s'ha millorat en la moció i finalment hi queda reflectit– de parlar d'aquesta reciprocitat i de treballar des de la bidireccionalitat amb la resta dels territoris de parla catalana i amb els seus mitjans de comunicació públics.

Creiem que això, precisament, és el que els dona una potència, als recursos i als mitjans audiovisuals públics de tots aquests territoris, aquesta reciprocitat i aquesta bidireccionalitat, i que, a més, precisament és el que ens pot fer millorar el tracte com a iguals entre els uns i els altres des del respecte a les diversitats que existeixen i a les també diversitats ideològiques dels seus governs i de la pluralitat dels seus mitjans de comunicació.

Ha estat, en aquest sentit, millorat i, per tant, valorem, no?, que quedarà una moció interessant que ens permetrà aprofitar una oportunitat històrica que tenim, especialment, amb el País Valencià i amb les Illes Balears, amb nous governs progressistes en aquestes dues comunitats, que aposten no només pel català, sinó especialment aposten pels serveis públics i també, per tant, pels serveis de comunicació públics i per l'enfortiment d'aquests mitjans de comunicació i d'aquests serveis de comunicació a partir, també, d'aquest intent de fer xarxa amb els del Principat, amb els de Catalunya.

I, per tant, amb aquest respecte i amb la humilitat i amb el consens amb què hem de treballar conjuntament, entenem que això pot ser, doncs, un nou punt de partida per fer millors xarxes i millors espais, i millors espais de comunicació audiovisual, tant el català com el de la resta dels països de parla catalana, sumant les sinergies, sumant els continguts i sumant tot allò que es fa bé des del pluralisme de cada una de les nostres xarxes públiques.

«Merci».

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació té la paraula el senyor Sergi Sabrià, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Sergi Sabrià i Benito

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, en primer lloc, començo per agrair la presentació de la proposta per part de la CUP. A nosaltres sempre ens sembla important parlar del domini lingüístic català i de l'espai català de comunicació audiovisual. Crec que és imprescindible també agrair totes les facilitats que ens ha donat el diputat Botran per poder transaccionar, i també, de part de Catalunya Sí que es Pot, la diputada Ribas per arribar a acords. També, i ara no els..., sí que els veig, la gent de la Plataforma per la Llengua, que ens ha presentat propostes de millora, que avui hi són i que les podrem aprovar, i que a més a més, doncs, ens acompanyen. Dir ja ara que votarem a favor de tots els punts d'aquesta moció i que estem molt satisfets del seu resultat final.

Pel que fa a..., per fer un repàs a les nostres esmenes, només dir que em sembla que en cap cas canviaven el fons, però que en alguns casos sí que comportaven millores tècniques i que, en d'altres, el que volíem reforçar és que quedés clar allò que ha representat TV3, allò que han representat Catalunya Ràdio i la corporació per a la llengua durant tots aquests anys i que, malgrat recull la moció que existeix capacitat de millora i que ens queda feina per fer, tots sabem que TV3 ha estat importantíssima per al català i que aquest reconeixement cal fer-li cada vegada que en tinguem oportunitat, alhora que som exigents i que li demanem encara més.

A Catalunya, per experiència, sabem que els mitjans de comunicació han sigut una eina potentíssima per donar a conèixer la nostra llengua, sabem com ha ajudat a normalitzar el català entre milers de persones vingudes d'altres llocs i que no el tenen, o que no el tenien com a llengua d'ús habitual. Una gran feina dels mitjans catalans, dels públics, dels privats, dels nacionals i dels locals, com també feia notar la diputada Ribas.

Per tant, no ens enganyem, si aquests mitjans no existeixen a altres zones, també és una manera d'ofegar l'ús social de la nostra llengua en aquests territoris. I, per tant, insisteixo que és responsabilitat d'aquest Parlament reconèixer la tasca feta, alhora que seguir treballant per reforçar el català per tots els mitjans.

Entro en el text de la moció, a mi em posa la pell de gallina i a la vegada els pèls de punta, haver de fer avui un reconeixement a totes aquelles persones que des de l'any 1983 han batallat perquè TV3 pogués arribar més enllà dels límits de la Catalunya autònoma. La pell de gallina per la feina feta, per com alguns se la van jugar i per com i quant es mereixen aquest homenatge. I al final, un d'aquells fets que si aquest fos un estat realment democràtic, no haurà calgut fer-ho, jugar-se-la, com deia abans, i probablement tampoc l'homenatge perquè la seva lluita no hauria estat necessària. Però hem normalitzat fins a tal punt l'atac i la posada en qüestió constant de la nostra llengua, que ja no ens sorprèn tant com ens hauria de sorprendre. I resulta que sí, que durant més de trenta anys, hi ha hagut entitats i gent que ha hagut de batallar per fer arribar Televisió de Catalunya a aquestes zones.

I malgrat això, malgrat tota aquesta lluita, malgrat que tenim la raó i la llei de part nostra, avui, encara, el darrer punt d'aquesta moció ha d'instar el Govern a fer gestions

davant d'Europa, perquè som al 2016 i no es compleixen les directives europees sobre productes audiovisuals o la Carta europea de llengües minoritàries –al 2016. Trist, però és així. I posa els pèls de punta. En tot cas, torno a agrair a la Plataforma per la Llengua que ens fes adonar d'aquesta necessitat d'incorporar-ho.

I per la resta de la moció, dues coses a destacar. Primer, els deures, perquè segur que podem seguir avançant encara amb l'occità, perquè podem reforçar la presència a la Catalunya Nord, perquè hi podem fer encara més en la cobertura de tot el territori íntegre o en la presència de les diferents variants dialectals, i això queda, crec, ben reflectit a la moció. I també per insistir en els acords de reciprocitat, en la cerca permanent d'acords amb els diferents governs dels territoris de parla catalana. Aquesta és la nostra manera de garantir emissions a tot el territori, acords per part dels canals públics a partir de l'acord entre governs, això que avui hem de fer com a comunitat autònoma, això que demà farem com a estat i ja amb el control de tot l'espectre.

Entenem que poder veure, poder gaudir, poder consumir, poder compartir aquests canals és una millora cabdal que ajuda a vertebrar tot aquest mercat cultural d'expressió en llengua catalana i que, superada aquesta fase, caldrà continuar, caldrà pensar a coordinar més i millor les programacions, a fer compres conjuntes i que també creem l'òrgan perquè això es pugui fer.

I queda apuntat aquí, però segurament mereixerà una moció per a això sol, que és la producció de productes propis. Per tant, no només parlar de comprar, no només parlar de doblar o de subtítular en català, sinó de fer molts més productes propis en llengua catalana, però això mereix una moció per si sol i, per tant, ho farem a la propera.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor David Mejía, del Grup Parlamentari Ciutadans.

David Mejía Ayra

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, aquesta moció que presenta la CUP representa tot el contrari del que des de Ciutadans creiem que han de ser uns mitjans públics de comunicació. Aquesta proposta xoca frontalment amb la idea que tenim nosaltres d'uns mitjans independents, que no independentistes, que estiguin regits per uns criteris professionals, i no polítics, i que siguin respectuosos amb les diferents sensibilitats de la nostra societat. El que intenta plasmar aquesta moció, des del nostre punt de vista, és clarament un plantejament ideològic per tal d'aconseguir l'expansió separatista que alguns tenen com a objectiu.

No podem donar suport a una iniciativa que el que contempla és orientar la línia editorial dels mitjans públics de tots els catalans per col·locar-los al servei del separatisme. De fet, actualment, ja ho estan fent en els diferents canals públics de comunicació, i fan aquesta propaganda pagada amb els diners de tots els catalans. I amb aquesta moció, què volen fer? Volen accentuar-ho més? Doncs, ens sembla que aquest no és el camí. Creiem que el camí a seguir és, per exemple, aprovar la proposició de llei que des del nostre grup parlamentari..., que se'n va aprovar la tramitació fa uns mesos o inclús les proposicions de llei o altres mocions de diferents grups de l'oposició, inclús també del grup que proposa aquesta moció, per tirar-les endavant. Per tant, aquest és el camí que creiem que s'ha de seguir.

Ens poden explicar vostès com constaten la necessitat d'una major presència de la programació de la corporació a altres territoris de parla catalana? Perquè nosaltres no més hi veiem una explicació, i és la d'intentar instrumentalitzar aquests mitjans al servei d'un nacionalisme expansionista. Perquè, ens poden dir quina és la constatació que als catalans els interessa més el que passa al sud de França per davant del que passa a Aragó, o del que passa a Andalusia, o del que passa a La Rioja? Perquè el que sí que és una constatació –el que sí que és una constatació– és que hi ha més catalans que tenen els seus orígens a altres parts i a altres comunitats autònomes que no pas orígens francesos, per exemple, tot i que el conseller..., el vicepresident Junqueras digui que genèticament ens hi assemblem més, no? (*Aplaudiments.*) Perquè vostès parlen del sud de França com si fos Catalunya. Ja sabem que el que intenten buscar és un nou conflicte diplomàtic amb França, però amb el nostre grup parlamentari no hi comptaran.

Vostès, com a polítics, el que volen fer és dir als professionals el que han de fer i el que han de dir, condicionant la seva llibertat. Quan parlen d'aquest invent dels Països Catalans, d'aquesta realitat política que no existeix, s'han plantejat o els importa el més mínim l'opinió d'aquells que vostès volen incloure dins d'aquest territori? És a dir, vostès han constatat que els ciutadans de la Comunitat Valenciana o els de les Illes Balears o els del sud de França volen formar part d'aquesta, diguem-ne, paranoia política, quan alguns d'aquests ja tenen les seves pròpies televisions autonòmiques? Per què no posen els seus esforços a intentar millorar la gestió dels nostres mitjans i fer una televisió que sigui pionera en els seus continguts i que sigui pionera també en la manera de comunicar? Per què no utilitzen –i per què no utilitzem– els recursos existents per buscar aquests objectius, en els quals sí que hi ha una àmplia majoria per tirar-los endavant?

Mirin, el nostre model de mitjans públics és clar i l'hem repetit moltes vegades: volem uns mitjans plurals, amb una autonomia professional i amb neutralitat, i no pas el de condicionar o dirigir des del poder polític la seva línia. Per tant, no podem donar suport a aquesta moció, perquè, per nosaltres, volem que els recursos que tenim destinats a la corporació serveixin per tenir els millors mitjans públics autonòmics de tot Espanya; els més plurals i els que tinguin els millors continguts possibles, i no per utilitzar-los com un canal de propaganda ideologia i de control de missatge al servei d'un projecte polític, que és el que està fent des de fa molt de temps el nacionalisme, i que té a Pujol com a pare ideològic.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Mejía. A continuació té la paraula el senyor David Pérez, del Grup Parlamentari Socialista.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, efectivament, una llengua és sobretot també una determinada manera de veure, d'entendre i d'interpretar el món, i solament per això val la pena preservar-la com un dels nostres millors patrimonis a preservar. Absolutament d'acord en la part de la moció dels quatre elements que comentava el diputat Albert: reconeixement a les persones que han fet possible que TV3 es pugui veure fora de les nostres fronteres; endavant; cap problema. Dos: la possibilitat que es puguin garantir uns continguts més de proximitat a TV3, perfecte; endavant; cap problema. De fet, ja ho fem; això ja es feia. Es va deixar de fer per motius econòmics, però, bé, retornem al que ja teníem, eh?

Obligar els professionals que incorporin en tal... Jo no sé si val la pena que des del Parlament permanentment estiguem dient als professionals de TV3 les hores i els minuts que han de fer d'informació, de no sé on; no ho sé. Però, bé, en qualsevol cas, no és sobrer la proposta que en aquest moment fa la CUP de garantir més continguts de proximitat. Reciprocitat pel que fa al senyal de TV3? Absolutament d'acord. És aquest el camí: diàleg, negociació i pacte. I funciona –i funciona. TV3 s'ha posat a parlar amb el Govern balear: diàleg, negociació i pacte; amb reciprocitat. És aquest el camí; és el camí que assenyalava l'altre dia el nostre president i portaveu del grup parlamentari. No ens n'hem d'anar corrents; podem negociar, dialogar i pactar amb el nostre entorn, com hem fet sempre; i jo agraeixo als membres de la CUP que agafin aquesta iniciativa. Hem de parlar amb la gent del nostre entorn, dialogar, negociar i pactar, i que TV3 es pugui veure fora i que aquí puguem veure d'altres canals.

Jo crec que es queden curts; jo penso que es queden curts. A mi m'agradaria veure TV3 a Madrid, també, com abans, i a Andalusia, i a Galícia. I que aquí puguem veure la televisió galega, la televisió andalusa. És a dir, avui en dia, que poses la televisió i és tan fàcil veure Al-Jazira, i tenim tantes dificultats per veure d'altres canals; no ho entenc. I aquest sí que seria un autèntic i veritable projecte federal, que es puguin veure el conjunt de televisions en tot el territori espanyol. Però, en qualsevol cas, estem d'acord: reciprocitat amb el nostre entorn i que TV3 es pugui veure a València, a l'Aragó, a les Illes Balears, i que aquí puguem veure aquests canals.

Efectivament, el punt setè té poc a veure amb la televisió, es genera algun dubte; tampoc voldríem que es generés algun problema des del punt de vista diplomàtic. En

qualsevol, cas, jo no exclouria els ministeris corresponents a l'hora de fer aquest tipus de peticions. Hi insisteixo, aquest punt ens genera algun tipus de dubte. Però, en qualsevol cas –i ja acabo–, els nostres mitjans públics estan, en aquest moment, en una situació molt delicada –molt delicada. Tenim les audiències que són les..., i avui han sortit; avui han tornat a sortir audiències; avui, sí. *(Pausa.)* Senyor Cuminal, han tornat a sortir audiències; som segons i la distància amb el primer cada vegada és més gran. I el que és pitjor –i el que és pitjor–, eh?, el conjunt anual comença a perillar. L'audiència és la pitjor de tota la història de TV3; tenim un finançament que no acaba d'arribar, que no acaba de funcionar; tenim una crisi de credibilitat, i sobretot, el que és pitjor, una clamorosa manca de pluralisme en els mitjans públics. Vostès diuen: «Bé, que es faci una informació més de proximitat i que TV3 es pugui veure fora de Catalunya.» Perfecte, endavant.

Votem a favor, però nosaltres continuem pensant que val la pena garantir el pluralisme a la televisió pública, perquè, si no, únicament és una televisió de la gent que li agrada, de la corda, dels independentistes, i la resta ja no la veuen. Ens agradaria més veus; ens agradaria un contracte programa que garanteixi, diguem-ne, l'estabilitat financera de la televisió dels mitjans públics i, sobretot, demanem un pacte amb el sector audiovisual del país. Nosaltres pensem que és això el que necessita el país. Però, en qualsevol cas, hi insisteixo, votarem majoritàriament a favor de la proposta de la CUP.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula la senyora Esperanza García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Esperanza García González

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, diputades..., la CUP es increíble. La CUP es capaz de pasar de defender la igualdad de oportunidades de los catalanes que tienen rentas medias y bajas y ayer votar en contra de que esas rentas medias y bajas tengan cierto ahogo en términos impositivos y no votar a favor de que se baje el IRPF, a una propuesta nuestra, a esos catalanes que van apretados y que además sufren una imposición fiscal demasiado alta para sus capacidades. Es capaz de empezar una moción elogiando a Reagan, aunque con un cierto punto de sorna. Pero lo que sí que no es capaz es de renunciar a lo que es, en su esencia, en lo más interno de su ser. ¿A qué me refiero con esto? A que, al final, en este hemiciclo, digamos que la CUP representa el independentismo más puro que existe en este hemiciclo. Iba a decir casto pero lo de casto lo vamos a dejar. Por lo menos, más puro.

Podríamos mirar la moción e intentar perdernos en todo el articulado, pero no lo vamos a hacer. ¿Por qué? Porque creo que es importante que sepamos que a esta moción le precede una interpelación, una interpelación que hizo el mismo señor Botran y donde explicaba cuáles eran los motivos para presentar esta subsiguiente moción. Y en esa, pues, explica muy bien lo que es el espíritu, digamos, el espíritu de la ley, no, el espíritu de esta moción. Y dice: «Nosaltres defensem els Països Catalans com a subjecte polític i, des de la perspectiva lingüística i cultural i el paper central que hi juguen els nostres mitjans de comunicació audiovisual, creiem que és important fomentar la comunicació de masses i, en la seva vessant audiovisual, que juguin el paper fonamental que els correspon.» Bé, això el que diu, lo que dice es que ustedes lo que quieren es fomentar un espacio comunicativo audiovisual catalán público para que esté al servicio de la construcción de sus intereses de partido. Y como comprenderán en esto no vamos a poderles ayudar. ¿Por qué? Porque ustedes al final están utilizando TV3 para conseguir sus fines políticos y lo que necesitan precisamente los trabajadores de TV3 y los profesionales que forman parte de TV3 es que se deje de instrumentalizar políticamente TV3 y Catalunya Ràdio y, por tanto, no vamos a estar al lado de ustedes con esta moción.

Ustedes quieren utilizar las emisiones televisivas, al final, como un instrumento de pseudoimperialismo independentista donde además no solo se apropian del sur de Francia –de la Catalunya Nord que le llaman ustedes–, de Aragón –la Franja–, de Baleares y de parte de Italia, con el Alguer, sino que además ustedes pretenden confundir lo que son, al final, las frecuencias de emisión y cómo funcionan, con una cierta imposición.

¿Por qué lo digo? Porque ustedes hablan de lo sucedido con Canal 9, etcétera, ¿no? Y ustedes parece ser que no saben que las frecuencias se concesionan; las frecuencias no se ocupan, que es lo que pasó en el pasado. Que lo que hubo fue un convenio de colaboración con el Gobierno de Camps en su momento, en 2007, donde hubiera una reciprocidad de señal entre Canal 9 y TV3, y que ese convenio tenía que ratificarse aquí, en este Pleno, y en las Corts Valencianes. En las Corts Valencianes se hizo; aquí, por arte de birlibirloque, no se hizo; no llegó nunca.

Dos, es importante que ustedes empiecen a distinguir entre lo que es una emisión a través de un canal comercial y lo que es una emisión a través de un canal internacional. Mientras aquí no se confirmaba ese convenio, TV3 emitía a través de un canal comercial, afectando, pues, a los ingresos de Canal 9 en concepto de publicidad, porque la publicidad se contrata según el mercado objetivo al cual va destinado ese anuncio. Además, es curioso que ustedes hagan uso precisamente de esto cuando la reciprocidad no se produjo. Y no se produjo precisamente porque aquí hubo falta de voluntad política, no porque en el Gobierno del señor Camps no la hubiera.

Yo sé que hay otros partidos políticos que van a votar a favor de esta moción porque ya nos lo han anunciado aquí, pero nosotros, desde luego, no vamos a contribuir, uno, ni al reconocimiento del Països Catalans, que es una entelequia política, de fines políticos, como realidad ni histórica, ni jurídica, ni política actual. Y, por tanto, esta moción, pues, no va a contar con nuestro voto a favor.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora García. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Albert Botran.

Albert Botran i Pahissa

Bé, gràcies. No som gaire purs, eh?, senyora García, som bastant petaners, normalment, els independentistes. En tot cas, acceptats els petits peròs, acceptades les propostes de millora que se'ns han fet, agraint els posicionaments que hi han hagut a favor, alguns comentaris sobre les qüestions més repetides en les intervencions i que afectaven les esmenes sobre competències i sobre relació amb altres governs.

Nosaltres hem acceptat aquest criteri de prudència que se'ns demanava, doncs, especialment des de les esmenes de Junts pel Sí, i que alguns altres grups també han fet referència. I sobre els drets de propietat, doncs, també. Ara bé, dir que hi ha casos europeus, per exemple, doncs, que recull la Plataforma per la Llengua en la seva web, on aquests continguts es poden veure transfronterament. Per tant, a través d'acords es pot fer. Perquè això no és veritat que sigui il·legal, és tot un acord econòmic. És el cas que s'explica en aquella web, no? Algú que viu a Lugano, que és Suïssa, al Cantó de Ticino, pot veure la Rai 1 i tots els continguts de la Rai 1, i no de Rai International, eh? I això és perquè hi ha un acord, i ja està.

I bé, doncs, després nosaltres també, per acabar, volíem mantenir el debat en uns termes menys ideològics –que no no ideològics que és impossible, però sí que menys ideològics–, una mica més pràctics. Per això també en la interpellació parlàvem de comunitat d'interessos, perquè al final la salut del català en qualsevol dels seus territoris afecta el conjunt de catalanoparlants, no?

Del territori estant, dels territoris de fora de Catalunya, les entitats ho demanen. Per tant, no és que parlem en nom de ningú: és que aquestes entitats demanen els mitjans de comunicació en català. I, de Catalunya estant, aquesta anomenada «paranoia» o «entelèquia» política resulta que genera més adhesió que a la mateixa Espanya. I això és l'últim CEO, les dades que va donar; diu: «En quina mesura se sent unit als següents àmbits territorials, del 0 al 10?» Doncs bé, als territoris de llengua catalana, en un 6,68, i a Espanya, en un 5,76. Doncs bé, si una cosa és una paranoia i una entelèquia, l'altra no li arriba ni a això, entesos?

Volia mantenir el debat en aquests termes, menys ideològics, però tampoc els defugim, els termes ideològics, i, per tant, no ens fa res dir-ho clarament. Visca els Països Catalans!, li pesi a qui li pesi.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat.

Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

No s'ha demanat votació separada de cap punt. Per tant, votarem la moció conjuntament. *(Pausa. Remor de veus.)*

Votem la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre l'espai català de comunicació audiovisual ha estat aprovada per 93 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les places residencials i de centre de dia

302-00085/11

El divuitè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les places residencials i de centre de dia, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la té la paraula el senyor Raúl Moreno.

(Remor de veus.) Gràcies per sortir en silenci i de pressa. *(Pausa.)*

Raúl Moreno Montaña

Bé; gràcies, presidenta. Senyors diputats, diputades, consellera, bé, avui portem a aquest Ple del Parlament la moció resultant de la interpellació que vam fer fa aproximadament quinze dies, sobre la situació dels centres residencials i dels centres de dia al nostre país, a Catalunya. Jo crec que aquella interpellació va ser prou extensa, vam poder debatre, a més a més, en un to molt constructiu, els problemes i els reptes que tenim com a país de cara a fer front al nostre envelliment de la població i a la necessitat de buscar mecanismes que ens assegurin que tindrem bons serveis d'aquí a només nou anys per atendre l'augment de població major de seixanta-cinc anys, que l'Idescat xifra en unes 300.000 persones més. Per tant, el que hem fet en aquesta moció ha estat intentar recollir aquelles coses que considerem que és molt necessari posar en marxa ja.

La primera d'elles és recuperar la universalitat de les prestacions vinculades a residències; prestacions que el que volen i el que permeten, en tot cas, és que la gent pugui triar, entre altres coses, la residència on vol anar; és més ràpid, perquè, a més a més, pots estar a una residència mentre esperes que quedi lliure una residència de plaça pública, i, per tant, ens permetrà, com a mínim, si les posem totes en marxa, reduir les 6.742 places que en aquests moments estan buides al nostre país. En només..., des de l'any 2014 s'han deixat de donar tres mil prestacions d'aquest tipus, i, per tant, si haguéssim estat mantenint la inversió en prestacions vinculades a residència, la situació en aquests moments seria molt diferent.

Per altra banda, també instem el Govern a accelerar els plans individuals d'atenció a les persones amb graus 2 i 3 de dependència, per tal que intentem anar més ràpid a l'hora d'oferir-los els serveis, no només del que és el dictamen del grau de dependència, sinó dels serveis que els corresponen. En aquests moments, com saben i ja vam dir, noranta mil persones es troben en llista d'espera, i, si seguim amb el mateix ritme que tenim en aquests moments, podem trigar més de deu anys a deixar aquesta llista d'espera a zero.

Amb aquesta moció els socialistes també demanem, instem el Govern a prioritzar l'ocupació de places de residència públiques, en primer lloc, per tant, obrir aquelles que en aquests moments encara estan tancades, de residència pública; també fer-ho en col·laboració amb els ajuntaments, i també intentar fer un pla d'inversions que reculli d'un cop, d'una vegada, quines són les residències que es necessiten a Catalunya, on estan, en quins municipis i quina prioritització fem per tal que els ajuntaments, que els ciutadans i ciutadanes sàpiguen quina és l'aposta, quin és el calendari de construcció de les residències i centres de dia a què, entre altres coses, es va comprometre el Govern.

També instem a fer un sistema més transparent. La moció específica que el Govern haurà de publicar en el seu web el temps orientatiu d'espera per accedir a una de les resi-

dències de Catalunya. Això ja ho vam aprovar fa tres mesos, no s'ha fet, i li donem tres mesos més per poder fer-ho. Jo crec..., perquè, a més a més, les dades ens les va donar en les interpellacions; només els demanem que això sigui públic i que, per tant, es faci a través del web del departament.

La moció recorda al Govern, entre altres coses, el compliment d'una moció que ja es va aprovar aquí el mes de maig, que en resum el que diu..., hi han molts punts, també, en temes de seguretat, en temes de maltractament a la gent gran..., però un tema que ens preocupa molt, que és la llei de la gent gran. En el proper semestre hem de presentar una proposició de llei de la gent gran; així ens vam comprometre. I ens dóna la sensació que en aquests moments els treballs o no van o van molt lents, però, com a mínim, no tenim *feedback*, ni tampoc a la interpellació en vam tenir informació, de com van. Per tant, volem i reiterem el nostre compromís amb aquesta llei.

I, finalment, gràcies a les aportacions de Catalunya Sí que es Pot –i després suposo que la senyora Marta Ribas ens ho acabarà de comentar–, instarem a aquesta convocatòria de la comissió de seguiment de la promoció de l'autonomia personal i d'atenció a la dependència i, per altra banda, durant aquest primer semestre del 2017 haurà de presentar la regulació de l'assistència personal i tecnològica per a les persones amb diversitat funcional.

Tot plegat, i per anar acabant, aquesta moció ha rebut esmenes tant de Junts pel Sí, amb els quals hem pogut transaccionar algunes de les esmenes. També les que ens ha ofert la CUP, que tenen sobretot a veure amb temes de terminis, però també de col·laboració amb els ens locals, consells comarcals i diputacions a l'hora de fer tot aquest nou marc de relacions per a la construcció i posada en marxa de centres de dia i de residències públiques. Finalment, també, dues de les tres esmenes que ha presentat Catalunya Sí que es Pot i que acaben en aquesta moció, que esperem, aquest cop sí, que siguin deures per part del Govern i que es faci, i que no hàgim, després de tres mesos, de tornar a aquest Parlament a demanar moltes de les coses que ja s'han demanat, perquè, entre altres coses, ni tenim resposta. I és molt fàcil saber si les coses es fan o no es fan: només cal sortir al carrer i preguntar a la gent, i si la sensació millora és que potser alguna cosa s'està fent bé. Aquesta no és la sensació que tenim en aquests moments.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per a defensar les esmenes presentades té la paraula la senyora Gabriela Serra, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Gabriela Serra Frediani

Bona tarda. Gràcies, senyora presidenta; gràcies, diputats i diputades. Gràcies al Grup Socialista per l'esmena que ens ha presentat.

El primer semestre de 2016, 804 persones grans ateses pels Mossos d'Esquadra; 548 són dones; 101 són persones amb atacs reincidents. Primer semestre del 2013: els bombers troben cinquanta persones grans mortes soles a casa seva. Dades de la Generalitat del 2015: 27.000 persones grans amb risc de maltractament, 15.500 denúncies, el 0,8 per cent de la gent gran; solament un de cada deu es denuncia a la policia.

Amb aquestes dades, una es pregunta en quina societat estem vivint i en quina societat estem, no? I, per tant, vistes aquestes dades, si de per si ja la proposta que ens presentava el Partit Socialista era bona, amb això es fa quasi d'obligat compliment. Són dades que esparveren, són dades que espanten moltíssim. Sobretot espanten quan una com jo està a punt de complir seixanta-cinc anys i de convertir-se en una persona gran, no? Per tant, això espanta una mica.

Diu la Carta dels drets humans que la gent gran hauria de tenir cinc principis temàtics importants: la dignitat, la independència, l'autorealització, l'assistència i la participació. Però tot això ho tenim repartit en tantes lleis, en tants decrets, en tantes PR i en tantes mocions que nosaltres sobretot aplaudim moltíssim que finalment, en el primer semestre del 2017, puguem tenir, com reclamava el company Raül del PSC, aquesta proposta de llei de la gent gran. Perquè aquesta dignitat, aquesta independència, auto-realització i assistència les tenim tan repartides que les hauríem de compactar en un sol bloc de drets, en un sol bloc de compliment, en un sol bloc d'exigència.

I per què? Doncs, per això és important de vegades, encara que sembli anecdòtic, posar dates concretes; per això és bo posar «dintre del primer trimestre» o «dintre de tal», perquè, si no, no sabem mai quan passen els tres mesos i quan passen els quatre i quan passen els cinc. Per això hem tingut interès a posar-ho, perquè exigirem que aquests terminis es compleixin i perquè exigirem que això es tiri endavant.

Ara bé –i acabo–, saludarem que es discuteixi aquesta llei, i ho saludarem de manera molt profunda. Per què? Perquè creiem que estem..., la immediatesa de futur que se'ns presenta és una mica desoladora; desoladora en el sentit que estem trencant el criteri d'oportunitat d'aquesta gent gran si no ho entomem, estem trencant i estem disgregant de tal manera els drets de la gent gran que al final el que estem fent és trencant i quasi desertant d'una sèrie de responsabilitats que la societat i que la comunitat tenen amb la gent gran. Hem de parlar de moltes més coses; hem de parlar, per exemple, que la majoria de la gent que mor a casa per accidents és per la pobresa energètica de la gent gran, és per problemes amb l'energia. D'això, hem de parlar, de totes aquestes coses, hem de parlar.

Per tant –i acabo–, saludem profundament que s'hagi posat aquesta esmena. Però sobretot la saludem pel punt 10; pel punt 10, que diu que s'apliqui l'anterior i que es porti finalment aquest projecte de llei de la gent gran per fer d'una vegada possible que aquesta dignitat, aquesta independència, l'autorealització, l'assistència i la participació siguin una realitat. Potser amb el que avui aprovem sigui un pas més.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Serra. *(Gabriela Serra Frediani intervé sense fer ús del micròfon. Rialles.)* Moltes gràcies.

A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Anna Figueras, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Anna Figueras i Ibàñez

Doncs, gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... Senyor Moreno, un cop més, davant d'una moció de dependència, un cop més davant d'una moció que deixa palès el fracàs d'aquella llei, de la LAPAD, de la Llei de dependència, que semblava que ho havia de resoldre tot i que el que realment va fer va ser nodrir i va fer farcir, diguem-ne, de falses esperances a moltes persones; una llei que a més a més, doncs, va estar dissenyada, diguem-ne, mal dimensionada, tan mal dimensionada com mal o infrapressupostada. I una llei que en el seu origen ja contenia el copagament, no?; que el contenia, a més a més, diguem-ne, per al sosteniment, per a la sostenibilitat de la mateixa llei.

Però, dit això, senyor Moreno, el felicito. El felicito perquè avui deu estar content. Avui aprovarem íntegrament una moció –una moció, deixi'm dir-li-ho així, eh?, d'allò, d'autocomplaença o d'autosatisfacció– de deu punts, sis dels quals vostè sap que s'estan implementant i que ja s'han aprovat. I, per tant, doncs, escolti'm, a més a més, agrair-li el to, agrair-li la predisposició i la voluntat, diguem-ne, d'entesa. Però, a més a més, diguem-ne, que en aquests altres quatre punts en els quals, doncs, aporten una mica de novetat, vostès fan el mateix que fan sempre, que és demanar prioritat i que prioritzin sobretot el Govern, però vostès ho prioritzen tot, tot i tot, que vol dir que no prioritzen re.

Per tant, anem a pams, doncs, amb cadascun dels punts. Els punts 1 i 2, sobre la universalitat de les PEVS, de les prestacions econòmiques vinculades, i la dotació pressupostària per aconseguir-la, diguem-ne, el 2017. Anem tard, anem tardíssim, escolti'm, i no serà per voluntat pròpia, diguem-ne, d'algun grup parlamentari com el de Junts pel Sí. Si haguéssim, ja no aprovat, sinó debatut, tramitat els pressupostos del 2016, ara tindríem molta feina feta sobre això, i vostès ho saben. I sobre la universalitat, dir-los que nosaltres –ja ho saben– no farem volar coloms: universalitat?, sí; recuperar-la?, sí, però progressivament, eh? I..., perquè és veritat que els recursos van creixent, però són els que són, i perquè, a més a més, el volum actual de compromisos que els grups, diguem-ne, parlamentaris insten a assumir a través dels pressupostos, doncs, sobrepassa, i moltíssim, qualsevol dels escenaris pressupostaris que els poguéssim presentar. És allò, no?, la capacitat, doncs, de seguir-ho prioritzant tot. Miri, no; nosaltres, doncs, aquesta capacitat no la tenim encara.

El punt 3, on insten el Govern a realitzar els PIA en tres mesos. Escolti'm, d'acord, però cal concretar que aquí no només hi intervé el Govern i que també hi intervenen els

serveis socials, i que, per tant, doncs, cal una bona coordinació, una millor entesa, amb els ens locals. I en això, doncs, els hem fet alguna esmena.

Els punts 4, 5 i 6, escolti'm, vostès saben que s'estan implementant. Per exemple, vostè, ara, a més a més, deia: «Que es redueixi a la meitat la llista d'espera.» Recordo que la consellera els ho va explicar. Ara ha dit 90.000; l'altre dia ens deien 24.000 persones en llista d'espera. I vostès saben que no totes aquestes persones estan en llista d'espera. Les persones, quan accedeixen, diguem-ne, o sol·liciten una residència, no en sol·liciten una, en sol·liciten dues o tres. Per tant, en el suposat, en el pitjor dels casos, estaríem a un 50 per cent d'aquesta llista d'espera que vostès diuen. I, a més a més, oh sorpresa!, quan es fa un seguiment telefònic i es truca a totes aquestes persones, resulta que hi han nou mil persones que diuen que ja no volen aquest recurs, perquè ja estan atesos. Per tant, home, parlem, diguem-ne, des del coneixement i sobretot amb sinceritat.

El punt 7: «Elaborar un pla específic per a la construcció de noves residències.» Els ho va dir la consellera ben clar: el Govern atén i atindrà les persones a través de la concertació de places, de la col·laboració de places i de la creació de PEVS. Està previst, i ho saben, tant en els pressupostos del 2016, del 2017, com en la programació territorial dels serveis socials.

El punt 9 i el punt 10. Dir-los que des d'octubre el departament ja ha iniciat la taula de coordinació tant amb l'ACM com amb la Federació de Municipis per tractar, diguem-ne, la sol·licitud d'augment de places, i que, a més a més, el compliment de la Moció 46/XI, doncs, escolti'm, es presentarà en temps i forma al desembre, quan acabi el termini, diguem-ne, per al compliment d'aquesta moció.

Per acabar, i tement que avui, doncs, alguns grups reproduïen algun relat fals que ahir, doncs, ja va aflorar en aquest hemicicle, que crec que és redactat des de La Moncloa, i, escoltin, deixin-me dir-los-ho, no en veig a gaires per aquí, però, en tot cas... –per allà dalt–, en tot cas, dir-los que no es deixin enganyar i que verifiquin les dades; vagin al Tribunal de Cuentas i els expliquin que els noranta mil..., que sí, que hi han noranta mil persones; són noranta mil persones que, gràcies a l'esforç de la Generalitat, han estat ateses en temes de dependència. I vagin a La Moncloa i els expliquin que, si hagués estat per l'ingent esforç de l'Estat espanyol, hi hauria més de cinquanta mil persones que no haurien estat ateses. Per tant, escolti'm, els recursos de l'Estat espanyol no és que estiguin..., no és que hagin minvat, no, és que estan en caiguda lliure.

I parlant de drets, que ara en parlàvem, i per acabar, quan parlem de drets tots sabem que satisfer els drets de les persones està estretament lligat amb la disponibilitat de recursos econòmics. Catalunya genera prou recursos per millorar, i molt, l'atenció a les persones.

Deixin de posar pals a les rodes, alguns; deixem enrere la dependència en tots sentits, i gestionem totes les nostres capacitats. Els catalans en tenim moltes, de capacitats.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Marta Ribas, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Jo crec que tots podem estar d'acord que la llista d'espera, sigui de 24.000 persones o sigui de 12.000, és inacceptable; és inacceptable que hi hagi 12.000, 10.000 o 24.000 persones esperant una plaça de residència. Crec que tots podem estar d'acord que és inacceptable que el temps d'espera sigui d'anys, com reconeixia la consellera l'altre dia a la comissió. També discrepen aquí les dades: el departament diu que és de menys de quatre anys i les entitats del sector diuen que de més de quatre. Sigui com sigui, estem parlant d'anys d'espera per tenir l'accés a una plaça residencial. Crec que tots hem d'estar d'acord que això és inacceptable.

Hauríem d'estar tots d'acord –no ho estarem– que també és inacceptable que s'hagi reduït a la meitat el finançament per part de l'Estat de la Llei de dependència. Però també hauríem d'estar tots d'acord, i tampoc no ho estarem –i aquí miro cap a l'altre costat–, que el que també és inacceptable és que el que s'ha doblat en aquests anys, des

del 2008 fins al 2015, en què l'Estat ha reduït a la meitat el finançament de la Llei de dependència, el que s'ha doblat –i són les dades que donava el departament l'altre dia– és l'aportació dels usuaris i, per tant, el copagament dels serveis de dependència.

Crec que hem de fer una reflexió de fons respecte al tema de la dependència. S'agraeix la moció del PSC, i del senyor Raúl Moreno, per poder, no?, plantejar, com a mínim, l'element residencial, especialment; però hi ha molt més a parlar, ho estem tractant constantment, hi ha molta reflexió a fer, i, per tant, és molt i molt necessari que realment sigui cert que es faci un planteig de llei d'autonomia personal a Catalunya.

Respecte a aquests dos temes que destacava hem fet esmenes nosaltres precisament per afegir-los en aquesta moció. Una esmena respecte del copagament, que és la que no s'ha incorporat de les tres esmenes que hem fet. Perquè, tot i que nosaltres el que defendem és que s'elimini aquest copagament, que anem a un model que elimini aquest copagament, el que plantejàvem, de fet, en aquesta esmena ja no és ni això, sinó només la gratuïtat de la part no hotelera, per dir-ho així, de les places residencials, i una progressivitat més gran en la part hotelera, que s'exclouï el patrimoni de la persona usuària en el còmput de la capacitat econòmica per a aquest copagament, i l'eliminació dels topalls sobre el preu del servei per calcular aquest copagament. Són elements bàsicament de més progressivitat en la part residència del que és la Llei de dependència. Seguirem batallant-ho; no, no estem d'acord completament en aquests criteris amb el Partit Socialista, i, per tant, no s'incorpora, però ho seguirem batallant com a grup parlamentari.

Sí que s'incorporen, en canvi, les altres dues esmenes que havíem fet en aquest planteig una mica més enllà, i és que evidentment cal donar resposta –i, per tant, votarem a favor tots els punts de la moció del PSC– a aquesta llista d'espera per a les places residencials, a aquest temps excessiu de llista d'espera per a les places residencials, a aquesta necessitat de transparència en aquesta espera; però també cal anar replantejant què cal fer. I una de les eines que tenim ja per fer aquest replanteig és el de l'assistència personal. I ens cal una regulació de l'assistència personal per realment facilitar aquest servei a les persones amb diversitat funcional; un servei que és molt més emancipador per a les persones amb diversitat funcional; que, a més, és d'alliberament de les cuidadores familiars de veritat, i que, a més, és una incorporació a l'economia ordinària d'un tema que actualment existeix, però existeix a partir de l'economia submergida. I mentre no ho regulem no estarem facilitant de debò l'accés a aquesta eina que existeix i que no s'està utilitzant al nostre país.

I l'altra esmena que hem fet, i que també s'incorpora, és la de la comissió de seguiment de promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència; la necessitat que es reuneixi, que fa anys que no es reuneix i que seria molt necessari en aquest planteig global tant del tema residencial, però també més enllà; que es reuneixi i d'immediat. I per això plantejem un termini que sigui abans d'acabar l'any.

Només un últim apunt. De tots els punts de la moció del PSC, que, com he dit, tots votarem a favor, volem destacar-ne un, donada la interpellació de l'altre dia. Cal un pla d'inversions plantejat conjuntament amb el món local, amb prioritats d'on fa falta realment encara apostar per la construcció de places residencials; cal fer-lo ja i cal fer-lo bé. Ho dic per l'afirmació contundent que va fer la consellera en la interpellació que no hi haurà ni un euro per a totxos en aquest tema, i que crec que els darrers dies ha hagut de fer-se enrere en alguns dels casos que tenim pel territori que clamen al cel que realment cal algun euro per a totxos, també per a residències i places residencials públiques pel territori.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació té la paraula la senyora Elisabeth Valencia, del Grup Parlamentari Ciutadans.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Gracias, presidenta. *Consellera*, diputados, diputadas, me gustaría empezar mi intervención haciendo referencia a los valores fundacionales por los que nació Ciutadans y defendemos también a día de hoy en todas las instituciones democráticas en las que tenemos representación: la defensa de la igualdad, la justicia social y la regeneración democrática. Las instituciones están para servir al interés general de la ciudadanía, con espe-

cial atención en garantizar los derechos de las personas más vulnerables de la sociedad: los niños y las personas mayores.

Como no puede ser de otra manera, apoyamos la moción del PSC, que presenta el PSC; entre otras cosas, solicita acabar con la lista de espera que tenemos en Cataluña en residencias. Cuando empezó la legislatura realizamos una pregunta parlamentaria para saber la cifra exacta de personas que había esperando recurso residencial en Cataluña, y nos respondió el Govern que teníamos veinticuatro mil personas esperando residencia. En Cataluña hemos sabido también que tenemos seis mil plazas vacías de residencia que ayudarían considerablemente, consideramos, a reducir esta lista de espera.

En España la pensión media es de 930 euros y la no contributiva es de cuatrocientos. Nos preguntamos: «Dada la falta de recursos residenciales, ¿qué solución tienen estas personas que están en la lista de espera?» Quedarse en su casa. Estas personas, nosotros pensamos que la única solución que tienen es estar en sus casas. Están en sus casas porque no pueden pagar una residencia privada que en España tiene un coste, un precio medio de 1.850 euros. Esto, desde nuestro punto de vista, es dejar a nuestros mayores en la cuneta, darles la espalda. Nosotros queremos a nuestros mayores atendidos.

Ustedes dirán: «Hay una inversión en los presupuestos» –que han presentado recientemente en esta cámara– «en recursos residenciales.» Y yo les pregunto: «¿En cuánto van a conseguir reducir la lista de espera?» Estos presupuestos no consiguen revertir los recortes que realizó el Govern que lideraba el señor Mas en el 2011 en políticas sociales. Les recordamos que en el 2011 cuando empezaron los recortes teníamos a diecisiete mil personas en lista de espera esperando residencia y ahora tenemos veinticuatro mil, de acuerdo con la respuesta que nos dio a nuestro grupo parlamentario. Hemos ido francamente a peor.

La *consellera* Bassa nos explicó en su comparecencia que el Estado no cubre el porcentaje de financiación de la Ley de dependencia. Ya le anticipamos y les reiteramos que esta cofinanciación se fija en el ámbito de las reuniones que tienen entre las comunidades autónomas. No entendemos que se quejen si el señor Puigdemont no va la conferencia de presidentes. Hay que ir donde haga falta para defender la justicia social y el estado de bienestar.

Queremos hablar también del sistema de organización territorial de los recursos residenciales. Hay una clara diferencia dependiendo del lugar donde se solicite la residencia. Hemos recibido también en este Parlament tanto a corporaciones municipales como a asociaciones de vecinos y a organizaciones de la sociedad civil, en definitiva, que piden por favor al Govern que atienda las necesidades que tienen de residencias en sus poblaciones. De poco sirve que en este Parlament aprobemos resoluciones si este Govern no realiza una planificación eficiente de los recursos.

En Barcelona, por ejemplo, tenemos, de acuerdo con una pregunta que ha realizado nuestro grupo parlamentario, una lista de espera de seis mil personas, en la primera ciudad de Cataluña. Evidentemente este dato es el resultado de una gestión ineficiente de los recursos. Barcelona, Sabadell, Santa Coloma son ciudades con alta densidad de población y cuyas necesidades residenciales no están cubiertas. Detrás de cada dato, detrás de cada prioridad, detrás de cada acción de Gobierno están los ciudadanos. Es la dignidad de la vida de nuestros mayores, la de sus familias y seres queridos lo que está en juego.

Por otro lado, no se están gestionando de manera eficaz las solicitudes de prestaciones de dependencia. Hemos presentado una ley en este sentido. Necesitamos más transparencia para que los ciudadanos sepan qué lista de espera tienen. Le han tenido que volver a preguntar cuándo se va a publicar esta lista de espera en la web del *departament*. *Consellera*, si no tenemos datos, difícilmente podremos corregir políticas públicas.

Para finalizar, reiterar el apoyo a la moción del Partido Socialista porque necesitamos unidad para defender los derechos de nuestros mayores. Y pedimos al Govern que se ponga a trabajar de manera eficiente para garantizar estos derechos. No necesitamos estructuras de estado ni buscar competencias que no tenemos, necesitamos utilizar nuestro autogobierno y competencias para defender los intereses de los catalanes.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació té la paraula la senyora Marisa Xandri, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, diputats, diputades..., bé, agrair, en primer lloc, doncs, aquesta moció que ens presenta avui el Partit Socialista i, concretament, el diputat Moreno, perquè..., bé, aquí es debat una preocupació que tenim tots –tots els que avui estem aquí– i que és el grau d'envelliment que té la nostra població, no? Totes les gràfiques poblacionals mostren que la mitjana d'edat aquí, i en general a tot l'Estat, és de les més elevades de la Unió Europea; que l'esperança de vida s'ha anat incrementant en els darrers anys i..., un fet que, evidentment, és molt positiu, no?, però que també això, doncs, suposa o té uns efectes, repercuteix directament en el nostre sistema de benestar, en el nostre model d'atenció social. I tots sabem –el Govern també ho sap, no?, ho sap perfectament– l'esforç especial de despesa que implica una població cada cop més gran.

Però, més enllà de veure-ho com una dificultat, jo crec que també ho hem de veure com una oportunitat, de forma positiva, no? No és un problema, és una oportunitat. Crec que hem de ser optimistes davant de l'envelliment de la població. Davant els reptes, davant els problemes, si els enfoquem correctament, poden esdevenir també oportunitats. I, en aquest sentit, crec que s'ha de fer una gran aposta per desenvolupar tot un sector econòmic i un camp d'innovació en..., bé, en termes d'innovació i en termes d'investigació i de la indústria, no?

Cal apostar fermament per un model d'atenció social a la tercera edat, que jo..., bé, resumiria en tres punts, no?, tres punts clau. El primer, el tema de la inclusió social: no podem consentir que els majors de seixanta-cinc anys els tinguem «arraconats», entre cometes, no?, a casa com si fossin un moble més de la nostra llar. No ho podem permetre. En segon lloc, cal un model clar, donar la possibilitat d'una bona atenció domiciliària, no?, tractar les persones de forma personalitzada. I, en tercer lloc, cal un sistema potent de residències, on es tractin de forma personalitzada i on s'atenguin les necessitats concretes i de forma específica.

Bé. Amb uns pressupostos amb més 3.000 milions addicionals, hem de garantir –crec que estem obligats a garantir-ho– que es prioritzi l'atenció a les persones grans. Ens preocupa que hi hagi hagut una retallada important, molt important, en la partida destinada a les PEVS; consellera, li ho hem de dir. A més, s'ha de millorar en les quantitats, també..., crec que hem de fer un gran esforç per millorar en la qualitat d'atenció, d'aquesta atenció que li deia, no?, que ha de ser personalitzada perquè cada persona és un món, i, per tant, a banda de la quantitat, el que s'ha de millorar és la qualitat.

I és per això, també, que cal entrar en la qüestió de les ràtios: cal millorar les ràtios actuals. I demanem, si us plau, que des del Govern no es torni a acusar més els ciutadans de l'increment de les llistes d'espera a les residències o als centres de dia dient que demanen plaça molt abans de quan els toca. Això no ho diguin més, perquè això no passa pel que vostès estan dient, sinó que passa perquè vostès no saben, o no han sabut, gestionar, doncs, realment, els centres que hi ha actualment, no? I, per tant, no vulguin excusar-se darrere del ciutadà, que no en té cap culpa. Què ens trobem? Doncs, ja s'ha dit: milers de places buides i milers de persones en llistes d'espera. Quelcom sorprenent, no?

Ho torno a dir: celebrem una moció que proposa mesures molt concretes, concretíssimes, d'atenció i transparència. La gent necessita saber quan l'atendran perquè la incertesa genera ansietat. Cal accelerar els procediments. No pot ser que es tardi tants mesos a fer una revisió de grau, per exemple.

I, per acabar, no?, estem convençuts que, davant la demanda de places residencials, cal fer aquest pla d'inversions per a la construcció de noves residències i centres de dia, però el primer que s'ha de fer és fer viable aquells centres que ja tenim, públics o privats, i que en el seu dia, doncs, van fer una inversió, es van aixecar, i que ara, doncs, romanen buits perquè no s'estan concertant places, no?

També demanem de forma especial que el Govern compleixi els terminis que vénen marcats en aquesta moció, perquè, si no, no servirà de res allò que avui s'aprovi.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Xandri. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Bé; gràcies, presidenta. Com que tinc poc temps, aniré ràpid. Agrair totes les intervencions i, per tant, aquest acord ampli a què hem arribat respecte als punts que són importants. A la senyora, a la diputada Anna Figueras, doncs, pel to, també, de la seva intervenció. Voldria recordar-li algunes coses.

Jo ja sé que vostès la Llei de la dependència no els ha agradat mai. De fet, hi van votar en contra, eh? I, per tant, el seu model és més un model privat, potser, eh? En tot cas, el que caldria és que ens definissin com. Perquè, si ens atenem als resultats d'aquests anys, a les inversions que vostès han fet, li haig de recordar que, per exemple, per prestacions vinculades a la residència, el pressupost fallit del 2006 eren menys diners destinats a prestacions vinculades a la residència que el 2015. Per tant, això que vostès van treballant i estem fent i estan treballant..., home, això no es nota, i entre altres coses, això, des del punt de vista numèric tampoc té translació.

Li deixaré clares les dades: 90.000 persones que esperen un ajut de dependència, una prestació de dependència, no només de residència, de qualsevol. Deu anys de llista d'espera, igual que a Canàries, perquè ens hi fem una ullada. I, si no, miri's vostè l'informe de l'Associació de Directors i Gerents de Serveis Socials, que li ho diran. Vint-i-quatre mil persones en llista d'espera a residències. No em pregunti a mi quants n'hi ha. Vostès ho deuen saber, no? Bé, molt bé.

I, sobretot, no els diguin, i abans també ho feia la diputada Marisa Xandri..., el secretari general va dir en comissió que les persones s'apunten de manera indiscriminada a les residències. I es va quedar tan ample. La gent no s'apunta de manera indiscriminada a les residències! La gent s'apunta abans de temps perquè sap que té quatre anys d'espera o tres anys d'espera fins que li donin plaça i, per tant, s'hi apunta per no quedar-se sense plaça. Perquè quan es trobi malament pugui optar, justament, a la residència que està al costat de casa seva. Per tant, no és..., no s'hi apunten de manera indiscriminada. I si s'han de comptar tres cops, facin, vostès, una llista de DNI de persones concretes que estan demanant la llista d'espera. Sigui com sigui –sigui com sigui–, el que és normal és que en aquest país la gent ha de saber quant ha d'esperar per entrar en un servei públic.

I quan acabem amb aquesta manera de fer, que mai sabem exactament quines són les dades concretes, potser començarem a tenir molt més clar quin és el camí que hem de seguir; però amb aquesta poca transparència que vostès tenen en residències i en centres de dia...

La presidenta

Diputat...

Raúl Moreno Montaña

...sincerament, no anem enlloc.

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Senyora Figueras, per què em demana la paraula?

Anna Figueras i Ibàñez

No, només per demanar votació separada del punt número 7.

La presidenta

Del punt número 7?

Anna Figueras i Ibàñez

Sí.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Se'ns ha demanat votació separada del punt número 7, de manera que, primer, votarem el punt número 7 i després votarem tota la moció. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, comença la votació; el número 7.

El punt número 7 ha quedat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 61 abstencions. A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La moció sobre les places residencials i de centres de dia ha quedat aprovada per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació d'equipaments sanitaris

302-00086/11

El dinovè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació d'equipaments sanitaris, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Santi Rodríguez.

(Pausa.) Moltes gràcies per sortir de pressa i en silenci.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, l'origen de la interpellació que vàrem plantejar en el conseller i de la moció que plantegem en aquest plenari són les circumstàncies –especials circumstàncies, jo en diria– de saturació de la sanitat pública i, paral·lelament, no són coses que passin aïlladament, d'una certa escassetat de recursos per poder fer front a aquesta situació. I, en aquest sentit, hem de ser especialment curosos en les mesures que s'adopten per tal d'intentar ser el més eficients possible.

I, en aquest sentit, no podem negar que, doncs, vàrem tenir una certa sorpresa, jo diria «diverses sorpreses», una primera, l'anunci de la desprivatització de la política hospitalària. I això va significar, per un costat, l'acabament del conveni amb la Clínica del Vallès, però, per un altre costat, significava també la modificació o l'acabament del conveni amb l'Hospital General de Catalunya, que, bàsicament, prestaven uns serveis que, des del punt de vista de la sanitat pública, no era possible oferir-los, i, per tant, ens recolzàvem, per oferir el servei públic, ens recolzàvem en aquests recursos privats. El moment allò, diguem-ne, culminant, és quan el conseller, per sorpresa d'absolutament tothom –i quan dic «tothom» vull dir «tothom»–, anuncia que, pim-pam, «tinc 50 milions per comprar l'Hospital General de Catalunya, i d'aquesta manera acabo tots els problemes». Tothom esparverat: els que l'havien de vendre, perquè no sabien que el seu hospital estava en venda; els treballadors afectats, perquè no sabien què significava allò que s'estava plantejant; els alcaldes de la comarca, esparverats, perquè sabien que la planificació sanitària del Vallès preveia un hospital a Rubí i un hospital a Cerdanyola que el conseller ja els havia dit que no tenia recursos per fer, però, en canvi, sí que apareixen 50 milions per comprar l'Hospital General de Catalunya.

I és en aquest marc en què es presenta aquesta moció, amb cinc punts. N'hi ha un primer de criteri general; és a dir, quin és el criteri que nosaltres considerem, i per això ho plantegem en el Ple, amb relació a la política sanitària, no? Jo crec que n'hi ha un que és evident i que compartirem tots sense cap mena de dubtes: hem de prioritzar els recursos sanitaris públics; això, per definició. Nosaltres..., ho *plantejem*, nosaltres: no és que hi estiguem d'acord, no: ho plantegem nosaltres. Òbviament, si tenim recursos públics, aquests són els que hem de prioritzar, i així ho expressem.

Ara, també diem: no volem renunciar al fet que per obtenir un determinat bé final, que és la salut pública, utilitzem tots els mitjans que tinguem a l'abast, amb independència de quina sigui la seva titularitat. És a dir, si no tenim prou recursos sanitaris públics o prou recursos públics per oferir aquest servei, però en canvi hi ha la possibilitat

d'oferir aquest servei a través de mitjans que no siguin públics, conseller, fem-ho. I això és el que pretenem expressar en aquesta moció.

Després plantejem que si el conseller és capaç de fer estalvis i eficiències per obtenir –ni que sigui en deu anys, eh?– 50 milions d'euros per comprar l'Hospital General de Catalunya, encara que no es compri l'Hospital General de Catalunya, conseller, apliqui aquests estalvis, apliqui aquestes eficiències, sempre que això no malmeti el servei públic, i dediquem aquest estalvi, dediquem aquests 50 milions, a millorar la sanitat pública, a millorar l'atenció primària, a millorar l'atenció hospitalària des del punt de vista públic.

Plantejem dos punts d'informació –dos. Un, pel que fa referència a la primera idea de la conselleria, del conseller, que era la modificació del contracte. Li demanem que ens aportin tota la informació relativa a aquesta modificació del contracte, molt particularment al pla social que tenen previst per als treballadors. Perquè saben vostès que segurament hi han dues baules febles, en tota aquesta història hi han dues baules febles: una, els pacients, la primera –els pacients, sí–, i dues, els treballadors afectats. Per tant, no mantinguem, no mantingui la conselleria, no mantingui el departament l'angoixa sobre els treballadors i expliquem-los què està previst per a ells. I l'altre és informació amb relació a l'adquisició, a l'oferta d'adquisició de l'Hospital General, els estudis i els informes que vostès tinguin perquè avalin aquesta decisió que vostès han pres.

I acabo. Hi ha un darrer punt en què volem posar en relleu fonamentalment una cosa, conseller: l'amo dels hospitals no és vostè. (*Veus de fons.*) No, l'amo no és vostè. L'amo som tots els catalans, en tot cas; però vostè no. (*Alguns diputats piquen amb les mans damunt l'escó.*) I, en segon lloc, qui pren les decisions de plani..., qui tindrà la responsabilitat de la planificació sanitària serà vostè. Però les decisions de la planificació sanitària tampoc no són seves, també són de tots els catalans...

La presidenta

Diputat, ha exhaurit el temps.

Santi Rodríguez i Serra

...i molt particularment –i acabo–, molt particularment d'aquells que són afectats, com són els municipis als quals han de donar servei aquests equipaments hospitalaris.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Eulàlia Reguant, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Eulàlia Reguant i Cura

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Abans que res, ja que parlem de sanitat, des del Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent ens agradaria celebrar una petita victòria, la del dret a la privacitat a la sanitat pública. Aquest matí s'ha demostrat el muntatge al voltant de la figura d'un regidor nostre i al voltant d'un cas preocupant de com un manter no va disposar de la privacitat per tractar amb el seu metge, i, per tant, s'ha demostrat qui coacciona a qui. Per tant, per nosaltres això és important, i és important, ja que en aquest Ple hi ha hagut grups parlamentaris que s'han dedicat a utilitzar aquest cas com a arma, posar aquí sobre la taula què ha passat aquest matí als jutjats i demostrar, com deia abans, qui coacciona a qui.

Anant a la moció, a veure, l'Hospital General de Catalunya, un hospital amb una llarga història de fallides econòmiques, problemes econòmics, rescats, dobles rescats i contractes d'activitat pública en un hospital privat que per al que ha servit ha estat sempre perquè l'empresa privada s'enriquís i perquè la Generalitat anés abocant diners públics al que en el fons és una empresa privada que fa un servei però que, ja que el fa, hauria de ser públic i no privat.

Per tant, el que nosaltres plantejem i hem plantejat sempre és que és necessària una auditoria. No una auditoria de l'hospital, sinó una auditoria de tots els diners que des de l'any 1993, que és la primera fallida econòmica de l'hospital, la Generalitat ha abocat en aquest hospital, perquè així puguem dirimir si realment és necessari fer una oferta

de compra o ens hem de plantejar altres vies per tal de recuperar aquest hospital, perquè nosaltres entenem que és un hospital pagat i repagat; per tant, que no caldria que una altra vegada Quirónsalud sortís omplint-se amb diners públics les butxaques.

De la moció? Home, hi ha molts elements d'aquesta moció que el que busquen és aprofundir en un model que nosaltres hem denunciat sistemàticament; per tant, que ens dificulta de manera clara, per més que algun punt el puguem compartir, votar-ho. Hi haurà alguns punts que votarem que sí, perquè en el fons volem creure en la bona fe, perquè queden una mica ambigus, però hem decidit interpretar-los de manera positiva i interpretar que el que es vol és blindar els serveis públics. D'altres que votem que no, perquè, com deia abans, entenem que primen la visió mercantilista de la sanitat, en lloc de la visió de garantir drets i serveis, que és el que hauria de ser un servei públic com la sanitat. I en d'altres ens abstindrem, perquè, malgrat que estem d'acord que la informació sigui pública, entenem que la voluntat del grup proponent no és dirimir si cal o no cal recuperar l'hospital, sinó que és ja amb la idea preconcebuda que l'Hospital General de Catalunya ha de continuar en mans de Quirónsalud i que la Generalitat de Catalunya ha de continuar abocant diners a un hospital privat, i, per tant, amb la intencionalitat que hi ha al darrere d'aquest punt, ens costa votar que sí. És evident que tampoc votarem que no, perquè en el fons mai la transparència o l'accés a la informació ha de ser penat, però aquí no ho podem compartir.

I, finalment, entenem que cal treballar conjuntament amb els municipis de la zona, però entenem que cal treballar també amb la ciutadania de la zona. I llavors aquí ens genera una mica de dubtes, perquè només ho centrem en el que són els ajuntaments i tornem a obviar i a oblidar una vegada més tots aquells col·lectius que fa anys que demanen i defensen la sanitat pública i tots aquells col·lectius que fa anys que demanen una sanitat cent per cent pública a la zona del Vallès. I, per tant, ens sembla bé informar, però creiem que podíem anar més enllà i, per tant, també ens abstindrem.

De nou, i ja per acabar, el que cal és abordar la planificació de la sanitat pública i abordar com no només absorbim o gestionem el problema amb l'Hospital General de Catalunya, sinó com d'una manera clara ho planifiquem perquè el sistema sanitari públic català, l'hospitalari, l'atenció primària i tota la resta, sigui un sistema públic de gestió, provisió i titularitat pública i, per tant, com de mica en mica no modifiquem contractes, sinó que els suprimim i aconseguim que finalment la sanitat pública deixi d'estar en mans de la sanitat privada i que, per tant, la connivència publicoprivada finalment desaparegui de la nostra sanitat pública.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació té la paraula la senyora Magda Casamitjana. Senyor Salellas, per què em demana la paraula?

Benet Salellas i Vilar

Per una qüestió d'ordre, presidenta. Malauradament, suposo que la distància que hi ha entre la presidència i la bancada del Partit Popular impedeix sentir les paraules ofensives que de forma reiterada ha emès un dels diputats del grup parlamentari cap al regidor de..., amb referència al regidor de la CUP - Capgirem Barcelona, quan hi ha fet referència la diputada Reguant. No només això, sinó que després també s'ha increpat la diputada Vehí. M'agradaria que part de la presidència es cridés a l'ordre aquests diputats i no es permetessin aquests tipus d'actituds irrespectuoses a dins de la cambra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Com vostè bé ha reconegut, d'aquí no podem sentir el que vostè ens està dient. Per tant, en aquests moments no ho puc jutjar, perquè no ho he sentit. Em sembla que altres membres de la Mesa tampoc no ho han sentit, em sap greu. (*Remor de veus.*) Continuem. En tot cas, ara era el torn de la senyora Magda Casamitjana, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Magda Casamitjana i Aguilà

Moltes gràcies, presidenta. Diputat, moltes gràcies per la seva bona disposició a tocar i retocar les esmenes que hem presentat. Entenem la seva inquietud sobre el futur

del model de provisió del sistema català de salut, i especialment en el territori a què avui fa referència la moció que vostè presenta.

La zona del Vallès té unes necessitats assistencials que tots coneixem, i sabem en aquest moment que les necessitats no s'estan cobrint adequadament i el Govern vol posar-hi un remei immediat; un remei no només d'ara, sinó per un termini molt i molt llarg, per al benefici de tota la comarca. Per sobre de tot, el Govern té molt clar que la prioritat i l'objectiu final –i no ens equivoquem– és el pacient, sigui quina sigui la condició, com ja va quedar clar ahir.

El conseller i la conselleria de Salut treballen pam a pam des del territori, no només per estalviar diners, mantenint l'eficàcia i l'eficiència i qualitat que tant reclama vostè en la moció, sinó per la millora de prestació de serveis de proximitat, sempre a tocar del pacient i intentant que cada territori tingui els serveis que necessiti. Tots els casos de republicació que s'han fet en l'actual Govern de la gestió de l'activitat sanitària responen a un principi de preferència d'aquest Govern, sí, i d'aquest grup parlamentari, que és el que va establir la LOSC, i no tenen cap altre objectiu que el d'enfortir més i legitimar millor el model sanitari català. Sempre hi ha hagut, a més a més, una anàlisi de qualitat i una anàlisi de costos.

L'operació de compra de l'Hospital General no és cap caprici, sinó que complementa perfectament i necessàriament avui en dia el mapa d'atenció especialitzada del Vallès. No és cap improvisació; ja en el 2005 es preveien dos hospitals bàsics del Vallès. Durant onze anys no s'ha pogut executar aquest pla. Les necessitats hi són, no han desaparegut i creixen dia a dia. El Govern i la conselleria són molt conscients que no es poden adormir i que cal cobrir el dret assistencial al Vallès. A més a més, el 2005, i avui m'ho comentava el conseller, no es va preveure gens l'augment de necessitats en sociosanitari i, per tant, avui la compra o el benefici que podria tenir l'Hospital General cobriria aquesta necessitat.

En aquests moments no podem construir dos hospitals nous i, per tant, el departament i el conseller Comín tenen l'obligació de cercar una solució immediata. Per dues vegades com a mínim, em sembla, la Generalitat ha intentat comprar l'Hospital General; com a mínim aquesta serà la tercera, i espero, conseller, que sigui la definitiva. És una operació complexa, sí, ho sabem; parlem d'un gran grup multinacional que en aquests moments està en procés de venda d'un altre grup encara més gran –i no sé si més internacional, però segurament. La negociació és molt delicada. El conseller ha donat la informació de què disposava quan ho ha cregut convenient i adient i en el moment que ha estimat més idoni, sempre vetllant per no posar en risc l'operació.

El preu. Senyor diputat, som i serem molt curosos, sí, li ho garanteixo. Com molt bé sap, els diners per a una inversió de construcció d'un equipament..., té unes casuístiques molt diferents de la compra directa d'un bé; ja va explicar el conseller que la compra no seria de la totalitat, en un pim-pam, que vostè ha dit, no. Som curosos; no ho farem en un sol any, i el pacte amb la conselleria d'Economia, d'anticipació de capital, faria assumible que amb uns 5, 6 milions l'any podríem tenir i solucionar el problema del Vallès gairebé per sempre, o per un gran nombre d'anys. S'ho val. És molt menys costós per al pressupost públic comprar l'Hospital General i convertir-lo en hospital general bàsic que construir dos hospitals nous.

Miri, reunions, moltes. Digui el que digui, el conseller s'ha reunit, no sé si abans o després, i abans i després; el mateix conseller no delega i, senyor diputat, sap perfectament quines són les seves responsabilitats. I al final, qui haurà de decidir és el conseller, tot i haver escoltat a tothom. Va fer reunions el 25 de novembre amb els alcaldes i el conseller comarcal; va fer reunions amb els tres comitès d'empresa que representen la plantilla de l'Hospital General encapçalats per la secretària general de la UGT de Catalunya i els responsables del Vallès Occidental. El conseller s'ha compromès que no hi haurà cap afectació, ni per als treballadors ni per als usuaris. Els treballadors conservarien l'antiguitat i la categoria professional i passarien al conveni Siscat. Cap treballador, en aquest moment, al carrer. El departament està en permanent contacte amb totes les parts. Tot el diàleg, sí, però cal ser conscients que estem davant d'una operació difícil i delicada, i hem d'anar amb peus de plom. La discreció, senyor diputat, en alguns moments de la negociació no implica opacitat ni amagar absolutament res. El conseller té clars els drets dels ciutadans a ser informats.

Finalment, la compra de l'Hospital General és l'oportunitat, sobretot, de la immediata i, per tant, de la solució. Com sabem, per construir un hospital no només calen diners, sinó un temps que en aquest moment no tenim. Si comencem avui, el primer pacient segurament podrà entrar d'aquí uns vuit anys. Els beneficiaris som en aquests moments tots. No hi ha baula defectuosa, diputat, ni una. Ans al contrari la prioritat són els pacients i els treballadors.

La presidenta

Diputada, ha exhaurit el temps.

Magda Casamitjana i Aguilà

I acabo dient que votarem «sí» a gairebé tota la moció; votarem «sí» a fer arribar a la comissió tota la informació que demanen, amb màxim tres mesos, i votarem «sí» a l'eficàcia i eficiència prioritzant els recursos sanitaris públics...

La presidenta

Diputada, ha exhaurit el temps.

Magda Casamitjana i Aguilà

...donant-los quan calen, amb la voluntat de sumar un consens important i indispensable (*remor de veus*) quan parlem de salut.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Martín Barra, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Martín Eusebio Barra López

Gracias, señora presidenta. Diputados, diputadas, *conseller* Comín, la moción que nos presenta hoy el Partido Popular empieza diciendo: «El Parlament de Catalunya, amb l'objectiu principal d'oferir un servei públic de salut de qualitat, insta el Govern de la Generalitat...» Sin duda, para nosotros también es una prioridad ofrecer un servicio público de salud de calidad. Así lo hemos manifestado otras veces y no nos cansaremos de repetirlo tantas veces como hemos tenido ocasión, con motivo de nuestras propias propuestas o de las propuestas de otros grupos de esta cámara, por ejemplo, ayer mismo, con el debate sobre el proyecto de ley que nos presentó el Govern.

Y es que seguimos preocupados por la calidad del servicio público de salud porque, hay que decirlo, *conseller* Comín, no está para tirar cohetes, precisamente. Sí, me voy a repetir muchas cosas en esta intervención, lo sé, pero bien, creo que conviene repetirlas. Los recortes brutales de su antecesor en el *departament* provocaron una descapitalización sin precedentes de la sanidad catalana, que, si no han llegado a dejar al sistema en un claro fuera de juego, ha sido gracias a los excelentes profesionales que siguen dando la cara por el sistema, a pesar de que se les dejaron de pagar las pagas extras o los complementos por objetivos. Pero, además, esos recortes no han tenido parangón con los que hicieron ninguna otra comunidad autónoma. Esta es una de las cosas que ya he repetido en otra ocasión. Porque, ni nos cansaremos de decir que para Ciutadans es una prioridad la calidad del servicio público de salud, ni de decir que otras comunidades autónomas, con el mismo régimen de financiación y con menos presupuesto per cápita, hicieron menos recortes.

Claro, esas comunidades autónomas no tienen que malgastar presupuesto en «neverdums» ni en viajes a escondidas de su compañero de Govern, el señor Romeva, que ayer volvió a negarse a contestar cuando publicará su agenda —¡vaya *conseller* de Transparencia!—, ni en improvisar chiringuitos sin contenido para un imaginario estado, ni sus presidentes cobran más que Rajoy ni tantos otros detalles. No me cansaré de decírselo, señor Comín: no toda la culpa es de Madrid; parte, sí, de acuerdo, seguro, pero no toda. Y se lo garantizo, de verdad, se lo digo de corazón: tengo muchas ganas de dejar de decírselo, tengo muchas ganas de dejar de repetirme, pero... —y de dejar de ser un pesado—, pero, ¿sabe que haría falta para que se produjera este pequeño milagro de un aragonés cambiando de opinión? (*L'orador riu.*) Que ustedes dejaran de jugar al victimismo, que dejaran de echar balones fuera como los malos equipos de fútbol y asumieran la parte de responsabilidad que les corresponda y se pusieran ya a solucionar

los problemas, en lugar de repetir que cuando seamos independientes todo se arreglará porque gestionaremos nuestros impuestos.

Por cierto, hacía ya un tiempo que no sacaban el mantra famoso de esos supuestos 16.000 millones que aparecerán de la noche a la mañana. De hecho, al margen de que está demostrado que es falso, ya hacía tiempo que sus socios de gobierno dijeron algo así, no recuerdo exactamente, como que quedaba fea esa cantinela del dinero que no se queda aquí, que en Europa no van a mirar con buenos ojos esta actitud cicatera, que mejor utilizar otros argumentos... Pues, bueno, ayer, en este Pleno, otra vez se argumentaban los 16.000 millones. Ya sabe usted, el bucle infinito, esa vuelta continua a la casilla de salida.

Y mientras, la lista de espera, las saturaciones de los servicios sanitarios, los problemas, los heredados, por supuesto, y los generados por su propia caótica gestión, por esos goles en propia puerta que se mete a veces, esas expectativas que va levantando con sus continuas promesas: Viladecans –es que soy de allí, se lo tengo que repetir siempre–, Hospital General de Catalunya, Reus... Todos estos problemas siguen esperando que su equipo reaccione y se pueda jugar la pelota más en corto, y busque ganar el partido, en lugar de quejarse que no podían hacer nada más que dar pelotazos.

Esta moción que vamos a aprobar, vamos a votar nosotros –perdón– a favor, no es el bálsamo de Fierabrás, no es la panacea que curará todos los males del sistema, no es la pócima mágica que nos dará la fuerza de Obélix, no. Pero, siguiendo con el símil futbolístico, al menos es una jugada con sentido del juego global, es una jugada en la que no se pierde la pelota dando pelotazos al aire que obligan después a salir corriendo alocadamente a intentar remediar el desaguado.

Agradecemos al PP que haya aceptado una buena parte de las enmiendas y, en otro caso, transaccionadas con el Grupo de Junts pel Sí. Nuestras enmiendas, precisamente, lo que buscaban era eso, era mejorar el juego; ajustar los pases y las ayudas entre los diferentes actores del sistema; poner la pelota en el pie del mejor futbolista del equipo, la parte pública del sistema, para que la juegue con toda su reconocida habilidad y calidad y pueda dar más sentido al juego global. Esperamos que salga aprobada y que, desde luego, ayudará para mejorar la calidad del sistema de salud.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Assumpta Escarp, del Grup Parlamentari Socialista.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Voldria començar recordant que avui, en el Senat, el Partit Popular ha tornat a votar en contra de la modificació que permetria la prescripció infermera. El rebuig i/o el menyspreu a aquests professionals l'hauríem de començar a solucionar. Li demano al conseller, també, que fem la regulació catalana; ens ho demana el col·lectiu i ho necessitem tots nosaltres. Avui mateix hi havia també una altra sentència sobre la vacunació; si no podem resoldre això, tindrem dificultats perquè el sistema funcioni amb un pilar malmès.

Parlem, avui, de la moció que presenta el Partit Popular al voltant dels equipaments sanitaris. Al mes de maig, el Grup Socialista en presentava una també, potser amb un caràcter molt més ampli en el sentit d'obrir el debat i, des de la defensa de la LOSC, establíem, doncs, defensar de veritat un sistema sanitari públic, universal, de qualitat i amb equitat territorial. Dèiem en aquell moment que volíem reforçar el sistema sanitari públic i acabar aquelles derivacions que durant cinc anys han aprimat el sistema públic i han engegat la sanitat privada. Dèiem, per això, que ho volíem amb planificació, que ho volíem amb capacitat de poder respondre a tot el que s'anés generant. També dèiem que fugíem de les grans paraules perquè, en realitat, el que estàvem fent era excloure del sistema a mesura que s'anessin acabant els contractes o les pròrrogues dels centres que hi eren.

I hi insisteixo, parlàvem de planificació, de transparència i de consens en el territori i en el compliment d'aquesta moció el Govern ens diu que s'ha realitzat una anàlisi de les necessitats que garanteix que la integració no afecta la qualitat de l'assistència i que els pacients són atesos sense increment de les llistes d'espera garantint la satisfacció, la qualitat i l'accessibilitat, i en aquest sentit deixi'm-li dir, i aprofito que

hi ha el conseller, que certament estem parlant d'un territori molt mancat d'equipaments sanitaris, d'uns alcaldes i alcaldesses que han vist moure el seu mapa sanitari amb la desaparició dels dos hospitals i que no acaben de veure res concretat, d'unes urgències de nou col·lapsades en el Taulí, d'unes obres per abordar les necessitats futures que acaba pagant una bona part l'Ajuntament de Sabadell i que no veuran la llum fins el 2019. Per tant, i em costa també veure en els pressupostos aquest increment pressupostari necessari per absorbir tant el Taulí com el Consorci de Terrassa tot el que se'n derivi.

De tota manera, i centrant-nos en la moció, hi han alguns aspectes que nosaltres podem estar-hi d'acord. No estarem d'acord, d'alguna manera, amb el manteniment, sempre aquesta mena de manteniment preventiu en el sentit de mantenir la provisió dels serveis sanitaris. Creiem que cal fer-ho, que cal fer-ho bé i, per tant, prorrogar tampoc ens serviria ni tan sols per plantejar la bona planificació. Creiem que fa falta la planificació, no el manteniment de serveis a tercers. No compartim en absolut el tema d'aplicar les eficiències que en el seu moment es va dir, entre altres coses, perquè el sistema en si mateix necessita 1.000 milions més. Em costa pensar que comprarem amb eficiències, per tant, crec que d'alguna altra manera haurien de sortir aquests recursos. Ni compartim, tampoc, aquest esquema massa lligat a la viabilitat econòmica o, en tot cas, a criteris massa economicistes quan creiem que el que fa falta és parlar d'això, parlar d'una sanitat pública i, sobretot, parlar de posar el ciutadà en el centre de totes les nostres polítiques i, per tant, també de les polítiques de salut.

Sí que compartim que hi hagi un pla social efectiu per als professionals de la Clínica del Vallès i del General, que compartim que es doti dels recursos necessaris, amb infraestructures, econòmics i de recursos humans els centres hospitalaris. En general, sí que compartim, diríem, tot el que fa referència a reforçar el sistema sanitari públic, a la defensa de la planificació i la no-improvisació i, sobretot, defensarem el consens amb el món local, l'atenció universal i de qualitat, també, i sobretot equitativa en una zona com és el Vallès, est i oest, que necessiten nous equipaments sanitaris i, sobretot, veure cobertes les seves necessitats.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Escarp. A continuació té la paraula el senyor Albano Fachin, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Albano Dante Fachin Pozzi

Gràcies, presidenta. Des de fa unes setmanes parlem molt de l'Hospital General de Catalunya arran dels anuncis fets pel conseller Comín, però crec que és imprescindible que, quan parlem d'aquest hospital privat, parlem de la seva desconeguda i fosca història, una història que el 90 per cent dels catalans i les catalanes segurament no coneixen i que és imprescindible explicar.

Per explicar aquesta història, us llegiré alguns fragments d'un article publicat fa unes setmanes. La periodista Milagros Pérez Oliva, autora d'aquest article que parla de l'Hospital General, el va titular *A l'ombra de la sanitat pública*, i comença així: «La història de l'Hospital General de Catalunya il·lustra millor que cap altra els intents de parasitació de la sanitat pública per part de la iniciativa privada.» Llavors la periodista ens explica que el projecte, que havia estat llançat l'any 1973 per un grup d'empresaris i constructors encapçalats per Carlos Soler, Leoncio Domènech, i que entre els seus executius figuraven personatges com Anton Cañellas, un diputat pujolista de pro, o el senyor Joan Piqué Vidal, advocat de Jordi Pujol en el cas Banca Catalana. *(Veus de fons.)* La idea era construir, amb aportacions de milers de socis, un gran hospital amb 750 llits i la més moderna tecnologia. Aquests empresaris propers a Jordi Pujol van recaptar 7.000 milions de pessetes i van construir un hospital mastodòntic que va estar acabat... Senyor Turull, si us plau, és que no em deixa intervenir i no puc... *(Pausa.)* Gràcies. *(Remor de veus.)* Aquests empresaris... Demano a la presidenta, si us plau, que faci una mica d'ordre. *(Pausa.)*

Aquests empresaris propers a Jordi Pujol, senyor Turull, van recaptar 7.000 milions de pessetes i van construir un hospital mastodòntic que va estar acabat l'any 1983. El negoci del totxo ja estava fet i ara calia convertir el totxo en un hospital. Els empresaris

esperaven que el Govern regués amb contractes públics el seu hospital privat, però la Generalitat ho tenia difícil, perquè en aquella època, com ara, els hospitals públics no tenien recursos suficients i hauria estat difícil explicar aquests contractes.

Llavors l'hospital va començar a funcionar a mig gas fins que, ens explica la periodista, l'any 1993 l'hospital va presentar suspensió de pagaments amb un deute de 12.800 milions de pessetes. L'hospital, però, va sortir del sotrac gràcies –aquesta vegada, sí– a un aval de 2.000 milions de pessetes de la Generalitat i a un concert de 1.700 milions de pessetes anuals.

Però tot això no va ser suficient, i el 1999 l'hospital va tornar a fer fallida. Aquesta vegada les pèrdues acumulades eren de 34.000 milions de pessetes, inclosos 3.600 milions de pessetes d'aval de la Generalitat, és a dir, diners de tots nosaltres.

Llavors, què va passar? No quedava més remei que vendre o tancar. I què va passar? No es va tancar, perquè van aparèixer diversos taurons de la sanitat privada disposats a quedar-se amb l'Hospital General –i multirescatat– de Catalunya, una autèntica ganga que va atreure cognoms com el de Sumarroca, aquell cognom relacionat amb el 3 per cent, o com el de Víctor Madera, cervell de Quirónsalud, un senyor que ha fet fortuna, per cert, a la Comunitat de Madrid gràcies a Esperanza Aguirre, a les privatitzacions, a les derivacions i a altres negocis per l'estil. Finalment, el senyor Madera es va quedar amb l'hospital multirescatat amb diners públics i viable gràcies als milionaris contractes públics que rep any rere any.

Ara el conseller Comín diu que vol comprar l'hospital multirescatat i la periodista Milagros Pérez Oliva escriu: «Ara el conseller Comín acaba de llançar una OPA perquè la sanitat pública es quedi, per 50 milions d'euros, l'Hospital General. Té a la seva mà una bona arma: sense el concert, difícilment és viable l'hospital. I ell té la clau del concert» –vostè. «La lògica ha canviat. Els paràsits surten cars. Posats a pagar la factura, millor que el benefici es quedi a casa.»

Nosaltres no sabem si el senyor Comín podrà portar a terme el seu pla, tenint en compte que molts dels seus companys de grup formen part de la Convergència que durant anys i dècades van fer servir els diners públics per beneficiar aquestes empreses privades, però, sigui com sigui, aquest hospital ja ens ha costat massa diners als catalans i les catalanes, i no podem permetre noves aventures.

Per això demanem al senyor Comín que tingui en compte les persones afectades per aquest pla, màxim contacte amb els municipis, màxima informació a aquest Parlament i cura amb tots els treballadors de l'hospital, que no tenen culpa de la llarga i fosca història d'aquest hospital privat –acabo, presidenta. I és per tot això que nosaltres donarem suport als punts d'aquesta moció que van en aquesta direcció.

Acabo només dient una cosa. És veritat: com deia el diputat del Partit Popular, hi ha dues baules febles, els pacients i els treballadors, però a mi, digueu-me malpensat, em fa l'efecte que el Partit Popular, com sempre, està defensant una altra baula...

La presidenta

Diputat, ha exhaurit el temps.

Albano Dante Fachin Pozzi

...que és la de les empreses multinacionals que fan negoci amb la nostra salut.
Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Santi Rodríguez.

(Remor de veus.) Silenci, si us plau.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Si el senyor Dante i el senyor Turull acaben el seu debat, ens posicionarem sobre les esmenes. En primer lloc... –espero, que no sé quins... *(Pausa.)* Ara. En primer lloc, em permetran que els digui tant a la CUP com a Catalunya Sí que es Pot: la moció diu el que diu. Llavors, que vostès es posicionin sobre el que vostès interpreten o vostès pensen que volem dir, bé, és el seu dret, però és una mica surrealista. La moció diu el que diu. I nosaltres el que pretenem és que es posicionin sobre el que

diu la moció, res més. Vostès poden pensar el que vulguin; igual que nosaltres ho fem –ho fem. Pensem, fins i tot ho diem, i ho continuarem fent, lliurement, encara que a alguns en aquesta cambra no els agradi sentir coses que surten dels nostres escons. Ho continuarem fent i ho continuarem dient. *(Aplaudiments.)*

Amb relació a les esmenes... *(Persisteixen els aplaudiments.)* Amb relació a les esmenes *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*, agrair... –carai!–, donar les gràcies a tots els grups que han presentat esmenes, també a la CUP..., encara que ells mateixos ja han dit que és aprofundir..., la nostra moció és aprofundir en un model que ells no comparteixen; per tant, presenten esmenes per canviar el model. Com canvia el model, no podem acceptar les esmenes que ens presenten per fer una cosa diferent de la que nosaltres volem que es faci, i per això no les acceptem. N'hem transaccionat quatre amb Junts pel Sí; n'hem transaccionat..., totes amb Ciutadans –cinc–, i, per tant, aquest és el resultat de la moció.

Amb relació al tema de la informació, senyora Casamitjana, miri, el que nosaltres volem dir, i hem expressat, i el malestar que hem expressat és..., si ja ens sembla bé que el conseller es reuneixi amb els alcaldes, amb els sindicats, em diu, el 23 de novembre, el 25 de novembre..., ens sembla molt bé. El problema és que la falta de discreció del conseller en un mitjà de comunicació és el 21 d'octubre, un mes i escaig *abans* que tingui aquestes reunions amb els alcaldes per explicar-los quins són els plans de la conselleria. I, per tant, aquest és el motiu de la nostra queixa, aquest és el motiu fonamental que expressem el que expressem en aquesta moció.

Gràcies, senyora presidenta; senyores i senyors diputats.

La presidenta

Gràcies, diputat.

(Alguns aplaudiments.)

Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Senyora Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados Galiano

Per demanar votacions separades, presidenta.

La presidenta

Sí; de quins punts?

Eva Granados Galiano

El punt 1.c, el punt 2 –sencer, l'a i el b– i el punt 3.a; es poden votar els tres junts.

La presidenta

Senyor Fachin, per què em demana la paraula?

Albano Dante Fachin Pozzi

Per demanar votació separada de l'1.c.

La presidenta

1...?

Albano Dante Fachin Pozzi

Ce.

La presidenta

Ce?

Albano Dante Fachin Pozzi

Ce; 1.c.

Gràcies.

La presidenta

Senyora Reguant, per què em demana la paraula?

Eulàlia Reguant i Cura

Per demanar votació separada del..., o sigui, a part del que ja han dit el Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot i del PSC, del punt 3 sencer. Per tant, no es poden...

O sigui, com deia la diputada Granados, no es poden votar les... O sigui, tot el 3, el 4 i el 5. O sigui, per tant... (*Veus de fons.*) O sigui, el 4 i el 5 es poden votar junts.

La presidenta

Senyora Casamitjana, vol demanar votació separada, també?

Magda Casamitjana i Aguilà

Sí; per demanar votació separada, sí: del punt 1.c, del 2.a, 2.b i del 4.c.

La presidenta

S'ha demanat votació separada dels punts: 1.c, 2.a i b. Els 2.a i b es poden votar junts? 2.a i b. Ho pregunto? (*Veus de fons.*) No.

Per tant, 1.c, 2.a, 2.b, 3.a, la resta del 3, 4, 4.c i 5. Correcte? (*Veus de fons.*)

Doncs, començarem a votar per l'1.c, continuarem i acabarem per la resta de la moció. D'acord? (*Pausa.*)

Doncs, votarem el punt 1.c.

Comença la votació.

El punt 1.c ha quedat rebutjat per 33 vots a favor, 93 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 2.a.

Comença la votació.

El punt 2.a ha quedat aprovat per 41 vots a favor, 24 en contra i 61 abstencions.

A continuació votarem el punt 2.b.

Comença la votació.

El punt 2.b ha quedat rebutjat per 40 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 3.a.

Comença la votació.

El punt 3.a ha quedat aprovat per 102 vots a favor, 24 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem la resta del punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha quedat aprovat per 118 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 4.c.

Comença la votació.

El punt 4.c ha quedat rebutjat per 57 vots a favor, 61 en contra i 8 abstencions.

A continuació votarem el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha quedat aprovat per 118 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

A continuació votarem el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha quedat aprovat per 118 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

I a continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre la planificació d'equipaments sanitaris ha quedat aprovada per 126 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocupació juvenil

302-00087/11

El punt número 20 és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocupació juvenil, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la té la paraula la senyora Lorena Roldán.

(*Remor de veus.*)

Gràcies, moltes gràcies per sortir de pressa. (*Pausa.*)

Diputada, quan vulgui.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades, consellera. Bé, jo no sóc mare, i molt menys de fills adolescents o joves, peròestic segura que els que aquí són pares o els pares que ens estiguin veient estaran d'acord amb el que diré. Si algun dia sóc mare, m'agradaria poder-los dir als meus fills el que els meus pares em van dir a mi: que podria ser a la vida allò que jo vulgués ser. Però, clar, francament, amb les dades de la darrera

enquesta de població a la mà sembla bastant difícil que això pugui ser possible si no fem res al respecte.

Mirin, si sóc mare m'agradaria dir-los, als meus fills, que tindran les mateixes oportunitats que la resta, que podran dominar a la perfecció el català, el castellà i l'anglès, tot i potser no anar a classes particulars o a escoles privades. Saben vostès que l'Escola Oficial d'Idiomes a Catalunya és de les més cares d'Espanya? És això el que volem per als nostres fills? És així com volem fomentar la igualtat d'oportunitats? Bé. A nosaltres, per descomptat, ja els asseguro que no és el nostre model, i per això nosaltres apostem per un model educatiu trilingüe.

Miri, si algun dia sóc mare, voldré, també, aconsellar-los i acompanyar-los en una decisió tan important a la vida com és allò de: què vols ser quan siguis gran? Una decisió que ha de ser presa amb criteris de vocació, òbviament, però també amb criteris pragmàtics, que sorgeixen del coneixement real del mercat de treball. És per això que nosaltres proposem que s'inclogui en el darrer curs de l'ESO una matèria específica dirigida a orientar els alumnes amb relació als itineraris postobligatoris existents. Una matèria que ha de comptar amb el recolzament de la comunitat educativa, les empreses, les cambres de comerç, les entitats locals, i, en definitiva, tots aquells agents que envolten l'entorn del jove i del mercat laboral per tal que puguin tenir la informació necessària per triar què volen ser en un futur.

Mirin, si sóc mare, els voldré dir que podran anar a la universitat, una universitat pública i de qualitat, i no com ara. Perquè recordem que estudiar a Catalunya costa tres vegades més que a altres comunitats autònomes, com, per exemple, Galícia o Extremadura. I ja no parlem de la qualitat, perquè estem molt lluny d'estar ben situats en qualsevol dels rànquings mundials.

Si sóc mare, també m'agradaria dir-los que si no volen anar a la universitat, tenen altres opcions, bones opcions, com per exemple l'FP dual. Hem de potenciar la formació professional dual, perquè sabem que és un model d'èxit que ja està funcionant en altres països d'Europa, perquè aconseguim formar professionals amb experiència laboral i que fins i tot després podran consolidar aquesta feina en aquest lloc de treball on han estat cursant aquestes pràctiques. És a dir, hem d'ajustar la demanda laboral a l'oferta.

No pot ser que la universitat sigui una fàbrica de produir graduats que després el mercat laboral no pot absorbir i que, per altra banda, tinguem empreses que hagin d'anar a fora a buscar determinats perfils professionals perquè aquí no els troben. És evident que hi ha alguna cosa que estem fent malament.

Mirin, si algun dia sóc mare, voldré dir als meus fills que si s'esforcen i treballen tindran oportunitats; bones oportunitats, no les d'ara. Tenim un 32,2 per cent d'atur entre els joves de setze a vint-i-quatre anys, on més de la meitat dels contractes que se signen amb els joves són contractes temporals, són contractes brossa. És la primera vegada que traspassem aquest llindar del 50 per cent. Tres vegades més contractes brossa o contractes temporals que la resta de la població. I, si us plau, que ningú digui que això als joves ja els està bé, com vam sentir aquí en el darrer Ple, perquè, fins i tot, el mateix informe de l'Observatori Català de la Joventut diu que aquesta afirmació no és certa.

Miri, si sóc mare, em nego a treure'ls la il·lusió, perquè precisament, l'adolescència és aquella etapa de la vida on tot és possible, però, per a això cal que revertim la situació actual; cal que aprofitem més els recursos que vénen d'Europa a través de la Garantia juvenil. No pot ser que només vint mil joves obtinguin feina amb aquest programa quan tenim 150.000 joves parats a Catalunya.

Cal que hi hagi més correlació entre els itineraris post-obligatoris i la realitat del mercat de treball. No pot ser que un de cada tres joves amb alt nivell formatiu estigui en llocs de treball que requereixen menys formació. Necessitem implantar d'una vegada per totes la finestreta única empresarial. Hem d'ajudar aquells joves que tenen projectes, no els hem de posar traves, sinó encoratjar-los i ajudar-los. Cal que els protegim i enfortim també l'actuació de la inspecció de treball per acabar amb la precarietat laboral que afecta especialment els joves. Tot això és el que nosaltres demanem avui amb aquesta moció.

Perquè nosaltres, a Ciutadans, no ens conformem amb el fet de dir que ja s'està fent tot o amb les dades que tenim. Perquè jo no voldria que els meus fills formessin part d'una generació perduda, iestic segura que vostès tampoc ho volen. Els nostres joves

s'han esforçat i han fet els deures, i ara ens toca fer-los a nosaltres, per aprovar aquelles assignatures que fa anys que arrosseguem i apujar nota a la resta.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Roldán. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Mireia Vehí, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. Bé. Des de la CUP - Crida Constituent celebrem parlar d'ocupació juvenil. Nosaltres més que d'illusió o d'ajudar, nosaltres més aviat volem canviar l'enfocament, volem parlar de mercat laboral. I volem canviar l'enfocament també perquè no estigui tot centrat en les empreses, que entenem que d'això anava tot aquest tema de la il·lusió.

Miri, dades de l'Idescat: el 30 per cent de la població entre setze i vint-i-quatre anys està a l'atur –estem parlant de noranta mil joves. I de la població que està ocupada, que estem parlant d'uns 190.000 joves, en desconeixem la qualitat i les condicions. De fet, una de les crítiques que es fa recurrentment a l'Enquesta de població activa és que no té en compte ni la temporalitat, ni el salari ni la precarietat. I parlar de joves i mercat laboral és parlar, sobretot, de precarietat.

Ahir llegia a *El Periódico* que el conseller econòmic i social de Barcelona treia una enquesta el mes de juny que entre el 2008 i el 2013 els salaris dels menors de vint-i-cinc anys han baixat un 21,7 per cent, passant dels 13.371 euros anuals als 10.400 i escaig. En el cas de les dones, això baixa fins als 8.500, quasi. Aquí faig un parèntesi: és evident que la majoria de joves del nostre país tampoc forma part de la classe mitjana de la senyora Pascal, sinó més aviat del 96 per cent que ahir exposava el senyor Salellas.

Sobre la moció..., ja li ho dic, nosaltres no compartim l'enfocament. Vostès se centren a facilitar l'entrada de les empreses a la xarxa de Garantia juvenil i a participar en les diagnosis d'ocupació en lloc de centrar l'enfocament en les necessitats dels joves i les joves del país.

Per tant, tots aquells punts relatius a aquesta facilitació de les empreses, de l'apartat 1, nosaltres els votarem en contra.

A més, hem intentat incorporar en aquest apartat 1 la resolució 130, que vam aprovar en aquest Parlament en el debat de política general, relativa a les responsabilitats socials, laborals, ecològiques i fiscals de les empreses, i vostès no han volgut. Ja ho entenem, són models contraposats. Entenem que el seu és el de la desregulació del mercat a favor del capital i el nostre el de la regulació màxima a favor de la vida, i per fer una economia de la vida hem incorporat esmenes –aquestes sí que les han acceptat– relatives a les línies..., a la incorporació de línies d'economia social solidària i cooperativa, perquè entenem que una de les vies imprescindibles per acabar amb la xacra de l'atur és reorientar el teixit productiu i el mercat laboral.

Pel que fa al punt 2, que vostès parlen de formació, els el votarem tot en contra. Vostès proposen que les empreses entrin als centres educatius que fan ESO per exposar continguts sobre mercat laboral, ocupació i teixit empresarial. Nosaltres que fa anys que lluitem perquè les empreses surtin de la universitat, deuen entendre que en cap cas permetrem que entrin als instituts. El que sí que els votarem a favor és allò de la finestra única i de la inspecció de treball.

Com a reflexió final, per nosaltres, l'atur juvenil i la precarietat laboral són conflictes d'alt calat, però els entenem com a conflictes sistèmics i de model. Abans el meu company, l'Albert Botran, citava David Harvey i les transformacions del capitalisme i del mercat laboral. Jo vull recuperar el fil per il·lustrar quin és el conflicte que per nosaltres té l'atur i el mercat laboral. I és un conflicte de qui té els mitjans de producció; qui acumula beneficis, que són les mateixes persones i empreses que tenen aquests mitjans de producció, i com això suposa la despossessió dels joves i les joves d'aquest país.

I, davant de la despossessió, nosaltres més que d'illusió o d'ajuda preferim parlar de trencar el tauler i preferim recuperar la cita zapatista, ja citada diverses vegades en aquest Parlament des que ha arribat la CUP, de «sostre, pa i treball». Perquè, per nosal-

tres cal lluitar pels drets per a totes, però entenent-los com a dret, i com entenem que és el dret al treball, i no com a mercaderies.

Moltes gràcies.
(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vehí. A continuació té la paraula el senyor Pol Gibert, del Grup Parlamentari Socialista.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. He de reconèixer que al principi de la intervenció del proponent pensava que m'havia equivocat de moció, pensava que parlàvem d'una altra cosa; trilingüisme, aquests temes que no sortien a la moció però que també entenc que era per donar context a la moció i al futur dels joves en el mercat laboral, cosa que puc arribar a entendre, no? Però, finalment, hem vist que sí que parlaven de la Moció sobre l'ocupació juvenil i, per tant, em sento a lloc.

Avui també és un dia oportú per parlar d'aquest tema, perquè hem conegut que la Unió Europea dedicarà 500 milions d'euros més a lluitar contra l'atur juvenil a nivell europeu, amb la qual cosa també és d'agrair que arribin més fons per lluitar contra aquesta xacra que tots patim, i especialment a casa nostra, no?

Entrant en matèria, la Garantia juvenil estava cridada, per tots, a ser l'esperança de milers de joves i milions de joves a Europa per solucionar una crisi social i econòmica, que hem vist, durant molts anys, com afectava, sobretot, el sud d'Europa. I això ho ha estat així per alguns països que l'han aplicat correctament. Alguns veïns nostres han vist com la Garantia juvenil sí que ha sigut un foc d'esperança, i no altres... Espanya no és el cas d'aquests primers, on la cobertura del programa arriba a poc més del 10 per cent dels joves –10 per cent dels joves– a nivell espanyol. Mentre que a França o a Àustria arriba al 80 per cent. I això no ho diu el Pol Gibert, diputat del PSC, que vol fer una lectura esbiaixada del tema; això ho diu l'anàlisi de la Comissió Europea.

I quins són els pecats originals d'aquesta Garantia juvenil, a Espanya? Doncs, en tenim dos: per una banda, tenim el bloc que ve del Govern espanyol, conegut per tots, l'hem comentat moltes vegades, Comissió de Joventut, Comissió de Treball. Un bloc que és el pecat original de com es va dissenyar la Garantia juvenil en aquest país; una Garantia juvenil amb criteris, moltes vegades, incoherents, en la qual si un jove un dia descarrega un camió per la tarda no pot optar a aquell lloc de treball durant setmanes senceres. Per tant, és un sistema que no dona resposta a com està el panorama juvenil espanyol en aquests moments. I el segon tema: com s'aplica després a Catalunya, el seu desplegament aquí. Tenim problemes amb el criteri d'inserció al territori, tenim problemes amb manca d'impulsos a determinades zones i, per tant, també hem de posar solució a aquests temes.

Per tot això, creiem que cal avaluar la Garantia juvenil i el seu resultat a casa nostra, perquè sense resultats i dades no podem saber com s'està aplicant actualment, i saber el que està fallant i el que està funcionant per poder ficar solució a aquests temes. Tenim milers de joves que poden veure aquest programa com una solució al seu problema del dia a dia, a un problema bàsic com és la manca d'ocupació. No ens podem permetre el luxe de fallar com a Parlament i com a Govern. És per això que celebrem aquesta moció de Ciutadans, s'ha de reconèixer la feina feta, que intenta aportar solucions a alguns punts i a alguns problemes d'aquests que citarem.

Com no podia ser d'una altra manera, estem d'acord en els primers punts de la moció, on es busca reforçar i incrementar la xarxa d'impulsors. És un tema que també s'ha parlat en aquest Parlament i que creiem, fermament, que s'ha de desenvolupar.

Hem fet esmenes per tal d'incorporar també el Consell Nacional de la Joventut, un element clau en conèixer com funciona el jovent d'aquest país; a dissenyar la campanya de difusió de la Garantia juvenil. Creiem que és bàsic conèixer com pensen els joves per poder arribar a ells mateixos.

Sí que és veritat, com deia la companya de la CUP fa pocs minuts, que notem un biaix liberal, per dir-ho així, a la moció, buscant sempre tendir cap a les empreses, en comptes de cap a altres sectors que també funcionen en el mercat laboral, fins a arri-

bar al punt que volem veure com cambres de comerç, empreses i d'altres elements, diquem-ne, de la part patronal volen entrar a fer una assignatura a les escoles, cosa que nosaltres no compartim de cap manera.

De fet, vam fer esmenes, en aquest sentit, per reduir la importància d'aquesta assignatura, que fos més una xerrada que una assignatura com a tal, ja que no creiem que hagi d'entrar l'empresa, com a tal, a impartir coneixement a les escoles nostres. Per tant, aquest punt, nosaltres, no el podem recolzar de cap de les maneres.

Sí que donarem suport als punts que intenten eliminar traves i busquen coordinar amb el Govern central les millores que faci falta en aquest programa. Com diem, hi han dos blocs: el bloc del Govern espanyol i el bloc del Govern català. Per tant, celebrem que hi hagi coordinació i que es millorin tots els punts que calgui, en aquest sentit.

Per últim, celebrem que la moció insti, un cop més, la inspecció de treball. I és curiós perquè fa poques setmanes, a la Comissió de Treball, el director d'inspeccions va advertir que tenia molta feina intentant adaptar-se al que deia aquest Parlament quant a inspecció de treball.

I potser algun dia ens haurem de plantejar si el que cal és lluitar contra les conseqüències o contra l'origen d'aquests problemes que tenim al mercat de treball. Si és la segona opció, haurem de començar a pensar fermament a actuar sobre l'origen i no sobre les conseqüències. Això voldrà dir, companys i companyes, diputats i diputades, començar a pensar en una nova legislació molt més diferent.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Gibert. A continuació té la paraula, el senyor Sergio Santamaría, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. En primer lugar, quiero manifestar que es profundo motivo de satisfacción estar de vuelta otra vez en el Parlamento de Cataluña, en esta casa, en esta casa que debe ser, ¿no? –o yo por lo menos tengo esa intención–, el templo de la batalla pacífica de las ideas, tomando las palabras de Jefferson que además a nuestro portavoz parlamentario, a Alejandro Fernández, le gusta tanto recordar. Yo vengo a batallar, precisamente, pacíficamente, defendiendo nuestro ideario, defendiendo nuestro proyecto de libertad, de igualdad y de solidaridad entre catalanes, entre españoles, convencido, profundamente convencido de que es lo mejor frente al separatismo rupturista, sí, que está dispuesto a seguir escribiendo la página más negra de la historia democrática de Cataluña.

Pero, bueno, entramos en materia. La moción que nos ocupa merece, en líneas generales, el apoyo de nuestro grupo parlamentario. Fundamentalmente, porque pretende obtener del Gobierno de la Generalitat una mayor implicación y competencia en las políticas activas de empleo para nuestros jóvenes. Tras analizar el debate sostenido entre la diputada Roldán y la *consellera* Bassa, me gustaría realizar una serie de consideraciones, a fin de matizar las palabras y planteamientos de ambas.

En primer lugar, a la diputada de Ciudadanos, a la señora Lorena Roldán, le pediría desterrar la malhadada expresión «nini», referida a los jóvenes que ni estudian ni trabajan y que solo los estigmatiza de forma injusta y los denigra. Pero, bueno, en el resto de la moción y en el resto de su intervención sí que debo darle la razón cuando arguye que la cifra de paro juvenil en el tramo que va de los dieciséis a los veinticuatro años en Cataluña es insostenible: un 32 por ciento. Y alguna responsabilidad en ese dato lacerante tendrá el Gobierno de la Generalitat.

También le asiste la verdad cuando critica la mala calidad del empleo que se les ofrece, su precariedad, su temporalidad, porque son circunstancias que desincentivan, y que solo podrá corregirse con una economía más competitiva y un sistema educativo que mejore la formación de los jóvenes en su vertiente académica y profesional. De ahí la importancia de potenciar la formación profesional dual. Un ejemplo a seguir es la Comunidad de Madrid, con muy buenos resultados, donde casi el 80 por ciento de los alumnos que apuestan por ella acaban encontrando empleo. También es una apuesta firme de la Comisión Europea, porque entienden que precisamente ese es el camino a seguir para, como digo, encontrar una solución a este problema.

El Departamento de Trabajo debe esforzarse, además, en la eliminación de duplicidades administrativas y trámites burocráticos, en implantar sin más demora la ventanilla única, porque eso facilita el emprendimiento, y el emprendimiento refleja el talento de una sociedad como la catalana, como la española, que quiere ser verdaderamente próspera. Es, por otro lado, inexplicable que la *conselleria* de Trabajo solo ejecutara el 39 por ciento del presupuesto asignado en 2015; supone un fraude presupuestario y condena a muchos jóvenes a perder oportunidades de apoyo y promoción para salir del desempleo. Igualmente sucede con el fondo de pobreza, con el que hemos visto que, efectivamente, cuando no se ejecuta el presupuesto, después suceden desgracias como las sucedidas en Reus. ¿Y sabe por qué pasan estas cosas, señora *consellera*? Porque no saben afrontar la verdad y la esconden mintiendo descaradamente, como, por ejemplo, cuando afirman reiteradamente que en una Cataluña independiente esto no pasaría. No les tomen el pelo a la gente, por favor; sean honestos con la ciudadanía.

Respecto al programa de garantía juvenil, debemos decir que falta eficacia; falta eficacia porque fundamentalmente la estadística demuestra que las cifras son manifiestamente mejorables. Y no deben echarle la culpa a otros, y deben gestionar con buen criterio y revisar y cambiar los programas cuando no funcionan. Mire, en Dinamarca, por ejemplo, ya se está hablando en estos días de pleno empleo; y no me vaya a coger el rábano por las hojas: allí el Estado apenas interviene y el mercado laboral se regula entre los agentes sociales. Esto, evidentemente, a usted no le gustará, porque, como usted idolatra a la Cuba libre –que afortunadamente ya está libre del dictador Fidel Castro–, pues, evidentemente allí lo único que se consigue es socializar la pobreza. En cualquier caso, los daneses han conseguido acuñar el término «flexiseguridad», porque la seguridad –y esto es muy importante– no se consigue teniendo el mismo empleo durante toda la vida, sino teniendo las cualificaciones necesarias para poder tener empleo toda la vida. Y funciona, gracias al diálogo, a la concertación, valores que deberíamos trasladar aquí y no solo al mundo laboral. Eso sí, se lo ruego, siempre dentro del escrupuloso respeto al estado de derecho, a las reglas democráticas, y no desde la insumisión, desde el desafío, desde la deslealtad.

Acabo, presidenta. Respondremos la moción en su integridad y únicamente nos abstendremos en el punto 1, letra e.

Diputados, diputadas...

La presidenta

Gràcies, diputat. (*Aplaudiments*). A continuació té la paraula el senyor Pol Gibert, del Grup Parlamentari..., perdó, Joan Giner, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Joan Giner Miguélez

Bona tarda a tothom. Cal començar parlant de context quan parlem de garantia juvenil, i el context en el qual ens basem en això és el problema de l'atur; podem dir «atur juvenil», però sobretot el problema de l'atur, que és una conseqüència de la crisi o de l'estafa que hem estat vivint els últims anys, que l'atur no és una cosa que hagi d'existir *per se*, sinó que és a conseqüència d'un sistema capitalista que s'està esfondrant i que les classes treballadores i populars som les primeres que rebem els seus greuges.

Els joves d'avui en dia som de les generacions més preparades i no viurem –no viurem–, no serem la generació que viurà pitjor que els nostres pares, perquè ja ho som. Ja, la garantia del treball, treballar, no significa una garantia de tenir qualitat de vida; per tant, el treball precari, temporal, sous molt baixos, horaris *molt* flexibles –ara que parlaven de flexibilitat–, mostren com la joventut s'està acostumant culturalment, inclús, a viure en una precarietat instaurada que abaixa molt el nivell de vida i la qualitat de la nostra societat.

I dit això, i entrant en matèria en aquesta moció, realment estic prou content que s'hagin visualitzat dos models diferents en el debat d'aquesta moció, que molts podien considerar que no acabava d'arribar al fons de la qüestió, dos models molt diferents de com enfocar polítiques públiques i de com l'Administració..., com, tots i totes hem de treballar sobre aquest problema. Això són uns diners, una quantitat molt gran que arriba de la Unió Europea com una redistribució de la riquesa, on el Govern de l'Estat agafa aquesta meitat i dóna bonificació a les empreses. Llavors, a Catalunya el que fem..., intentem, di-guéssim, redistribuir aquesta riquesa de manera diferent en l'altre 50 per cent i intentem

contrarestar..., tot i els greuges que aquí veiem, molt encertadament, que són a la moció, que l'Estat ens posa a sobre. El que ens trobem, en realitat, en aquesta moció són uns punts que el que estan és donant encara més protagonisme a aquestes empreses a les quals, diguéssim, l'Estat espanyol ja els dona bonificació; protagonisme fins al punt que siguin capaços de marcar les línies formatives de les nostres escoles en certes matèries.

Per tant, trobem dues línies, dos models, que potser es compassen. No és casualitat que quan surt el company del PP aquí estigui íntegrament d'acord amb la moció i moltes de les que hem sortit critiquem punts clau d'aquesta moció. Hi ha dues línies: una línia ultraliberal i una línia que el que vol és socialitzar el dret a viure dignament. I el que estem veient aquí és que qui va provocar aquest terrabastall, qui va provocar aquest problema, qui ha provocat realment que vivim en una situació tan dura a Espanya no és l'Administració pública, que també, sinó els mercats que no hem regulat, els grans bancs que han pogut intervindre l'economia, l'economia de tots i totes, i que ens ha portat a una crisi, una crisi del capitalisme, que ha provocat que a Catalunya, com deia, hi hagi molts, molts i molts joves a l'atur. Per tant, permetin-me defensar un model on no sigui el mercat privat desregulat, el «llibertinatge» econòmic, i és la paraula concreta la que he buscat, perquè l'experiència ens diu –i l'altre dia el president deia que la política també és experiència– que no ha anat i no ha funcionat molt bé.

Entrant llavors en els termes més concrets de la moció, creiem realment que cal reforçar la línia comunicativa de Garantia juvenil. Ja ho vam comentar a la Comissió de Polítiques de Joventut, la qual tinc l'honor de presidir; fem un monogràfic sobre garantia juvenil des de fa mesos amb entitats i sindicats –la consellera Bassa hi era present. Creiem que cal ampliar també la xarxa Garantia juvenil, però..., la pau mundial és important en aquest món, però és important també anar a coses concretes. I creiem que cal una partida específica al pressupost, i per això hem proposat una esmena en aquests punts, que ha sigut acceptada, i agraiem la flexibilitat del grup proponent.

No votarem a favor de cap punt que doni l'entrada a empreses, que doni més poder a aquest mercat privat que ens ha portat on ens ha portat. I, per tant, tant els punts *c* i *d*, com tot el punt 2, no els votarem a favor. En canvi, sí que votarem a favor dels últims punts. I, bé, em sorprèn, diguéssim, que una lògica tan de llibertinatge econòmic i liberal vulgui enfortir l'actuació de la inspecció de treball. Està molt bé; veiem que aquí potser hi ha una contradicció ideològica o potser no es té molt clar l'objectiu.

El que creiem en aquest punt i és important, i amb això hem d'acabar, és que en les polítiques públiques la inversió pública de redistribució de la riquesa té dos models molt clars, té dos models: hi ha el model del llibertinatge econòmic, el model que l'experiència ens diu que ens ha portat a una fallida i a un atur endèmic, que és un problema social molt fort als barris populars –als quals els convido que passin, a veure-ho, sobretot per la gent jove–, i un model que vol socialitzar la vida, que vol utilitzar aquests recursos des de l'Administració que ha estat democràticament votada –no com els presidents dels grans bancs–, que pot permetre que aquest mal s'acabi i que, per fi, visquem en una societat més justa.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Giner. A continuació té la paraula la senyora Natàlia Figueras, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Natàlia Figueras i Pagès

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, la moció de la garantia juvenil –ara ho ha comentat el company– és un tema que ja hem debatut de forma intensa tant en la Comissió de Joventut com en la mateixa Comissió de Treball. És un programa, és una eina que en aquest cas la Generalitat, el Govern, tenim i podem treballar per combatre aquest atur juvenil, per combatre'l i per generar oportunitats. Però sí que abans d'entrar un mica en la moció m'agradaria argumentar algunes de les coses que s'han dit aquí.

Per un moment m'ha donat la sensació que estava a Madrid, que no estava en el Parlament de Catalunya, sinó que estava en el Congrés. Hem parlat, en aquest cas el Partit Popular, del treball; vostè encara no hi era el primer dia, però quan la consellera de Treball i Afers Socials i Famílies en la seva comissió va explicar o va voler donar referència al treball va parlar que la llibertat comença per tenir un treball digne. I, per tant, és en la línia que treballem aquest Govern, és en la línia que treballem i que estem aquí els

diputats: volem un treball digne per als nostres ciutadans, i en aquest cas els joves, volem tenir oportunitats, volem viure en un país millor, volem construir la nostra societat, i aquest punt..., necessitem gestionar-nos aquests recursos.

I vostè, senyor Santamaría, em parlava d'un sistema dual de Madrid, em parlava que en aquest cas la Generalitat el que ha de fer és dedicar-se a establir, a treballar amb les seves competències i amb els seus instruments, ens parlava d'una finestreta única... Però és que –i em sap greu, perquè després demanarà la paraula per allusions– això són vostès qui no ens ho deixen fer; són vostès qui, després que reiterades vegades la directora general de Joventut ha demanat flexibilitzar aquesta finestreta, perquè s'inscriguin molts més joves en aquests programes, perquè arribi a la societat, perquè moltes de les persones que tenen problemes puguin accedir-hi i no es posin aquests requisits..., vostès es neguen una i una vegada, i una darrera l'altra. Vostès són els que no ens permeten treballar amb competències laborals, a flexibilitzar depèn de quins elements per tal que els joves hi accedeixin, per tal que treballin amb garanties, per tal que treballin amb drets. Vostès no ens ho permeten. Cada vegada que en alguna normativa exposem algun tema de laboral ens envien al Tribunal Constitucional. Vostès parlen del sistema dual de Madrid, però és que no sap que, vostè, la seva regió, Catalunya, és la primera regió o seria la primera en aquest cas, en termes legals, comunitat autònoma que va començar amb el sistema dual, que hi treballa i que l'amplifica? Aquesta és la línia en la qual hem de seguir.

Senyora Lorena, en aquest cas li agraïm, doncs, la seva voluntat de treballar, d'exposar aquesta moció de garantia juvenil. La veritat és que, amb tots els grups, la gran majoria o l'aspecte general, doncs, el compartim; però sí que tenim algunes diferències. Coincidim bastant amb el Partit Socialista en aquest cas... I és que, sobretot, en el que és el tema educatiu no hi estem d'acord. Considerem que el nostre sistema educatiu ja orienta, ja reorienta, ja col·labora, ja fa un seguiment personalitzat cap a tots aquells joves que, doncs, han de decidir i hem de decidir el nostre futur.

I finalment, doncs, treballem sobretot, des del departament de la Generalitat i des del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, amb relació al que és la Garantia juvenil, treballem amb tres objectius, sobretot específics, que un és activar les persones joves no ocupades ni integrades en el sistema educatiu de formació, reforçar l'ocupació i totes aquestes competències professionals, i a més a més incrementar l'emprenedoria de tots aquests joves perquè puguem tenir, i m'incloc a mi, un futur digne, un treball digne, i a més a més, doncs, puguem viure amb tots els drets, i que aquest Govern, i que el nostre Govern ens el garanteixi.

Però, per poder fer això, necessitem les eines, necessitem les competències, i tenim la il·lusió –i des del departament treballem amb aquesta il·lusió– de poder construir un estat propi per poder garantir i per poder tenir aquestes competències, treballar-hi, arribar a adaptar-nos a la societat que vivim, ser suficientment flexibles, ser pròxims i ajudar realment, no des de Madrid, sinó des d'aquí, amb proximitat, ajudar realment a tots aquells joves, a través d'aquests programes, i de tots aquells que arribin i que vinguin, i que creiem..., i que puguem aplicar, que així serà.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Figueras. A continuació té la paraula la senyora Roldán per a pronunciar-se sobre les esmenes.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, presidenta. A veure, intentaré ser breu perquè dos minuts no donen per a gaire. La diputada de la CUP em deia que aquesta moció va d'empreses. No, això no va d'empreses, això va de amb què ens volem gastar els diners. Nosaltres, a Ciutadans, ens volem gastar els diners en els problemes reals dels catalans, en les necessitats que tenim, i el dels joves és un problema, i bastant greu, perquè ja vam veure l'altre dia les xifres en la interpellació. Sembla que a vostès no els agrada, això. Vostès, i el Govern, i vostès com a socis, doncs, bé, 5,8 milions destinats a dividir els catalans. Això és el seu enfocament, no el nostre, això està claríssim.

Ens parlava també el diputat de Catalunya Sí que es Pot d'aquests dos models, d'aquesta diferència, que... Doncs, sí –sí–, hi han dos models..., hi han més de dos models. Miri, entre l'ultraliberalisme i Cuba hi ha models intermedis. Jo no sé si el centre

li sona (*alguns aplaudiments*); nosaltres estem al centre, no sé si li acaba de sonar. Miri, jo potser sóc molt ingènua. He vingut aquí, doncs, amb un to constructiu, he intentat transaccionar tot allò que hem pogut, perquè em semblava que els joves no podien ser víctimes de les nostres desavinences, que no els podem fer responsables de no poder arribar, doncs, a acords, perquè és que sembla que alguns partits tenen al·lèrgia a la paraula, doncs, coordinar-se, a parlar amb l'Estat... Ja ho veiem. Bé, des del president Puigdemont, que no vol anar a la conferència de presidents a negociar un bon finançament, fins a aquí, que ja veurem què passa amb aquests punts que parlen de coordinar-se amb el Govern d'Espanya.

Doncs, és una llàstima, la veritat; és una llàstima perquè jo crec que en aquests aspectes, com són els joves, i amb el futur tan negre que els estem pintant per les dades que tenim, que són les dades reals, ens hauríem d'haver ficat tots d'acord per tal de recuperar les expectatives que els joves mai haurien d'haver perdut i menys per culpa nostra.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Roldán.

Estem cridant a votació.

Senyor Santamaría, per què em demana la paraula?

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, presidenta, por alusiones y contradicciones de la diputada Figueras.

La presidenta

D'acord, endavant. Trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

Mire, señora Figueras, al final no ha sido la *consellera* Bassa, sino usted la que ha cogido el rábano por las hojas. Si sabe lo que significa esa expresión, que básicamente quiere decir, pues, eso: que no le dé un sentido que no tiene a muchas de las cosas que se dicen, fundamentalmente cuando sobre todo ustedes hasta la saciedad repiten el mantra de la Cataluña independiente para desviar toda clase de culpas.

En cualquier caso, quiero hacerle también una matización importante. Y debo recordarle que su Gobierno, al finalizar el año pasado, tenía ya prevista una adjudicación con contratos con empresas para jóvenes que, por tanto, podían entrar inmediatamente a desempeñar esos puestos de trabajo. Y, sin embargo, la *consellera* los eliminó.

Por tanto, no me venga usted a decir todo lo que me ha dicho, porque, entre otras cosas, también le recuerdo que su grupo en el Congreso de los Diputados apoyó la reforma laboral del Partido Popular. (*Veus de «¡Muy bien!»*) Por tanto, la historia siempre es bueno recordarla, porque, si no, se puede meter la pifia, como usted acaba de hacer en su intervención. (*Rialles.*)

La presidenta

Senyora Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados Galiano

Per demanar votacions separades, presidenta.

Del punt 1.c i 1.d, que es poden votar conjuntament, i el punt 2.a.

Gràcies.

La presidenta

Senyora Vehí, per què em demana la paraula?

Mireia Vehí i Cantenys

Per demanar votacions separades, senyora presidenta, de...

La presidenta

De quins punts?

Mireia Vehí i Cantenys

És que nosaltres necessitaríem que es votés el punt 1, totes les lletres per separat.

La presidenta

El punt 1?

Mireia Vehí i Cantenys

Tot per separat, tots els subpunts que té.

La presidenta

Doncs, Déu n'hi do.

Mireia Vehí i Cantenys

I podríem votar els tres últims junts, per nosaltres.

La presidenta

O sigui, l'e, l'f i el g.

Mireia Vehí i Cantenys

No..., sí, e, f, g.

La presidenta

Són els tres últims, e, f, g.

(Veus de fons.) Sí, sí, ja ho sé, ja.

Senyora Figueras, per què em demana la paraula?

Natàlia Figueras i Pagès

Sí, per demanar votacions separades.

La presidenta

De quin?

Natàlia Figueras i Pagès

En aquest cas, del punt 1.c, 1.d, 1.f, 2.a i el 6.

La presidenta

De fet, ens han demanat votació separada de tots els apartats del punt 1. Per tant, ja els votarem un per un. Menys els tres últims... Tothom està d'acord que l'1.e, l'1.f i l'1.g es votin... *(Veus de fons.)* No? Doncs, així, els votarem, tots els del punt 1, separats; després votarem el 2.a i després votarem el 6. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, comencem. Votem el punt número 1.a.

Comença la votació.

El punt 1.a ha estat aprovat per 126 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Ara votarem el punt 1.b.

Comença la votació.

El punt 1.b ha estat aprovat per 118 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

A continuació votarem el punt 1.c.

Comença la votació.

El punt 1.c ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 77 en contra i 16 abstencions.

A continuació votarem el punt 1.d.

Comença la votació.

El punt 1.d ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 77 en contra i 16 abstencions.

A continuació votarem el punt 1.e.

Comença la votació.

El punt 1.e ha estat aprovat per 108 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

A continuació votarem el punt 1.f.

Comença la votació.

El punt 1.f ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 61 en contra i 8 abstencions.

A continuació votarem el punt 1.g.

Comença la votació.

El punt 1.g ha estat aprovat per 118 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

A continuació votarem el punt 2.a.

Comença la votació.

El punt 2.a ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 93 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha estat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 69 abstencions. A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre l'ocupació juvenil ha estat aprovada per 125 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la transparència del Govern

302-00088/11

El punt número vint-i-unè és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la transparència del Govern, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Fernando de Páramo.

(Pausa.) Moltes gràcies per sortir de pressa i en silenci.

Diputat, quan vulgui.

Fernando de Páramo Gómez

Bé; gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, abans de començar volia agrair el treball que han fet els companys d'altres grups parlamentaris per intentar –per intentar– que aquesta moció finalment sigui aprovada. Ja ho veurem després a la votació, però, en qualsevol cas, el treball que s'ha fet tant pel diputat Gómez del Moral, el diputat Milián, el diputat Pedret i la resta de grups que han intentat millorar aquest contingut. Per tant, agrair el seu treball.

Empecé esta moción desarrollando..., desenrollando, mejor dicho, un papel –no sé si lo recuerdan–, un rollo de papel que llegaba hasta el suelo donde se mostraban los casos de corrupción que han azotado a la política española, incluida, por supuesto –un buen currículum, por cierto–, la política catalana por partidos que hoy en día siguen todavía ahí sentados en la bancada.

Esos casos de corrupción en esa lista que llegaban hasta el suelo nos obligan a los políticos a tomar dos opciones ante esta situación. Una es mirar para otro lado, como se ha hecho durante tanto y tanto tiempo en Cataluña, o la otra opción es combatirla, pero combatirla de verdad, combatirla con argumentos, combatirla con propuestas, combatirla con reformas, que es como los políticos podemos combatir, en definitiva, las desigualdades o las crisis. Y esta no deja de ser una crisis de confianza. Y es una crisis de confianza porque la corrupción al final no solo afecta a las arcas públicas, no solo es una cuestión económica, es también una cuestión que afecta directamente al sistema democrático, afecta directamente a nuestro sistema democrático, porque los ciudadanos, con razón, pierden la confianza ya no solo en los políticos, sino también en los partidos políticos, y pierden la confianza, en definitiva, en el funcionamiento del sistema democrático y de los parlamentos.

Esta moción defiende temas que no debería ser necesario defenderlos hoy en día en un parlamento, porque parecen de sentido común. Cuando planteé esta interpelación le pregunté al *conseller* Romeva si estaba a favor de una serie de temas. Le hablé de..., si estaba a favor de que se publicaran la agenda del *conseller*, los viajes...; si estaba a favor de acabar con los aforamientos y los privilegios políticos..., acabar con las puertas giratorias, acabar, en definitiva..., con proteger también a los denunciantes de casos de corrupción, aquellos funcionarios públicos que detectan un caso de corrupción y que muchas veces no se atreven a contarlo por las represalias que puedan tener en su puesto de trabajo. El señor Romeva no me contestó.

Después le hice una pregunta, hace dos días, sobre el mismo tema, ayer mismo, y tampoco me contestó. Yo espero que hoy salga adelante esta moción y ya no le tenga que volver a contestar a usted..., nunca más le tenga que preguntar, porque usted, como me llamó «disco rayado», pues..., yo creo que no es cuestión de disco rayado, es cuestión de que los que estamos en la oposición tenemos que controlar al Gobierno; lo que pasa es que el que estaba antes en la oposición ahora es vicepresidente del Gobierno. Pero, al margen de eso, nosotros hacemos nuestro trabajo, que es estar en la oposición. Así que no se enfade, usted lleva mucho tiempo en política y sabe cómo funciona esto. Y la oposición tiene que controlar al Gobierno.

En cualquier caso, si esta moción sigue adelante y sale con una votación afirmativa de este Parlamento, yo le prometo que no le volveré a preguntar nunca más por su agenda ni le volveré a preguntar por los aforamientos.

Esta moción de lo que habla, en definitiva, es de ayudar a los ciudadanos a solucionar uno de sus problemas, en concreto el segundo problema que tienen los ciudadanos de nuestro país, que es la corrupción. Solo le adelanta en esa escala de problemas, solo es superado por el paro, por el desempleo.

Por tanto, sería una mala noticia, y sobre todo más que una mala noticia sería un mensaje complicado el que enviaríamos al conjunto de la ciudadanía de Cataluña si este Parlamento no es capaz de ponerse de acuerdo en un tema tan importante para los ciudadanos, y además en un tema que es, como les decía, una lacra para nuestro sistema democrático. Sería una mala noticia que este Parlamento hoy votara en contra de que se supriman los aforamientos, sería una mala noticia que este Parlamento votara en contra de acabar con las puertas giratorias, sería una mala noticia que este Parlamento votara en contra de que los denunciadores por corrupción en esos trabajadores públicos no tengan una protección especial, y sería una mala noticia, sobre todo para su *conselleria* de Acció Exterior i Transparència, que continúe usted con la impunidad a la hora de publicar su agenda y sus viajes.

Todo eso sería, sin duda, una mala noticia para este Parlamento de Cataluña, pero ya no solo eso, sino el mensaje que estaríamos enviando, sin duda, a los ciudadanos de Cataluña, que nos exigen que los políticos seamos el primer ejemplo de todos, entre otras cosas porque nos pagan el sueldo, son ellos los que nos pagan el sueldo a nosotros para que hagamos nuestro trabajo, y si puede ser para que no robemos, también. Por tanto, me gustaría, desearía que este grupo parlamentario, que es una de las grandes preocupaciones de nuestro trabajo político..., finalmente esta moción se aprobara y finalmente no tengamos que volver a hablar en este Parlamento de aforamientos, no tengamos que volver a hablar en este Parlamento, en definitiva, de privilegios políticos y de la agenda del señor Romeva.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Benet Salellas, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, presidenta. A nosaltres ens hauria agradat, d'alguna manera..., o, bé, ens agradarà entrar en el fons d'aquest debat d'aquí a poques setmanes, quan a la Comissió d'Estudi de Mesures contra la Corrupció puguem entrar amb més detall en la fase ja de conclusions de quines són les mesures que proposem, no? Més que res perquè estem davant d'una moció que nosaltres avalarem pràcticament en el seu conjunt, però que parla de qüestions que són molt generals i que són qüestions, a més a més, que no són competència d'aquest Parlament. En qualsevol cas, com que nosaltres ja estem d'acord que aquest Parlament tracti qüestions que no són competència seva, doncs, endavant, no? Però aquí es parla d'una qüestió, per exemple, la Llei de l'indult, de 1870, doncs, és una competència estatal, que jo sàpiga, no? O qüestions relatives a la protecció del denunciador, són qüestions de la Llei d'enjudiciament criminal, de la Llei de procediment administratiu; tot això són competències estatals. Però nosaltres hi votarem a favor, perquè, com a idea, com a plantejament, doncs, ens sembla correcte, no?

Una mica en la mateixa línia, quan es parla de la lluita contra les portes giratòries, tampoc no es desgrana cap mesura concreta que vagi en aquesta línia. Som conscients que, com en paraules del mateix fiscal anticorrupció Emilio Sánchez Ullé quan va comparèixer a la comissió, és una de les grans temptacions estructurals permanents de corrupció, la qüestió de les portes giratòries, no? I el mateix fiscal feia una crítica molt severa a la legislació estatal en aquesta matèria. Per tant, se'ns diu d'adoptar mesures per lluitar contra les portes giratòries. Endavant, no? Però penso que com a mínim necessitarem un segon temps d'aquesta moció, o un tercer, o un quart, que espero que pugui ser en l'àmbit de treball de la Comissió d'Estudi de Mesures contra la Corrupció on concretem i aterrem molt més aquesta qüestió.

I, per tant, més enllà de bones intencions i de bones paraules, i de dir que donarem suport a aquest plantejament que té la noció, recordar, no?, com feia aquest mateix fiscal, que assenyalava que la principal causa de corrupció o el principal motor de corrupció no és altre que el capitalisme de connivència que hem anat generant en el nostre sistema econòmic, i, per tant, denunciar una vegada més que no podem atacar d'arrel aquests problemes sense atacar-ne la causa veritable.

Però no voldria que tot quedés en paraules buides i en discursos excessivament ideològics, i aprofitant que estem ja en la..., que s'ha obert la veda per començar a parlar dels pressupostos, doncs, sí que m'agradaria, no?, deixar clar que tramitar pressupostos..., en funció de l'enfocament que nosaltres donem als pressupostos estem també lluitant o no contra la corrupció. Per què? Doncs, perquè els mateixos experts en corrupció i els mateixos..., en aquest sentit, no?, molts dels fiscals que treballen en aquesta matèria han denunciat que un dels principals riscos i un dels principals focus de corrupció és la desestructuració del sector públic de les nostres administracions. És a dir, quan deixem de tenir funció pública i comencem a tenir contractació eventual, contractació interina, contractació laboral estem generant un focus de risc en matèria de corrupció. Quan estem privatitzant serveis públics i estem, per tant, fent adjudicacions estem obrint un pastís de guany, de lucre i, per tant, de corrupció. I quan estem generant instruments opacs com fundacions, consorcis, etcètera, estem també abonant l'aparició de més corrupció.

Per tant, jo m'atreveria a dir, no?, que, des de la nostra perspectiva, perquè aquests pressupostos que començarem a tramitar a finals d'aquest mes siguin també uns pressupostos de lluita contra la corrupció han de tenir, sobretot, una voluntat de reversió de les retallades, de generació de treball públic i d'eliminació de concerts i consorcis privats. Aquesta, al nostre entendre, serà l'autèntica lluita contra la corrupció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Salellas. A continuació té la paraula el senyor Albano Fachin, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Albano Dante Fachin Pozzi

Gràcies, presidenta. Avui debatem una proposta sobre transparència presentada per Ciutadans, però, jo, deixeu-me que comenci parlant una mica clar: això, més que una noció, és propaganda –*propaganda*. I per a nosaltres, la transparència és un tema prou seriós, prou important per fer-la servir com un pamflet i, per això, denunciarem sempre aquells que, com Ciutadans, s'omplen la boca de transparència, i només la boca. Jo entenc que Ciutadans, que és el partit que va votar a favor que Espanya estigui governada pel partit més corrupte d'Europa, hagi d'anar pels parlaments fent veure que fan coses per la transparència.

I està molt bé, podeu fer el que vulgueu; ara, no compteu amb nosaltres per a aquestes operacions de propaganda. Perquè avui veniu aquí amb una noció que parla, entre d'altres coses, sobre la transparència en l'acció exterior. Molt bé. Llavors, em pot explicar per què el seu partit, fa quaranta-vuit hores, al Congrés dels Diputats, va votar en contra de la transparència en les negociacions del CETA, un acord entre Canadà i la Unió Europea similar al TTIP, que és un cop d'estat encobert i que s'està portant a terme d'esquena als ciutadans?

Vostè va dient que sí però és que..., jo li ho llegiré, fa quaranta-vuit hores, Unidos Podemos, En Marea i En Comú Podem vam presentar una proposta que al seu punt número 1 li demana al Govern de Rajoy, *leo*, textualment: «Informar a la cámara, con urgencia, sobre la declaración conjunta desarrollada entre la Comisión Europea y el Gobierno de Canadá.» I Ciutadans, campions de la transparència, voten en contra que el Govern del PP informi al Congrés.

Punt número 2: «Informar a la cámara, con urgencia, sobre la negociación que España ha realizado respecto a los anexos del CETA relativos a servicios y a denominaciones de origen de los análisis de impacto realizados por el Gobierno respecto del resultado de estas negociaciones.» Y los campeones de la transparencia en política exterior votan en contra de que el Gobierno del Partido Popular..., informi sobre això que està passant. De quina transparència ens veniu a parlar? De quina transparència ens veniu

a parlar, si quan toca fer servir la transparència per desmuntar els muntatges de la gran banca i de les multinacionals agafeu i mireu cap a una altra banda?

Jo sé que no us agrada que us ho digui, però és que demostreu, un altre cop, que sou la crosse de l'IBEX 35, perquè... (*Veus de fons.*) Això no és propaganda, això és la realitat quan vosaltres voteu a favor de continuar amagant els plans de les multinacionals i dels grans bancs, que estan perpetrant en aquest moment un cop d'estat d'esquena als ciutadans. Intenteu amagar-ho presentant aquesta mena de moció per distreure, per agafar algun titular de premsa, però, hi insisteixo, amb nosaltres no compteu per a aquesta operació. La transparència és un tema prou important per deixar-lo en mans de gent que, com vostès, s'omplen la boca, però actuen, dia sí i dia també, en contra de la transparència.

I, per això, cada cop que intenteu vampiritzar o treure titulars que sou els transparents, doncs, a nosaltres ens tindreu davant per treure-us la disfressa. I, per això, no votarem a favor de cap punt, no d'aquesta moció, perquè si fos una moció ens la llegiríem, però això no és una moció, hi insisteixo, és propaganda, perquè veniu a dir una cosa aquí que al Congrés dels Diputats no us creieu; per tant, no es pot prendre seriosament.

Acabo amb una reflexió: en aquest Parlament Ciutadans i Junts pel Sí es barallen cada dia que si Catalunya, que si Espanya, però després van a Madrid junts i junts voten en contra de la transparència en política exterior, voten en contra que el Govern del Partit Popular informi del que està fent a Europa. I, per tant, veiem, i ho vam veure fa quaranta-vuit hores un altre cop, com Ciutadans, el partit del president Puigdemont, el PP, el PSOE, doncs, van votar en contra de la transparència. I van votar en contra de la transparència, no en una qüestió petita, en una qüestió fonamental que posa en risc la democràcia de l'Estat espanyol, que posa en risc la sobirania dels catalans. Per això és molt curiós quan el partit del president Puigdemont, que tant s'omple la boca amb la paraula sobirania, se'n va a Madrid de la mà de Ciutadans a votar en contra de la sobirania. A votar per permetre que un tractat com el CETA continuï endavant i continuï perpetrant-se d'esquena a la ciutadania.

Vosaltres no esteu autoritzats a parlar de transparència, com a molt podeu fer propaganda, però a nosaltres en la propaganda no ens hi trobareu.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula el senyor Ferran Pedret, en representació del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats i també les persones que ens acompanyen des del públic, nosaltres havíem presentat, com a Grup Parlamentari Socialista, un parell de modestes esmenes a la moció sobre transparència del Govern que presenta el Grup de Ciutadans, i hem d'agrair al senyor De Páramo el fet que hagi assumit parcialment en forma de transacció una de les dues esmenes que li presentàvem. Probablement la més modesta, que era poc més d'un escapoló, que pràcticament el que venia a fer era redactar en forma menys taxativa un text en el qual, en termes generals, estàvem d'acord. Però ha preferit, legítimament, el Grup de Ciutadans no assumir o no transaccionar l'esmena que potser tenia més substància de les dues que li havíem presentat, que també era molt modesta, ja ho reconeixem, però que introduïa la qüestió de les empreses que operen en paradisos fiscals i el fet que el Govern de la Generalitat o el conjunt del sector públic català no les contractés, aquestes empreses, que o bé operen a través de paradisos fiscals o bé acaben dipositant-hi la major part dels seus beneficis.

Se'ns ha esgrimit com a argument que potser no acabava de ser coherent amb el conjunt de la moció i que preferien tractar-ho en un altre moment, específicament. Ja ens hi trobarem, amb vostès i amb tots els grups del Parlament, per parlar d'aquestes coses més endavant. Però des del punt de vista de la coherència de la moció, deixi'm dir-li que a nosaltres ens ha semblat que aquesta és una moció que no intenta –potser tampoc té per què fer-ho– tractar amb extensió i amb profunditat tots els temes que des del Govern podrien tenir a veure amb transparència i amb lluita contra la corrupció, sinó que es centra en tres aspectes que molt legítimament els preocupen més en aquest moment.

En un primer moment, una qüestió relativa a la transparència de l'acció exterior del Govern de la Generalitat, reclamant una sèrie d'eines per facilitar el control parlamentari de l'acció de govern en aquest àmbit concret. I, deixi'm dir també al grup majoritari, que en altres ocasions ha tingut a bé no votar a favor d'aquest tipus de propostes que li feia l'oposició, que creiem que també són eines per a un impuls de l'acció del Govern i per a una lleial cooperació amb l'acció exterior de la Generalitat de Catalunya, a vegades des de la discrepància, però a voltes, potser, des de coincidències estratègiques.

Em sembla absolutament normal que els parlaments vulguin tenir un coneixement previ de les agendes de les persones que es dediquen a l'acció exterior –no estrictament l'agenda de reunions, em refereixo també a l'agenda política– per tal de poder col·laborar-hi. De fet, això és freqüent en parlaments estatals i també subestatals del nostre entorn més immediat.

Després hi ha un segon bloc, que seria el que potser seria més pròpiament de lluita contra la corrupció. I aquí he de coincidir amb el diputat Salellas, en bona part es parla de temes que trobarien millor encaix en les Corts Generals. Entenem que la manera en què s'insta el Govern de la Generalitat a fer-ho admet la possibilitat de votar-ho a favor. Perquè del que estan parlant vostès és, en termes bastant genèrics, de recuperar compromisos del debat de política general, de fer un debat polític sobre la necessitat d'acabar amb els indults polítics i els aforaments. Però convindria... –i, de fet, crec que les Corts Generals tenen algunes iniciatives en aquest moment en tràmit que van en aquesta direcció–, però convindria que alguns d'aquests debats es traslladessin al Congrés dels Diputats, i, per tant, també al Senat. Perquè, efectivament, toquen competències que són estatals, i, a més, perquè, diguem-ne, per a l'efectiva empara d'alguns dels drets que vostès volen conferir als denunciants de corrupció a través d'aquesta llei integral, efectivament caldria que això es produís a escala estatal. I, a més, hi guanyaríem que no protegiríem només els denunciants de corrupció aquí, sinó arreu.

I, després, tenen un tercer bloc –i acabo amb això– dedicat a qüestions de transparència, a millorar la informació de què disposem no només els diputats i diputades, sinó el conjunt de ciutadans i ciutadanes.

I, per tant, nosaltres hi votarem a favor. I tenim un especial interès, a més, a tenir la informació sobre la recaptació, l'efectivament recaptada i la prevista, en matèria de venda d'actius reals, perquè aquest ha estat un dels grans fracassos, no només d'aquest Govern, sinó de l'anterior.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pedret. A continuació té la paraula el senyor Juan Milián, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, diputades, diputats..., *chorroborro* –no he trobat la traducció al català d'aquesta paraula «*chorroborro*»–: «dícese de un aluvi6n de cosas inútiles». Finalment –finalment–, gràcies a un bon periodista –bon periodista– que recupera paraules en desús, hem trobat la definició perfecta, la definició més acurada, de l'acció exterior d'aquest Govern: *chorroborro*, afluvi6 de coses inútils.

Molta despesa en falses ambaixades; molta despesa en alts càrrecs sense competències, en viatges per a no reunir-se amb ningú –amb ningú–, en el millor dels casos, perquè ja sabem que normalment es reuneixen amb radicals que farien fora dels seus països els catalans. Molta despesa en lobbys que treballen a les fosques, i tot això per a no aconseguir cap dels seus objectius. Per tant, és lògic que els partits de l'oposició demanem transparència sobre aquesta acció exterior que, a diferència de les partides socials, han vist multiplicats els seus recursos durant la pitjor crisi econ6mica de la nostra hist6ria.

Recentment, el síndic de greuges ens va presentar, a la comissió del mateix nom, el seu primer informe d'avaluació sobre la transparència, accés a la informació pública i el bon govern. I recordo que, entre altres peticions, demanava a la Generalitat lideratge pel que fa a la transparència. Perquè ara tenim una llei, tenim una llei de transparència,

una llei de la qual alguns presumeixen molt, però que té trampa: tenim llei, però no tenim reglament. Aquesta llei, que es va aprovar fa dos anys, no té un reglament que la desenvolupi. Per tant, aprofito l'ocasió també per a demanar al Govern que presumeixi menys i que faci la seva feina, que es dediqui menys al *chorroborro* i que aprovi un reglament que desenvolupi la Llei de transparència.

Lideratge, demanava el síndic, que no és sospitós de ser del Partit Popular. I jo dic, com el filòsof Javier Gomá, que el millor lideratge és l'exemplaritat.

En aquest sentit, i explicant l'esmena acceptada –gràcies, senyor De Páramo– del Partit Popular, vull denunciar una segona trampa que realitza el Govern de la Generalitat per a no complir amb la transparència. La primera, com deia, és no aprovar el reglament. L'altra és tenir una agenda oculta. Una manera d'amagar la seva agenda, els seus contactes, els seus acords amb altres agents és fer-ho a través de lobbys. Contracten lobbys perquè aquests pressionin altres actors de manera fosca, sense donar explicacions, sense que aquest Parlament se n'assabenti, i sense que els catalans tinguem dret a saber en què es gasta el Govern els nostres diners.

El cas del lobby Independent Diplomat va ser molt clar. Jo fa uns mesos li vaig dir, senyor conseller, que aquest cas li podria esclatar a la cara si no donava explicacions. Van deixar de contractar aquest lobby, és cert, després d'haver-li pagat més d'1 milió d'euros l'any, però la veritat és que encara no ens han donat cap explicació.

Sabem, això sí, que aquest lobby elaborava i lliurava a la Generalitat un informe mensual de la seva feina, uns informes que deuen amagar coses terribles, perquè fan molts esforços per amagar-los. Però la veritat és que els diputats d'aquest Parlament tenim dret a veure aquests informes i el Govern ens nega aquest dret. A més, ara, no és només una qüestió de drets, és una qüestió de mandat democràtic. És un mandat democràtic? Alguns parlen molt d'això, de mandats democràtics, però només quan els interessa, clar. Però, mirin, hi ha un mandat democràtic que obliga la Generalitat a lliurar els informes d'Independent Diplomat als grups parlamentaris, la Resolució 47/XI, del Parlament de Catalunya, sobre la transparència en la contractació d'Independent Diplomat. Va ser una proposta de resolució presentada pel Partit Popular i no va obtenir el vot contrari de cap diputat. De fet, només es va abstenir Junts pel Sí.

Però la foscor continua: després de l'aprovació de la resolució, des del Partit Popular li hem presentat a la conselleria una sol·licitud d'informació, i la resposta de la conselleria ha estat aquesta, negativa: que no, que res de transparència, que no ens mostraran els informes. Pura transparència castrista. A l'oposició democràtica, ni aigua. Ni informes, ni explicacions, ni informació. Apagada informativa, com a Cuba.

Per tant, amb la nostra esmena demanem que la Generalitat s'apliqui la transparència de veritat. No la transparència castrista que tant agrada als seus socis i als seus consellers. Aquella transparència que és tan, tan transparent, que és invisible per als diputats de l'oposició democràtica.

En definitiva, votarem a favor de tota la moció perquè no volem ni més *chorroborro* ni més transparència castrista, sinó un govern que governi i que ho faci per a tothom i amb transparència democràtica.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Milián. A continuació té la paraula el senyor Gerard Gómez del Moral, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, presidenta. I gràcies, diputats, diputades. Ho ha dit el senyor De Páramo, i jo li agraeixo la feina, és veritat que no ha acceptat gairebé cap esmena de ningú, no?, s'han quedat amb el seu text, que suposo que consideren que és molt bo, no? D'acord. De fet, ha acceptat l'esmena del PP, que demana encara més fiscalitzar Independent Diplomat i la tasca d'exterior, diguéssim, del Govern, i ha transaccionat, sí, només un termini, allargant un mes, diguéssim, per un tema més aviat tècnic amb nosaltres, això. Però les esmenes de calat, diguéssim, que intentaven fer, que ara intentaré explicar, sí que és cert, doncs, que s'han mantingut amb el seu text inicial. Que no és una crítica –que no és una crítica. Vostès poden estar molt convençuts que el seu text és molt millor

que qualsevol de les millores que plantejàvem els altres grups, no passa re. Però sí que..., deixi'm que li comentí això, no?

En qualsevol cas, aquesta..., i ho deia la..., seccionava, no?, el diputat Pedret justament ara fa un moment, té tres parts, fonamentalment, aquesta moció. La primera és sobre exteriors, efectivament. I ara, el diputat Milián ha fet, doncs, una gran anàlisi de la tasca d'exteriors de la Generalitat, que sabem que els preocupa molt, i que els desconcerta, crec, a més a més, perquè un dia som castristes i..., en fi, chavistes, i l'altre dia som del Donald Trump i som dels finlandesos no-sé-què..., per tant, vostès porten realment una empanada mental, diguéssim, de magnituds importants, com a mínim, perquè ho som tot. Es veu que ho som tot, depenent del dia. Per tant, a mi, com a mínim, no em deixa, sincerament, de sorprendre –de sorprendre, com a mínim, no?

Però, en qualsevol cas, jo crec que és important dir que el Govern va venir en seu parlamentària a explicar quin era el seu pla de treball a nivell exterior. Ha explicat i publica, ja traduït, fins i tot, perquè els grups d'interès es puguin inscriure, i, per tant, quan mantinguin reunions amb ells, a informar-les..., i efectivament es publiquen l'agenda i els viatges.

Segurament, vostès, diguéssim, el que volen és, efectivament, més antelació –efectivament. Perquè vostès el que volen és boicotejar l'agenda catalana. Efectivament. Ho hem vist, com gent de l'ambaixada s'ha fet passar per estudiants a Bèlgica, hem vist com han intentat suprimir seminaris a Varsòvia, hem vist com boicotejaven actes i presentacions de llibre a Nàpols, etcètera, no? Per tant, diguéssim, hi ha un interès a boicotejar tota la capacitat que està posant la Generalitat de Catalunya per explicar-nos a l'exterior.

Per tant, nosaltres ja entenem que vostès volen, efectivament, dinamitar, no?, l'acció exterior de Catalunya, que vostès volen que tot el que fem passi per l'ambaixada espanyola. Però nosaltres estem absolutament convençuts i determinats que Catalunya –de fet, tal com preveu, en realitat, l'Estatut d'autonomia– té capacitat per poder-se explicar al món i per fer acció exterior, i, per tant, ho seguirem fent. I, per tant, aquest primer bloc, que senzillament vol laminar i anul·lar la capacitat d'acció exterior de la Generalitat, òbviament, nosaltres no hi podrem estar d'acord, perquè justament estem treballant per tot el contrari.

El segon bloc sí que fa referència, diguéssim, a la transparència. Deixi'm dir que aquí Ciutadans el que ens planteja, segurament, és la quarta llei de desconexió, cosa que nosaltres, doncs, ho trobem interessant, no? Perquè efectivament plantegen indults, plantegen aforaments, plantegen protecció de denunciants anònims, cosa que està molt bé, i que malauradament aquest Parlament no té les competències per fer.

Per tant, celebro que Ciutadans vulgui començar a fer la quarta llei de desconexió en matèria de corrupció, i, per tant, de tenir les eines d'un estat per poder-ho tirar endavant. Segurament també és perquè no se'n deuen sortir prou al Congrés espanyol, perquè allà, segurament, sí que és on toca fer-ho i on hi ha la majoria de capacitat en temes processals –com són els indults, com són els aforaments– per poder-ho tirar enrere.

Però, en qualsevol cas, benvingut. Efectivament, coincidíem amb la visió que feia el diputat Salellas, no?, que són declaracions de principis; malauradament, hi insistixo –malauradament. Nosaltres preferiríem que no fossin declaracions de principis, que aquest Parlament, efectivament, pogués legislar en aquesta matèria; però, en qualsevol cas, benvinguda aquesta quarta llei de desconexió, diguéssim, i, per tant, de posar aquestes bases de com volem que sigui l'estat.

Sí que ens hauria agradat que ens acceptessin l'esmena referent a la creació de la llei, perquè nosaltres senzillament –senzillament– el que proposàvem és que no fos el Govern, sinó que fos el Parlament. És a dir, creiem que fer una llei en matèria de corrupció ha de tenir aquest consens tan ampli perquè fos una ponència conjunta o perquè fos a la mateixa comissió de mesures d'estudi de regeneració democràtica, que justament ens hem emplaçat en la propera sessió per parlar de tots aquests mecanismes i desenvolupar la Moció, que ja es va aprovar, de república corrupció zero, és el millor element per poder treballar això; tots junts, buscant el consens de totes les forces polítiques. Nosaltres enteníem que era millor així. No se'ns ha acceptat. En qualsevol cas, s'ha cregut que era aquesta la manera; doncs, endavant. Tampoc comptaran amb el nostre vot en contra en aquest punt, però sí que francament volíem dir que ens hauria agradat molt més poder-ho treballar amb el consens propi que es defensava.

I el tercer bloc, i acabo, és sobre matèria econòmica i de transparència. També hi estem d'acord, no hi ha cap tipus de problema. Sí que és cert, però, que el que fa de les vendes d'actius ja surten a les liquidacions dels pressupostos, pel que fa al 2015 i al 2016, i les previsions per al 2017 surten en l'avantprojecte que ens va entrar fa un parell de dies, no? Però, en qualsevol cas, absolutament també d'acord a fer un informe específic si així es demana en aquesta matèria.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula el senyor Fernando de Páramo, per a pronunciar-se sobre les esmenes.

(Aplaudiments.)

Fernando de Páramo Gómez

Bé. Gràcies, senyora presidenta. Bien, hoy es el mundo al revés. Hoy podemos hablar de propaganda y Junts pel Sí i la CUP hablan de legalidad y hablan de competencias, a ver si van a tener ustedes..., que no tienen competencia para saltarse la ley o para declarar la independencia, y no van a tener competencias para luchar contra la corrupción. Yo creo que tienen que hacer esa reflexión.

Y luego, permítanme, yo he intentado ir con buen tono hoy, he intentado hacer una intervención en un tono positivo, reconociendo además el trabajo de otros diputados a lo largo de esta intervención, y me parece lamentable, sinceramente, la intervención del señor Albano. Y yo le pediría un poco de respeto, de respeto al trabajo que hacen los otros grupos parlamentarios. A mí no se me ocurriría venir aquí hablando de que esto es un panfleto, cuando ustedes hacen también panfletos y trabajos de fin de curso en algunas mociones, y no se dice desde el estrado de este Parlamento.

Y luego también un poco de respeto al trabajo de este partido, porque mientras el señor Monedero y el señor Pablo Iglesias estaban en Venezuela asesorando a Chaves, este partido ya defendía la lucha contra la corrupción en Cataluña. Así que un poquito de respeto en ese sentido. *(Alguns aplaudiments.)* Lo que les ocurre a ustedes es que ustedes prefieren votar que no a los aforamientos, votar que no a las puertas giratorias o no apoyarlo o abstenerse –abstenerse, es igual–, no votar a favor de las puertas giratorias o de los aforamientos antes que salir en la foto con Ciudadanos, porque ustedes son incapaces de llegar a acuerdos con las otras fuerzas políticas. Lo han demostrado a nivel nacional: lo único que saben hacer es votar que no. Ustedes votaron que no a un acuerdo con el señor Pedro Sánchez y el PSOE, ustedes votaron que no a un acuerdo con el señor Mariano Rajoy. Ustedes solo se votan a sí mismos. Incluso en temas tan importantes como la lucha contra la corrupción, hoy el titular será que Podemos no está a favor de acabar con los aforamientos, de acabar con las puertas giratorias y de acabar, en definitiva, con la lucha contra la corrupción.

Y al señor Gómez del Moral: no hay recortes, en la corrupción. Yo sé que ustedes son de hacer recortes en otras políticas, pero no hay recortes. Y si no he aceptado algunas de sus enmiendas es porque no nos va eso de descafeinar las enmiendas y descafeinar en definitiva las propuestas de la lucha contra la corrupción.

Y también les reconozco que debe ser difícil subirse en este atril y tener que defender al señor Romeva cuando la mayoría, por no decir casi toda la oposición, le está diciendo que no es transparente en su gestión y que no es transparente en su agenda y en sus viajes. Les felicito porque no debe de ser un trabajo fácil.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. Estem cridant a votació.

Senyor Salellas, per què em demana la paraula?

Benet Salellas i Vilar

Votació separada, presidenta.

La presidenta

De quins punts?

Benet Salellas i Vilar

Voldríem votar separats els punts 1, 2, 3 i 3 bis, però, com que el sentit del vot és el mateix en els quatre punts, podem votar-los conjuntament.

La presidenta

Senyor Milián, per què em demana la paraula?

Juan Milián Querol

Sí; també per votació separada del punt 6.a.

La presidenta

6.a.

(Gerard Gómez del Moral i Fuster demana per parlar.)

Senyor Gómez del Moral.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Sí, presidenta.

La presidenta

Vol també votació separada?

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Sí.

La presidenta

De quins punts?

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Del punt número 4.

La presidenta

Del...?

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Del punt número 4. I, com el diputat Salellas, dels 1, 2, 3, 3 bis, que en qualsevol cas també es poden votar, com ha dit ell, de manera conjunta.

I, si m'ho deixa afegir, m'és molt fàcil defensar el conseller Romeva.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Fachin, per què em demana la paraula?

Albano Dante Fachin Pozzi

Per al·lusions. Quinze segons.

La presidenta

Sí. Ara pensava...

Albano Dante Fachin Pozzi

Quinze segons. No, és...

La presidenta

No, quinze no; li'n dono trenta, però que siguin trenta, senyor Fachin.

Albano Dante Fachin Pozzi

Me sorprèn... No, re. El diputat De Páramo ja ens advertia quins seran els titulars, eh? Veig que la connexió entre l'IBEX i els grans mitjans de comunicació que us fan la feina continua funcionant perfectament.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

La presidenta

S'ha demanat votació separada dels punts 1, 2, 3 i 3 bis. Aquests quatre diuen que es poden votar junts. Es poden votar junts? Sí? *(Pausa.)* I després del 4 i del 6.a. D'acord? *(Pausa.)*

Per tant, votarem aquests quatre primers junts, després el 4, després el 6.a i després tota la moció. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, ara votarem els punts 1, 2, 3, 3 bis.

Comença la votació.

Els punts 1, 2, 3 i 3 bis han estat rebutjats per 47 vots a favor, 69 en contra i 7 abstencions.

A continuació votarem el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 66 abstencions.

A continuació votarem el punt número 6.a.

Comença la votació.

El punt 6.a ha estat aprovat per 107 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre la transparència del Govern ha quedat aprovada per 116 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Molt bona tarda a tothom. Moltes gràcies a totes i a tots.

I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i nou minuts.